

မြန်မာ့စာပေ

မမာဒွါဇာတ်

မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့်

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မဇ္ဈိကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဇ္ဈိကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပအားကိုးယူဆိန်နိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး
- ♦ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ♦ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နေထွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်မော်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးစနစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့ ၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- ♦ အမျိုးနွယ်၊ ဇာတိရက်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

မမသဒ္ဓါမောင်

မြတ်နိုးမိသည်မှအပ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၈၂၈၁၂၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၀၀၀၃၁၀
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင် ၈၉၅-၈၃
 မြတ်နိုးမိသည်မှအပ/မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။
 ၃၀၈ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ ။
 (၁) မြတ်နိုးမိသည်မှအပ

But to see her was to love her, love but her, and
love her, forever.

(Robert Burns)

သူမကိုမြင်ရဖို့ဆိုတာ သူမကိုချစ်ရဖို့ပါ...သူမကိုချစ်ရတာဟာ
သူမကိုတာဝန်ချစ်သွားဖို့ပါ...

(ရောဘတ်ဘန်းစ်)

အခန်း (၁)

ဘူတာမှာ ရထားဆိုက်သည်နှင့် အထုပ်အပိုးတွေကို မ,ကာ ရထားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါသည်။ အဝတ်အစားအိတ်တစ်လုံးနှင့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံးသာပါတာမို့ အလုပ်မရှုပ်လှပါချေ။

သားအမိနှစ်ယောက် ဘူတာရုံအပြင်သို့ထွက်ကာ Taxi ငှားလိုက်ပါ၏။ လိပ်စာရေးထားသည့်စာရွက်လေးကိုသာ ကားဒရိုင်တာကိုပြလိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်လာခဲ့သည်။

ပြင်ဦးလွင်ဆိုတာ သူမတစ်သက်, တစ်ခါမှမရောက်ခဲ့ဖူးသည့်နေရာစိမ်းတစ်ခုပါပဲ။

ဖေဖေကြီးဒေါ်(သူမ၏ဝမ်းကွဲအဘွား)မှ အကြောင်းကြား
ဆင့်ခေါ်လိုက်တာမို့ ဤသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘွားနှင့်
တွေ့လျှင် ဘာတွေပြောကြပြီ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမည်နည်း။

သူမနောက်ဆုံးနှစ်တက်နေချိန်မှာ ရုတ်တရက်ဦးနှောက်
သွေးကြောပြတ်ပြီး ဖေဖေဆုံးခဲ့ရတာလေ။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ
ကို မနည်းအားတင်းပြီးဖြေဆိုခဲ့ရတာ သူမကိုယ်သူမအသိဆုံးပါပဲ။
အောင်စာရင်းမထွက်ခင်ကတည်းက အလုပ်ဝင်ရန် သင်တန်းတွေ
တက်နေချိန်မှာ ဘွားဆီက စာရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဘွဲ့ယူပြီးလျှင်
အလုပ်လျှောက်ဖို့ပြင်ဆင်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖေဖေက သာမန်ဝန်ထမ်းမို့ ဘာမှထွေထွေထူးထူးမစု
ဆောင်းမိပါချေ။ အနေတော်ခြံကလေးနှင့် တစ်ထပ်သစ်သားအိမ်
သေးသေးလေးကိုတော့ အပိုင်ဝယ်နိုင်ခဲ့တာပါပဲလေ။

ခြံရှေ့မှာ Taxi ထိုးရပ်သွားသည်မို့ မေမေနှင့်သူမ ဆင်း
လိုက်ပါ၏။ ကားခရုင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် Taxi ထွက်ခွာသွားလေ
ပြီ။ အထုပ်တွေကို ခြံရှေ့မှာကပ်ချလိုက်ပြီး ခြံတံခါးဖုတ်တိုင်မှ
လူခေါ် bell ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ သုံးလေးခါနှိပ်သော်လည်း ခြံတွင်းမှ
လူအရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရပါချေ။

“ဟောတော့... ခြံတံခါးက သော့ခတ်ထားတာပါလား
သမီးရဲ့”

“ဟင်! ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှထွက်မလာတာကိုး”

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်သွားကြသလဲမသိပါဘူး။ ခြံစောင့်
လေးဘာလေးလည်းမထားခဲ့ဘဲ တစ်အိမ်လုံးထွက်သွားကြတယ်ထင်
ပါရဲ့”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... မေမေ”

ခြံထဲမှ ပိုးကျနေသည့်နှင်းဆီရွက်များကို ပန်းညှပ်ကုတ်
ကြေးဖြင့်လိုက်လံကိုက်ဖြတ်နေရာမှ ဒေါ်တင်တင်အိလက်များ ရုတ်
တရက် ရပ်သွားလေ၏။ ခြံဘေးနားရောက်နေပြီမို့ တစ်ဖက်ခြံပြင်
မှပြောနေကြသည့်အသံတို့ကို တိုးသဲ့သဲ့လေးကြားနေရလေသည်။

ဒီအသံမျိုး ရင်းရင်းနှီးနှီးကြားဖူးနေကျပါပဲ။ ဘယ်သူများ
ပါလိမ့်။ အကူအညီပေးသင့်လျှင်ပေးရန် ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ တစ်
ဖက်ခြံဝသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“ပိတောက်မြိုင်ခြံမှာ မိမိအရွယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အထုပ်အပိုးများဖြင့် ရပ်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒီက... မြ... မြမဟုတ်လားဟင်”

အသံကြားရာဆီသို့ ဒေါ်ရီရီမြလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒုတိယအရွယ်၏ပျိုမျစ်ခြင်းအလှဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

နေပါဦး... ဒီမျက်နှာလေးကို သေချာကြီးမှတ်မိနေပါ တယ်...။

“ဟယ်! အိ... အိမဟုတ်လား။ တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက် တာ... အိရယ်။ တကယ်ပါပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်မြရယ်၊ အိကအသံကြားလို့ထွက်ကြည့်တာ ပါ။ ဒါနဲ့ မြတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာတုန်း”

“ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး... အိရယ်။ ဒေါ်လေးဝေက ကို အဒေါ်လေ၊ အဲဒါ ဟိုတစ်လောလေးကပဲ လာခဲ့ဆိုပြီးအကြောင်း ကြားစာရလို့ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဒီရောက်တော့ သော့ခလောက်ကြီးက ဆီးကြိုနေလေရဲ့။ လူကိုအမောဆိုသွားတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေ... မြရယ်။ ဒေါ်ထားထားဝေတို့သားအမိက ရွာမှာ အလှူသွားပြန်လုပ်ကြလို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်တဲ့။ နောက် ငါးရက်လောက်ကြာမှပြန်လာကြမှာ။ မြတို့နဲ့နည်းနည်းပဲလွဲ သွားတာကိုး”

“ဒုက္ခပါပဲ... ဒီအချိန်မှ ရန်ကုန်ကိုပြန်ရရင်တော့”

“ဪ... မပြန်ရပါဘူးမြရဲ့၊ အိတို့အိမ်မှာ လိုက်တည်း ပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ဘာအားနာစရာရှိလဲ။ လာ...”

ဒေါ်ရီရီမြ၊ သမီးဖြစ်သူကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူစိမ်း အိမ်မှာတည်းရဲ့၊ သမီးမလိုက်ချင်မှန်းသိနေပါသည်။ အိ ဆွဲခေါ် နေတာကို နေရာမရွေ့ရပ်ကျန်ခဲ့တာကိုပဲကြည့်။

“ဒေါ်လေးဝေတို့ သော့တွေဘာတွေများ အပ်မသွားဘူး လား... အိရယ်”

“သော့တော့မအပ်ဘူးမြရဲ့၊ ဒီမှာက မြဲကျယ်ကြီးတွေထဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တသီးတသန့်နေကြတာဆိုတော့ သိပ်မရောကြဘူး လေ။ မြင်ရင်သာ မေးထူးခေါ်ပြောဆက်ဆံကြတာပဲရှိတာ”

“မြက အိတို့အိမ်မှာ အကြာကြီးတည်းသလိုဖြစ်နေမှာမို့ အားနာလို့ပါ... အိရဲ့”

“သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေကြား ဒီစကားပြောစရာလား မြရယ်။ ဒါနဲ့ သူလေးက...”

“ဒါ၊ မြရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပါ၊အိ။ ငြိမ်းတဲ့”

“သမီးလေးက ဣန္ဒြေရှိလှလေးနဲ့ ယဉ်ပြီးချစ်စရာကောင်း လိုက်တာမြရယ်။ ဒီလိုသမီးချောလေးရှိတာ မြအရမ်းကံကောင်း တာပဲ။ သိလား။ အိမှာလည်း မြလိုပဲ သားလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သားကနည်းနည်းတော့ဆိုးတယ်... မြရဲ့။”

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့ အိရယ်။ တော်တော်များဆိုးနေလို့လား”

ဒေါ်ရီရီမြအမေးကြောင့် ဒေါ်တင်တင်အိက ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ မိမိသားကို လူဆိုးလေးလို့ထင်သွား မှာကိုတော့ စိုးရိမ်ပါတယ်လေ။ သားက လူဆိုးလေးမှမဟုတ်တာပဲ။

“ဟင်းဟင်း... သူ့ ဆိုးပုံက လူဆိုးလူရမ်းတွေလိုမဟုတ် ပါဘူးမြရယ်။ ကလေးလို့နဲ့ ဆိုးဆိုးတတ်တာလေးပါ။ ဒီလိုဆိုးတာ လေးကိုပဲ အိတို့ကချစ်နေရတာလေ”

“ဪ... ဒါများ အိရယ်၊ မြက အိကိုယ်စား ရင်ပူသွားမိ လို့ပါ”

အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာရယ်မော လျက် ‘နှင်းဆီမြိုင်’ခြံဘက် ခြေလှမ်းလိုက်ကြစဉ်၊ သူမက မေမေ နောက်မှကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ပါ၏။

“မေမေ၊ သူများအိမ်မှာတည်းရမှာ အားနာစရာကြီး၊ ငြိမ်း တို့ တည်းခိုခန်းမှာဖြစ်ဖြစ် သွားတည်းရအောင်နော်။ တော်ကြာ အန်တိုသားက သူတို့အိမ်ကို သူ့စိမ်းတွေလာတည်းရလားဆိုပြီး ရန် လုပ်နေရင် အခက်ပဲမေမေရဲ့။ ငြိမ်းကြောက်တယ်”

“အမယ်လေးသမီးရယ်၊ ပူတတ်ရန်ကော... အန်တိုသား ဘာမှမပြောစေရဘူး၊ စိတ်သာချ။ တော်ကြာ သမီးကိုမြင်တာနဲ့ ငါးရက်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးနေချင်လည်းရပါတယ်လို့ပြောမှာ တောင် မြင်ယောင်မိသေး...”

“အို!”

မျက်နှာလေးရဲပြီး ရှက်သွေးဖြာသွားသည့်သူမကိုကြည့်၍ လူကြီးနှစ်ဦးရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ ခြံထဲမှာရေလောင်းနေသည့်မောင် ဇိုးကိုခေါ်၍ မြတို့ပါလာသည့်အိတ်တွေကို ဒေါ်တင်တင်အိက သယ် ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဟင်! နေပါစေ၊ လုံချည်တွေပါလို့ ငရဲရနေပါဦးမယ်ရှင်”

“ရပါတယ်... အစ်မလေးရဲ့။ ခေါင်းပေါ်တင်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ လက်ကဆွဲသွားမှာပဲ။ ပေးပေး... ကျွန်တော်သယ် ပေးပါ့မယ်”

“ဟို... ကန်တော့... ကန်တော့ပါနော်”

ခြံနောက်ဘက်ကုန်းပေါ်မှာ စက်တစ်စီးနေခြင်းကိုရပ်လိုက် ပြီး အိမ်ကြီး၏ဘေးဘက်တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့၏။ ချွေးတိတ် အောင် တစ်အောင်နားပြီးလျှင် ရေချိုးရန် လှေကားမှအိမ်ပေါ်ထပ် သို့တက်လာခဲ့သည်။

မနေ့က ရိုက်လက်စီဒီယိုကင်မရာကိုယူ၍ လသာဆောင် သို့ထွက်ကာ ခြံထဲရှိပန်းခင်းရှိရာဆီသို့ View ကိုဆွဲယူလိုက်၏။ ပန်းတစ်ပွင့်မှတစ်ပွင့်ဆီသို့ လူးလာခေါက်တုံ့ပျံသန်းနေကြသည့် လိပ်ပြာလေးများ၊ ပျားပိတုန်းလေးများကိုအနီးကပ်ဆွဲ၍ စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့်ရိုက်ကူးနေစဉ် မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။

အဝါရောင်နှင့်ဆီပွင့်ဖတ်လေးကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွတို့ထိလိုက်သည့် သွယ်ပျောင်းလှပသည့်လက်ချောင်းကလေး များ၊ ကြည်နူးမှုကြောင့် တဖျတ်ဖျတ်လက်ဖြာနေသည့်မျက်ဝန်းတစ် စုံ၊ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် ရှည်လျားကျော့ပုံနေ သည့်မျက်တောင်မွှေးလေးတွေ၊ ပြီးတော့... ပွင့်အာလုနှင့်ဆီငုံ သဏ္ဍာန်နှုတ်ခမ်းအစုံမှ အပြုံးနုနု၊ လေအဝေ့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား သွားသည့်ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို ရှေ့ဘက်သို့ သူမဆွဲယူလိုက်ပုံလေးက ကဗျာဆန်ဆန်။

အို! ဆံပင်တွေက သူမ၏ဦးခေါင်းကိုတောင် ကျော်နေပါ ရောလား။ လှလိုက်တာ... မိုးပေါ်က ဘုံကြီးပြတ်၍ပြုတ်ကျလာ သည့်နတ်မိမယ်တစ်ပါးလေလား... သူမမည်သူနည်း...

“မိုးစောင်... မိုးစောင်”

“ဗျာ! အစ်ကိုလေး”

“ဗျာကိုထားခဲ့၊ လူ့ အရင်လာစမ်း”

“လာပါပြီ”

မောင်စိုးက အပေါ်ထပ်သို့အပြေးအလွှားတက်လာလေ ၏။ လသာဆောင်မှာရှိနေသည့်သူနားသို့ ခဏအတွင်းရောက်လာ

လေသည်။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီအစ်ကိုလေး”

“လာစမ်း! ဟိုမှာတွေ့လား၊ ခြံထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ... မေမေကြီးရဲ့ဧည့်သည်လေ၊ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဒီမှာတစ်ပတ်လောက်တည်းကြာမှာ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဒီမှာတည်းမှာ၊ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ မေမေကြီးကတောင် အစ်ကိုလေးကိုဧည့်သည်တွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့ဆိုပြီး လိုက်ရှာခိုင်းနေတာ”

သူ့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဦးနှောက်ကိုချက်ချင်းသုံးလိုက်စဉ် အဖြေက NO! တဲ့၊ ထောက်ခံမဲ မပေးပါချေ။ သူ့အကျင့်က လူတကာကို စနောက်လိုက်ရမှ အိပ်ပျော်စားဝင်တာမဟုတ်လား။ အခုလည်း အင်မတန်လှပလွန်းသည့်ဤမိန်းကလေးကို ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်ဆုံတွေ့မှုမျိုးဖြင့်သာ သူတွေ့စေချင်ပါသည်လေ...။

“မိုးစောင်၊ ငါမရှိဘူးလို့ မေမေ့ကိုပြောလိုက်၊ ကြားလား”

“ဟာ! အစ်ကိုကလည်း”

“ဟေ့ကောင်! ငါပြောခိုင်းသလို မင်းမပြောရင် ဒီမှာဘာလဲ... ကြည့်ထား”

သူ့ လက်သီးထောင်ပြလိုက်တာမို့ မောင်စိုးဇက်ကလေးပုကာ သူ့အနားမှထွက်သွားတော့သည်။

အိပ်ခန်းအတွင်းသို့အမြန်ပြန်ဝင်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းထားသည့် Photo Camera ကို သေချာသုတ်သင်သန့်ရှင်းကာ ဖလင်လိပ်ထည့်လိုက်ပါ၏။

‘ကောင်မလေးရေ... မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုမြင်လိုက်ရုံလေးနဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ အိပ်မက်ပေါင်းများစွာ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်မယ့် နတ်သမီးလေးတစ်ပါးဆိုတာကိုတော့ ကိုယ် အလိုလိုသိနေပါတယ်လေ...’ အတွေးတို့ဖြင့် ကျေနပ်စွာ သူ့လေချွန်လိုက်မိတော့သည်။

ညနေစာထမင်းစားသောက်အပြီးမှာ ဧည့်ခန်းထဲ၌ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေကြစဉ် မီးပျက်သွားသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိကျသွား လေ၏။ မီးလင်းဖိုထဲမှ မီးစတောက်နေသည်မို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလင်းရနေပါသည်။ သူမက မီးလင်းဖိုဘေးမှာ ပုံပွဲလေးထိုင်နေ ပါ၏။

“မောင်စိုးရေ၊ မီးစက်နှိုးစမ်း၊ ခါတိုင်း ဒီလိုအချိန်မျိုး မီး ပျက်နေကျမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“နေပါစေ... အိမ်ရယ်၊ ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့နေရတာမှ မျက်စိလည်းအေး၊ နားညည်းလည်းသက်သာပါတယ်”

“မြတို့ အနေခက်မှာစိုးလို့ပါ”

“နေတတ်ပါတယ်အိမ်ရဲ့၊ ဒီလိုမှောင်နေတော့ မြတို့ငယ်ငယ် တုန်းက မီးပုံပွဲလုပ်ပြီး ဆော့ခဲ့ကြတာကိုသတိမရဘူးလား”

“အမယ်လေး၊ ရပါရှင်... ရပါ။ ကိုကိုအောင်တို့ ဘိယာ တွေမူးပြီး သောင်းကျန်းခဲ့ကြတာလေ။ ပြောရင်းနဲ့ သားအဖေကို တောင် သတိရသွားပြီ”

“ဒါနဲ့ ကိုအောင် နိုင်ငံခြားသွားတာကြာပြီလားအိ”

“ကြာပြီမြရဲ့၊ သွားလိုက်ပြန်လိုက်နဲ့ ဒီလိုပါပဲ၊ သူ့ကုမ္ပဏီ

က ဟိုမှာပဲအခြေစိုက်တာဆိုတော့ ဟိုမှာပဲအနေများတယ်လေ။ ဒီကိုတစ်နှစ်တစ်ခါတော့ ပြန်လာတတ်ပါတယ်။ လာရင်လည်း သုံး လလောက် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပါတယ်”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့”

သူမ၊ မီးလင်းဖိုထဲသို့ ထင်းချောင်းတွေထပ်ထည့်လိုက်ပါ ၏။ မီးတောက်လေးတက်လာတာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပြကာ ဒူးနှစ် ချောင်းကွေး၍ ထိုင်နေမိသည်။ ညက တစ်ခွဲစိမ့်ဖြင့်ပိုအေးလာလေ ၏။ ဝတ်ထားသည့်အနွေးထည်လေးက ပါးလွှာသည်မို့ သိပ်မနွေး ချင်။

“ကိုကျော်မောင်ဆုံးသွားတာ ကြာပြီလား၊ မြ”

“တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်အိရဲ့။ ခုလည်း ဒေါ်လေးဝေက သမီးဘွဲ့ယူစရာရွှိမှန်းသိလို့ မုန့်ဖိုးပေးချင်တာနဲ့ခေါ်တာပဲထင်ပါ ရဲ့။ ဒါနဲ့လာခဲ့တာပဲလေ”

“အင်း၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးမြရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိတို့ သူငယ်ချင်းတွေပြန်ဆုံရပြီပဲ၊ အားမငယ်ပါနဲ့။ လိုတဲ့အကူအညီရှိ ရင်ပြောပေါ့... ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိရယ်”

“သမီးလေးက အခုကျောင်းပြီးထားတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် အိရဲ့၊ ဘွဲ့ယူဖို့စောင့်နေတာလေ”

“ဪ... သားလည်းဘွဲ့ယူဖို့စောင့်နေတာပဲမြရဲ့။ တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေပြီလားသမီး၊ သားကလည်း ဒီအချိန်ထိ တစ်ခါမှမလည်ဖူးပါဘူး... မိုးချုပ်လိုက်တာ။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပြန်လဲမသိ”

လှေကားထောင့်ချိန်အကွယ်မှနေရာယူ၍ ကင်မရာကိုချိန်လိုက်ပါ၏။ ရှက်ပြုံးလေးပြုံး၍ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည့်ယမင်းရုပ်ကလေး၏ပုံရိပ်တို့ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် သူ့ရိုက်နေမိသည်။ မီးဖိုထားသောဖိုဘေးနားတွင်ထိုင်၍ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို မီးလှမ်းပြကာ ပွတ်သပဲဆော့ကစားဟန်ကလေးက စွဲမက်စရာပင်။

လူကြီးတွေစကားပြောတာကို ငဲ့စောင်းနားထောင်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ လိုက်၍ရယ်မောတတ်သော သူမ၏ပုံရိပ်တို့သည် ဘယ်လိုပုံ၊ ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲကြည့်ကြည့် တကယ့်ကိုရှုမဝနိုင်သည့် သဏ္ဍာန်လေးများပင်။ အမှောင်ထုကိုအကာအကွယ်ယူ၍ သူမ၏ မျက်နှာပြင်အသေးစိတ်ကို ဓာတ်ပုံတွေမြောက်များစွာရိုက်နေသည်

ကို သူမကဖြင့်မသိရှာပေ။ ရုတ်တရက် လက်ဝါးလေးကွယ်၍ သူမတစ်ချက်သန်းဝေလိုက်လေသည်။

“သမီးတော့ အိပ်ချင်နေပြီနဲ့တူတယ်၊ အန်တီတို့စကားကောင်းနေတာနဲ့ သမီးလေး ပျင်းနေရောပေါ့”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲသမီးရယ်၊ ခရီးကလည်း ပန်းလာတော့နားချင်မှာပေါ့။ အန်တီနဲ့သမီးမေမေကတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းခြစ်တွေ ပြောလို့မဝနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သမီး၊ နားချင်ရင် သွားနားတော့လေ။ အခန်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ၊ လရောင်က အိမ်ထဲဝင်နေတာပဲဟာ ဦးမိမြင်ရပါတယ်။ ငြိမ်း၊ သွားအိပ်နှင့်တော့မယ်နော်မေမေ”

“အေးအေး... သမီး။ ဖြည်းဖြည်းစမ်းပြီးသွား”

ရုတ်တရက်ထလိုက်ပြီး လှေကားဆီသို့လျှောက်လှမ်းလာသည့်ပုံရိပ်ဖြူဖြူလေးကြောင့် သူ့ရင်တွေအခုန်မြန်လာလေသည်။ သူနှင့်အနီးဆုံးသို့ရောက်လာသည့်သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့ ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အမေ့! ဘယ်သူ့... ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကိုယ်ပါ”

“ဟင်! ဘယ်ကကိုယ်လဲ”

“တေဇာအောင်ပေါ့”

“ဟို... အန်တီ... အန်တီအိသားဆိုတာလားဟင်”

“အစစ်ပေါ့၊ လုံးဝရေမရောဘူး”

“အို! လက်ကိုလွတ်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ရှင့်မျက်နှာကို ငြိမ်း
မမြင်ရဘူးရှင့်”

“မြင်ချင်ရင် ကိုယ့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပေါ့... လာ”

“ဟင်! ဘယ်ကိုခေါ်သွားမလို့လဲ၊ လွတ်ပါ”

“လသာဆောင်ကိုပါငြိမ်းရဲ့။ မကြောက်ပါနဲ့... လာပါ”

သူက သူမလက်လေးကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်လျက် လ
သာဆောင်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ လပြည့်ညဗို့ လမင်းကြီးက
ထိန်လင်းစွာသာနေလေ၏။

ရှင်းလင်းနေသည့်လသာဆောင်ပေါ်ရောက်မှ ဆုပ်ကိုင်
ထားသည့်သူမ၏လက်ကို သူ့အသာလွတ်ပေးလိုက်သည်။ ကြောက်
လန့်စိုးရွံ့နေသောမျက်ဝန်းနက်တို့ဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်လာ
သောသူမကို မျက်တောင်ပင်မခတ်မိအောင် သူပြုံး၍စိုက်ကြည့်နေ

မိ၏။ ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေးဖြင့် အကြည့်ကိုရှုပ်သိမ်းလျက် သူမ
ခေါင်းလေးငုံ့သွားလေသည်။

တကယ်ပါပဲ... လရောင်အောက်ရှိ သူမမျက်နှာလေးက
သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီတစ်ခါပဲထူးဆန်းတဲ့ရင်ခုန်မှုမျိုးဖြစ်ပေါ်
လာစေခဲ့တာပါ။

မြင်မြင်ချင်းချစ်တယ်ဆိုတာ... ဒါကိုခေါ်တာလားငြိမ်း
ရယ်...။

မြတ်နိုးစိတ်သည်မအဝ

အခန်း (၂)

“Good morning . . . မေမေ”

သူက မေမေ့ကိုနောက်ကျောမှသိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း မေမေ့ပါးတစ်ဖက်ကိုငုံ့မွှေးလိုက်ပါ၏။ မေမေက ပီတိပြုံးပြိုင် သူ့လက်ဖမိုးကိုအသာရိုက်လိုက်လေသည်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားသားရယ်။ ခါတိုင်း နေမြင့်မှ အိပ်ရာထနေကျလူက ဒီမနက်အစောကြီးနိုးလို့ပါလား”

သူ့ မလုံမလဲရှက်ပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပြီး မေမေ့ဘေးရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မိုးပြာရောင်ဆွယ်တာလေးဝတ်ထားသည့် ငြိမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၏အရက်ဦးအပြုံးက သူ့ရင်ကိုနွေးထွေးသွားစေလေသည်။

“သားတော်မောင်လေ၊ မြဲရဲ့၊ တေဇာအောင်တဲ့”

“သားက လူချောလေးပဲ”

“ဒါဆိုမြောက်ပြောတဲ့သူပဲ မုန့်ဝယ်ကျွေးကြေးနော်... ”

အန်တီ”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်ပါပြီသားရယ်။ ကျွေးဆိုရင် ကျွေး

ပါမယ်ရှင်”

သူက ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်နေသောငြိမ်း ရှေ့သို့ ကော်ဖီခွက်ကို အသင့်ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး ရွှေ့တွန်းပို့လိုက်ပါ၏။ နှုတ်မှလည်း လူကြီးတွေမကြားအောင် အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြော လိုက်သေးသည်။

“ကော်ဖီထည့်ပေးလေ”

သူ့အပြုအမူကြောင့် လူကြီးနှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ငြိမ်းက သူ့ကိုမျက် စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး ကော်ဖီပေးကာ မုန့်ပန်းကန်များကို လည်း သူ့နှင့်နီးအောင် ရွှေ့ပေးလိုက်လေ၏။

သူက ငြိမ်းစားနေသည့်ကိတ်ပန်းကန်ထဲမှ ကိတ်မုန့်တစ်

ချပ်ကိုသာ ယူစားလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ရော ဘယ်တွေသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးလဲသား”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူးမေမေရဲ့”

“ဘုရားရေ! ဒါဖြင့် မေမေ့သားက အိမ်မြဲနေမယ့်သဘော ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့မေမေရော... အဟင်း”

“တစ်သက်လုံးအိမ်မြဲပြီး ခြေငြိမ်သွားအောင်ရော မေမေ လုပ်ပေးရတော့မှာလားသား”

“အ... မေမေကလည်း၊ စောပါသေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း မေမေ့သူငယ်ချင်းသား အမိကို ပြင်ဦးလွင်ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်လေး နေရာစုံအောင် လိုက်ပို့ဖို့တာဝန်ကို သားယူပေးပါ”

“ရပါတယ်မေမေရဲ့... ဒီတာဝန်က ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး”

ငြိမ်းက ကော်ဖီသောက်ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ပန်းကန်တို့ကို သယ်တော့ သူ့အထိတ်တလန့်တားလိုက်မိပါ၏။

“ငြိမ်း... မဆေးပါနဲ့။ မိပိုင်းတို့ဆေးမှာပေါ့”

“ရပါတယ်။ ငြိမ်းပဲ ဆေးလိုက်ပါ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ငြိမ်းရဲ့။ မေမေကြည့်ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်။ ထားခဲ့ပါ”

ငြိမ်းက ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ သူ့ကော်ဖီကို အမြန်မော့ချလိုက်၏။ မေမေက သူ့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးပြလိုက်ရလေသည်။ ငြိမ်းနောက်ကိုလိုက်နေချင်သည့်စိတ်က တားဆီးထိန်းချုပ်၍မရ။ မမြင်ဖူးလို့ မူးကိုမြစ်ထင်နေပြီလို့မပြောကြပါနဲ့။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမလှလေးတွေများစွာနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ငြိမ်းကိုစတွေ့တွေ့ချင်း တဒိတ်ဒိတ်ဆောင်ခုန်လာတဲ့ရင်ခုန်မှုမျိုးကို တစ်ကြိမ်မှမဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလေ။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါသားရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လောနေရတာလဲ”

“အဟင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုလေ... ဒီနေ့တော့ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ဦးနော်အန်တီ။ မနက်ဖြန်မှ အန်တီတို့သွားချင်တဲ့ နေရာတွေကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်သားရယ်”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားတော့ ဒေါ်တင်တင်အိက ဒေါ်ရီရီမြကိုမျက်စပစ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြရေ။ အိတို့တော့ သားအတွက် မြဆီကနေ သမီးတောင်းရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။”

“အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဒီတာဝန်က မိဘတွေယူရမှာပေါ့အိရဲ့။ ကလေးတွေသဘောက အဓိကပါနော်။ မြက ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး”

“သားဘက်ကတော့ ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့်မှန်း ကြည့်ရုံနဲ့သိသာနေပါပြီဗွယ်”

ရယ်သံတွေ အကျယ်ကြီးထွက်သွားရလေ၏။ သမီးဘက်က ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမှကန့်ကွက်စရာမရှိပါချေ။ အိသားဆိုတာ လိမ္မာတဲ့ကလေးမှန်း မြင်ရုံနှင့်သိသာစေတာပဲ။

ဝေါခနဲထိုးဆိုက်လာသည့် ဆိုင်ကယ်သုံးစီးကြောင့် အိမ်ဝေါက်ဝမှာရပ်နေရာမှ သူမလန့်သွားမိသည်။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်တွေ ချွတ်၍ လူငယ်လေးဦး ဆင်းလာလေ၏။

“ဟာ! so sweet ဘယ်ကနတ်မိမယ်လေး၊ ဒီအိမ်ကို ချောက်နေရတာလဲ”

“တေဇာရေ... ဟေ့ကောင်တေဇာ’

အာဗြကြီးနှင့်အော်လိုက်သည့် ဖက်တီးတင်မောင်ဝင်း အသံကြောင့် သူ့ အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အလိုလေး... သူ့နှလုံးသားလေးကို ပြူးတူးပြတ်ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်တာများ၊ ဒီ ကောင်လေးကောင်တော့ နာချင်ပြီထင်ပါရဲ့။

ဝုန်းခနဲ ငြိမ်းရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာ လက်ကိုနောက်ပစ်၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် အချက်ပြလိုက်ပါ၏။ ငြိမ်းက ဘာတစ်ခုမှနား မလည်ဟန်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်လေး ရပ်နေလေသည်။ ခက် တာပဲနော်။ ကျော်ဝင်းမောင်တို့အုပ်စုက အငမ်းထူပါဘိသနဲ့။

“သူလေးက ဘယ်သူလေးလဲတေဇာ။ မင်းညီမလား၊ ဘယ် တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“အိမ်ထဲဝင်ပါဆိုနေမှ”

သူမလက်မောင်းကိုဆွဲ၍ တွန်းလွှတ်နေသည်မို့ အိမ်ထဲဝင် ရန်ပြင်စဉ် အသားခပ်ဖြူဖြူနှင့် မေးစေ့မှာ မှဲ့လေးပါသည့်လူတစ် ယောက်က သူမရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ ကာထားလိုက် လေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလူတွေနဲ့များ လာတွေ့နေတာပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင်... နန္ဒ၊ ငါ့လက်သီးတွေ ယားလာပြီနော်”

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ။ မင်းကလည်း၊ ဒီလောက်ထိဖြစ်စရာ လား။ လူ့အကောင်လိုက်မြင်နေရမှ နာမည်လေးမေး။ မိတ်ဆက် တာလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်ပါတယ်”

“အေးလေ... တေဇာငတို”

“ငြိမ်းက မင်းတို့နဲ့ခင်သင့်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ ဖယ်ဖယ်... ငြိမ်း... သွား၊ ဝင်တော့”

“ဟေ! ငြိမ်းတဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့အေးမြ သွားစေတဲ့အလှကလေးပါလားကွယ်”

ဘုန်းခနဲရယ်သံအကြားမှာ အိမ်ထဲသို့ သူမပြေးဝင်သွား တော့သည်။ သူက ငတီလေးကောင်ကို မိရာဆွဲခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ အဝင်မခံပါချေ။ ဒီဗရုတ်သုတ်ခကောင်တွေနဲ့မှ တန်းပြီးတိုးရတယ် လို့... ငြိမ်းရယ်။

“ကဲ! ပြောလေ... ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့အသည်း”

“ဘာ”

“ငါ့အသက်”

“အရှူး... မနေ့ကပဲ ဆေးရုံက ဆင်းလာတာဖြစ်မယ်”

“အေးလေ... သူ့ရုပ်ကြီးနဲ့များ တန်ရာတန်ရာမမှန်းဘူး”

“မနာလိုမရှိနဲ့ကွ။ ငါ့အတွက် သူ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာ ပါဆို”

“လုံးဝမယုံဘူး။ ငါတို့ အန်တိုကိုအော်မေးမှာနော်။ အန်တို အိရေး... ဝု... အူးအူး”

သူ့ မျိုးမင်းနိုင်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားစဉ် ကျန်သုံးယောက်က အိမ်ထဲသို့ ဝရန်းသုန်းကားဖြင့်ပြေးဝင်သွားကြလေ၏။ မျိုးမင်းက လည်း သူ့ကိုတွန်းကာ အထဲသို့ဝင်တော့ သူ့ပါအမြန်လိုက်လာခဲ့ရ သည်။

“ဟဲ့! ဩော်... ဒီကလေးတွေနယ်... လန့်လိုက်တာ”

“အန်တိုအိရေး ဒီကောင်တေဇာပြောတာဟုတ်လို့လား”

“ဘာကိုလဲသားရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးမေမေ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ ခက်တော့တာပဲ။ မကြီး

မဝယ်နဲ့ ဒီကလေးတွေတော့”

အလယ်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်ရီရီပြင်လာတော့ မျောက်လေး ကောင် ငြိမ်သွားလေ၏။ အန်တိုအိနှင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝင်

ထွက်ရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း စည်သည်ရောက်နေမှန်းသိသဖြင့် အရှိန် တန်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တို”

“အပြင်သွားမလို့ လာခေါ်တာထင်တယ်”

“ကျွန်တော်မလိုက်ပါဘူးအန်တိုရဲ့”

“ဟာ... ဒီကောင်တော့လား”

“သွားစရာရှိရင်လည်း သွားပါ သားရယ်”

“မသွားပါဘူးအန်တို။ ဟိုလေ... ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း

ပျင်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

“အမယ်... အမယ်... ရုပ်ကြီးကိုက”

သီဟက သူ့လည်ပင်းကိုညှစ်ထားသဖြင့် အားလုံးပိုင်းရယ် ကြလေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ ငြိမ်း အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလို့သာ ဝဲ။ နို့ပို့ ဒီကောင်တွေပါးစပ်နဲ့ ငြိမ်းအရှက်ရမှာကိုတော့ သူ့စိုးရိမ် ပါသည်။

“ငါတကယ်မလိုက်ဘူးနော်”

“ဒီတစ်ပတ်တော့ သူ ဘယ်ကိုမှသွားဖြစ်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး

သားတို့ရေ။ ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ပို့စရာတွေရှိလို့ပါ”

“ဒီကောင်တော့ မူမမှန်တော့ဘူး အန်တီရေ။ အရူးထောင် ကိုပို့မယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ကိုပြောနော်”

“မင်းကြီးဒေါ်ကြီးပဲ သွားခိုင်း”

ဖက်တီးတို့အုပ်စုပြန်သွားတော့မှ သူ သက်ပြင်းချရလေ တော့၏။ မေမေက ငြိမ်းကိုခေါ်၍ ခြံထဲလိုက်ကြည့်ရန်ပြောသဖြင့် အပေါ်ထပ်တက်ကာ ငြိမ်းကိုသွားခေါ်လိုက်ပါသည်။

မေမေနှင့် အန်တီမြက ပန်းနှစ်ခြိုက်ကြသူတွေမို့ ပန်းခင်း များ၊ သစ်ခွရုံများကြားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူနှင့်ငြိမ်းက ခြံဘေး တက်သို့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ကဲ! ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုနာမ်စားမျိုးသုံးဖို့ စိတ်ကူးရှိသလဲ ငြိမ်း။ ပြောပါဦး”

“ဒါများဆန်းလို့ ကိုတေဇာအောင်ကို၊ ကိုတေဇာအောင် လို့ပဲခေါ်မှာပေါ့”

“ဟာကွာ... မရပါဘူး။ အဖျားဆွတ်ပြီးပဲခေါ်ခေါ် နာမ် စားတစ်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နို့မို့ ငြိမ်းခေါ်ရတာ မောနေမှာပေါ့”

“အမယ်! လူလည်မကျပါနဲ့နော်”

“မကျပါဘူး ငြိမ်းရာ။ အစမ်းသဘောလေး ခေါ်ကြည့်ပါ လား”

ငြိမ်းက ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြန် ၏။ ထို့နောက် မေးစေ့ကိုလက်ညှိုးလေးထောက်ကာ စဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ‘အောင်’ လို့ခေါ်မယ်လေနော်”

“Ok”

သူကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ခြံအနောက် ဘက်ရှိကုန်းမြင့်ပေါ်မှ သူ စကိတ်စီးနေကျ လမ်းကလေးကိုလည်း ကောင်း၊ သူတို့သားအဖ ကစားလေ့ရှိသော Basket ball ကွင်းပြင် ကိုလည်းကောင်း၊ ခြံအနောက်ဘက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ဘေးဘက်သို့ သဘာဝအလျှောက် စီးဆင်းနေသည့်စမ်းချောင်းကလေးကိုလည်း ကောင်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ငြိမ်းက လိုက်ကြည့်ပါသည်။ မြက်ခင်း ကျယ်ကြီး၏အလယ်တည့်တည့်မှာရှိနေသည့် ခရေပင်ကြီးအောက် အရောက်မှာတော့ ငြိမ်းအသံချိုချိုလေး ထွက်လာလေ၏။

“ဟယ်! ခရေပင်ကြီးပါလား။ လှလိုက်တာ”

ခရေပင်ကြီးအောက်မှာရပ်ရင်း အပင်ကိုမော့ကြည့်ကာ

သဘောကျနေသည့်ငြိမ်းကိုကြည့်၍ သူပြုံးလိုက်မိ၏။ စိတ်လှုပ်ရှား
ပျော်ရွှင်နေပုံလေးက အသိသာကြီးမို့ တစ်မျိုးလေး စွဲမက်စရာဖြစ်
နေလေသည်။

“ငြိမ်းက ခရေပန်းကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်တာပေါ့။ ခရေဆိုတာ အပွင့်လေးတွေ နွမ်းခြောက်
သွားတဲ့အထိ ရနံ့မပျယ်ဘဲ မွှေးနေတုန်းလေး။ ဒါကြောင့် ငြိမ်းသိပ်
ကြိုက်တာ အောင်ရဲ့”

“ငြိမ်းက သိပ်ထူးခြားတာပဲ... သူများတွေဆို အဆန်း
တကြယ်ဆောက်ထားတဲ့ ကိုယ်တို့အိမ်ကြီးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြတာ။
ငြိမ်းအလှည့်ကျမှ တစ်ခြံလုံးလိုက်ကြည့်လာတဲ့ဟာ ဒီခရေပင်ကြီး
ကိုမှ လာကြိုက်ရတယ်လို့။ အံ့ဩဖွယ်ရာပဲ”

ငြိမ်းက ညှင်းသွဲ့သွဲ့လေး ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ချိုင့်ခနဲ
ခွက်ဝင်သွားသည့်ငြိမ်း၏ပါးပြင်ထက်မှ ပါးချိုင့်လေးကို သူ့ ရုတ်
တရက်အငိုက်မိကာ ငေးမောနေမိလေသည်။ အိုလေ... ငြိမ်းဟာ
သူ့အတွက်တော့ တကယ့်ကို ရင်ထဲထိအေးမြသွားစေတဲ့ပန်းကလေး
တစ်ပွင့်ပါပဲလား။

“အောင်တို့ခြံထဲမှာ ငြိမ်းအနှစ်သက်ဆုံးက ဟောဒီခရေပင်

ကြီးရယ်၊ နောက်၊ အိမ်ကြီးဘေးက ရေသူမရုပ်ထုလေး ထုထား
တဲ့ရေကန်ကလေးရယ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“အဲဒီရေကန်ကလေးက ကိုယ့်စိတ်ကူးအတိုင်း ဖေဖေ
ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးခဲ့တာလေ”

“အောင်က စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပုံရတယ်နော်။ အနုပညာ
ဆန်တဲ့စိတ်ကူးတွေလည်းရှိပုံရတယ်”

“ငြိမ်းကရော”

“ငြိမ်းက ဘဝသမားလေအောင်ရဲ့။ ဘဝကိုလက်တွေ့ကျ
ကျလျှောက်လှမ်းနေရတဲ့လူတွေမှာ စိတ်ကူးယဉ်လွင့်မောဖို့ အချိန်
မချမ်းသာတတ်ကြပါဘူး”

သူ့မျက်ခုံးပင့်၍ ငြိမ်းကိုကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ငြိမ်းက မြက်
ခင်းပြင်ထက်မှာ ကျနေသည့်ခရေပွင့်လေးတွေကိုလိုက်ကောက်ရင်း
သူ့ကိုသတိမထားတော့ပါချေ။ ရာသီမဟုတ်သဖြင့် ခရေအကြွင်း
အကျန်လေးတွေမို့ သူမလက်ထဲမှာ လေးငါးဆယ်ပွင့်လောက်တော့
ရသွားပါသည်။

ညဘက်ရောက်လျှင်တော့ မေမေနှင့်အန်တီမြက လသာ
ဆောင်မှာ လက်ဖက်ပွဲနှင့် စကားတွေဖောင်အောင် ပြောနေကြ၏။

သူနှင့်ငြိမ်းက ခြံထဲမှာလမ်းဆင်းလျှောက်ကြပါသည်။ ဆောင်းရာသီ
မို့ ငြိမ်းက ဆွယ်တာလက်ရှည်အဖြူလေးဝတ်ကာ ခေါင်းထက်မှ
ဆံနွယ်ရှည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူနှင့် စည်းနှောင်ထားလေ၏။
သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ ငြိမ်းက ဘာပဲဝတ်ဝတ်၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ အမြဲ
ကိုကြည့်ကောင်းနေတာပင်။

“ကိုယ်၊ ငြိမ်းကိုတစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”

ငြိမ်းက ရွန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းနက်လေးများဖြင့် သူ့ဘက်
ကိုငဲ့ကြည့်လျက် မေးဆတ်ပြလိုက်လေ၏။

“မေးလေ”

“ငြိမ်းမှာ... ငြိမ်းမှာ... ဟို... ချစ်သူရှိသလားဟင်”

ငြိမ်းက သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ သဘောကျစွာဖြင့်ရယ်မော
နေလေ၏။ သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိတ်တိုသွားရသည်။ ဒါ့ရယ်စရာ
လား။ သူ့စကားထဲမှာ ရယ်စရာမှမပါတာဘဲ။

“ငြိမ်း! ပြောလေကွာ”

“အောင်ရယ်၊ ဒီအရွယ်မှအငြိမ်းပေါက်ရင် ဘာမျောက်
လဲလို့အမေးခံရတော့မှာပေါ့”

“ဟင်! ”

သူ့ ရုတ်တရက်ဆွံ့အသွားရလေ၏။ ဘာစကားမှဆက်
ပြောလို့မရအောင်ပင် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ဘုရား
ရေ! တကယ်ပဲလား။ ဒါဖြင့် ငြိမ်းမှာချစ်သူရှိနေပြီပေါ့။ သူ့ဘာများ
ဆက်လုပ်ရပါ။ အတွေးတို့အဆုံးမှာ လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ မြက်
ခင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“ဟောတော်... လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်ချင်
လို့ဆို။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရတာလဲ”

“တော်ပြီ၊ မလျှောက်ချင်တော့ဘူး။ ညောင်းပြီ”

“ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် အိမ်ပေါ်တက်ကြရအောင်လေ”

“မတက်ချင်သေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်း တက်နှင့်တော့မယ်နော်၊ အောင်”

“အင်း”

သူ မပွင့်တပွင့်ပြောတာကို တစ်ချက်မျှစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ငြိမ်း၊ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားတော့သည်။ သက်မောတစ်ချက်ကိုရှိက်
လိုက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်လှဲချလိုက်တော့ ကောင်းကင်ထက်ရှိ လမင်း
ကြီးက သူ့ကိုငဲ့မိုး၍ကြည့်နေလေ၏။

ဘယ်လိုလဲ လမင်းကြီးရယ်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီ

နေ၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်အထိ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့နှလုံး
သားဟာ ဣန္ဒြေရရနဲ့ ပုံမှန်သာ ခုန်ခဲ့တာပါလေ။ ငြိမ်းနဲ့တွေ့မှ
သူ့ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာခဲ့ရတာ။ ငြိမ်းနဲ့ဆုံမှ အချစ်ဆိုတာကိုသိရှိ
နားလည်ခံစားခဲ့ရတာပါ။

ခုတော့... ခုတော့... ရွှေတံခါးကြီးမဖွင့်ရသေးမီ သော့
ကို အပြီးတိုင်ခတ်ပိတ်လိုက်ရတော့မှာလား။ ဒီတစ်သက်၊ ကိုယ်ဖွင့်
ပြောခွင့်မရှိတော့ပြီလားငြိမ်းရယ်...။

အန်း (၃)

သိပ်မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဒေါ်ထားထားဝေတို့
ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ငြိမ်းတို့သားအမိ ဟိုဘက်ခြံသို့ ရွှေ့ပြောင်း
သွားတော့၏။

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကြည့်နေကျပုံရိပ်လေး မျက်စိ
ရှေ့မှ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသဖြင့် သူ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေ
ရတော့သည်။ ကြည့်လေရာမြင်လေရာ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဘဲ နိုင်နေ
ကျလူတွေကိုသာမဲပြီး ဂျစ်တိုက်နေမိလေ၏။

ပြောင်နေအောင်တိုက်ပေးထားသောသူဖိနပ်ကို မပြောင်

ဘူးဆိုတာမျိုး။ အင်္ကျီလျှော်ပေးတာကို ဆပ်ပြာနဲ့မစင်ဘူးဆိုတာက အစ၊ စားနေကျဟင်းတွေကို ချွေးများတာအဆုံး တစ်အိမ်လုံးနေ စရာမရှိအောင် ပွက်လော့ညနေတော့၏။ မောင်စိုးတို့၊ မိဝိုင်းတို့၊ ဒေါ်လုံးတို့ခမျာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်တိုင်းကျအောင် လုပ်ပေးလုပ် ပေး မျက်နှာမရဘဲ အပြစ်သာအပြောခံနေရသဖြင့် မျက်နှာငယ် လေးတွေနှင့်ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“ကြည့်ပါလား၊ ကော်ဖီကလည်း သကြားပုလင်းမှောက် ကျသလားမှတ်ရတယ်။ ချိုရဲ့နေတာပဲ”

“ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲဖျော်နေကျပါ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“လျှာမရှည်ပါနဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေတက်တော့မယ်၊ မိဝိုင်းနော်... နင်အလုပ်ပြုတ်ချင်နေပြီလား”

“ဟဲ့! ဪ... ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသည့်မေမေအသံကြောင့် ဆူနေ သောသူ့အသံ တိတ်သွားပါ၏။ မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာကတော့ ဒီ အတိုင်းရှိနေသည်မို့ သူ ဂရိုဂကျောင့်ကျနေတာကို မေမေရိုပ်မိသွား လေသည်။

“ကဲ! သား... ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ကော်ဖီက အရမ်းချိုနေတယ်”

“မိဝိုင်း၊ နင့်အစ်ကိုလေးကို နောက်ထပ်တစ်ခွက် အသစ် ဖျော်ပေးလိုက်”

“တော်ပြီ... ဖျော်မနေနဲ့။ ထပ်ဖျော်လည်း သောက်ချင် တဲ့အရသာထွက်လာမှာမှမဟုတ်တာ”

“ဘာလဲ... သားက ငြိမ်းဖျော်တိုက်တဲ့ ခါးစိမ့်စိမ့်လေးပဲ သောက်ချင်တာလား”

သူ့ဘာမှမပြောဘဲ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသဖြင့် မေမေက သူ့ခေါင်းကို အ... လေးထုလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်မွေးထုတ်ထားတဲ့သားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ လဲဆိုတာကိုမသိနိုင်ရင် အမေလုပ်မနေတော့ဘူးဟေ့။ ကဲ! ဟိုဘက် ခြံသွားချင်နေပြီမဟုတ်လား။ သွားတော့လေ... အိမ်ကလူတွေ နေစရာမရှိအောင် ဂျစ်တိုက်မနေနဲ့... ကြွ”

“အာ... မေမေကလည်း”

“ဘာမေမေကလည်းလဲ... မသွားဘူးလား”

“ဟင်... သွားမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့များ အိုက်တင်ခံချင်နေသေး”

သူ မေမေအနီးမှပြေးထွက်လာကာ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ကူး
လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရသဖြင့်
ထမင်းစားခန်းဆီသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီသောက်နေသည့်ဘွား
ဘွားက သူ့ကိုမြင်သွားလေ၏။

“ဟဲ့! ဟိုဘက်ခြံက ကလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်၊ ငြိမ်းကိုလာခေါ်တာပါ”

“မြေးလေး ဘုရားဝတ်ပြုနေတယ်ကလေးရဲ့။ ဒီနေ့ မြေး
လေး ဈေးသွားဝယ်တာကို လိုက်ပို့ပေးမလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ဘွား။ ဒါနဲ့ အန်တီမြရော”

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ ကလေးရဲ့”

သူ မီးဖိုခန်းဝင်ခဲ့တော့ အန်တီမြက မနက်စာချက်ပြုတ်
ရန် စီစဉ်နေလေသည်။ သူ၊ အန်တီမြနားကပ်ကာ လေသံတိုးတိုး
ဖြင့်ပြောလိုက်ပါ၏။

“အန်တီကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့”

“မေးလေ... သားရဲ့။ ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“ဟိုလေ... ငြိမ်းမှာ... ဟို... ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ၊ အဲ
ဒါတကယ်လားဟင်”

“ဟောတော်... သားကိုဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ။ ငြိမ်းက အဲဒီလိုပဲပြောတာကိုး”

“ပေါက်ကရတွေ... သားကိုစတာပဲဖြစ်မှာပါကွယ်။ မရှိ
ပါဘူး။ အန်တီသမီးအကြောင်း အူမချေးခါး အစအဆုံး အန်တီ
အသိပဲဟာ”

“တကယ်နော် အန်တီ”

“ဪ... တကယ်ပါဆိုမှ... လုံးဝမရှိဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့”

သူဝင်းလာအားရဖြင့်လှည့်အပြေး မီးဖိုခန်းအဝမှာ ငြိမ်း
နှင့်ပက်ပင်းတိုးတော့၏။ ငြိမ်းကတော့ သူမ၏ပင်ကိုအတိုင်း ကြည်
သင်အေးမြနေသည့်အပြုလေးကို ပြုံးထားလေသည်။

“ဪ... အောင်တောင်ရောက်နေပြီကိုး။ မေမေ၊ တစ်
ဖက်စာဝယ်ဖို့ စာရင်းပေးမယ်ဆို၊ ငြိမ်းတို့သွားတော့မယ်”

“အဲဒီခြင်းတောင်းထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ထားပြီးသား
အမီးရဲ့။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ဝယ်လာခဲ့ကြ”

သူ့ငြိမ်းနှင့်အတူ ဈေးသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ငြိမ်းက စကား
ဆင်ခွန်းမှမပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာလမ်းလျှောက်နေသောသူ့ကို အကဲ

ခတ်သလိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခြေလှမ်းတို့ကို ပုံမှန်လှမ်းနေလိုက်ပါသည်။

“အပြန်မှပဲ ရထားလုံးစီးကြတာပေါ့နော်... ဒီလိုနှင်းဖွဲ ဖွဲလေးအောက်မှာ လမ်းလျှောက်သွားတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ စကားလည်းပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းလေ့လာလို့ရတာပေါ့နော်... အောင်”

“သဘောပဲ”

သူ၏ပြတ်တောင်းတောင်းလေသံကြောင့် ငြိမ်းက တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လေ၏။ သူက ရှေ့တူရှုဆီသို့သာအကြည့်ကိုပို့ထားပါသည်။

“အောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာကလည်း စူပုပ်နေတာပဲ”

သူဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်းကိုအသာလေးခိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည့်ငြိမ်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေသည်။ ရော်... ခက်ပြီပဲ။

“ဟယ်! ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးတတ်ပါလား”

“ဟာ! ဘယ်မှာ မျက်စောင်းထိုးလို့လဲ ငြိမ်းရ”

“သူပဲ ခုနတုန်းက ထိုးလိုက်ပြီးတော့။ မုန်လာဥလုပ်ချင်သေးတယ်”

“မထိုးပါဘူး... ငြိမ်းကလည်း”

ငြိမ်းက ပြုံးစိစိလေးဖြစ်နေရာမှ ခပ်ခနဲရယ်လိုက်လေ၏။ Platform ဘေးမှဖြတ်သွားသည့် စက်ဘီးပေါ်မှကောင်လေးတစ်အုပ်၏ မကြားတကြားနောက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အမေပြောတဲ့အမောပြေဆိုတာ သူ့မျက်နှာလေးပါ”

“လှတယ်ကွာ... တကယ့်ရှယ်လေးပဲ”

ယှဉ်၍လျှောက်နေရာမှ ငြိမ်းလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ သူ့ဆွဲလိုက်ပါ၏။ ရုတ်တရက်မို့ ငြိမ်းက လန့်သွားရင်း သူမလက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်လေသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟိုမှာ သူများတွေစကုန်ပြီလေ၊ မကြားဘူးလား”

“ဒါများ အသားပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ လမ်းဘေးက ကလေးကချေတွေစတာကိုတော့ သည်းခံနိုင်တယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုကျတော့”

ညာပြောရတာနဲ့ လိမ်ပြောရတာနဲ့။ အင်းပေါ့လေ၊ တူမှတူဘဲကိုး”
“အောင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငြိမ်း ဘယ်မှာ
ညာပြောဖူးလို့လဲ”

“ငြိမ်းပဲ ဟိုနေ့ညက ပြောတယ်လေ။ ငြိမ်းမှာချစ်သူရှိတယ်
ဆိုပြီ”

“ဟင်! ဘယ်မှာပြောမိလို့လဲ”

“ငြိမ်းနော်... ကိုယ့်ကိုအသည်းယားအောင်မလုပ်နဲ့။ ဟို
နေ့ကပဲ ဒီအရွယ်မှာအမြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်ဆိုလား၊ ပြောပြီး
တော့ မမေ့လိုက်နဲ့လေ”

“အင်းလေ... အဲဒီလိုပြောတာပဲဟာ။ ငြိမ်းက ငြိမ်းမှာ
ချစ်သူရှိပါတယ်လို့ အတိအကျပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ! လက်ကို
လွတ်ပါ။ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

“ကြည့်ပါစေ၊ အားကျလိုကြည့်တာပဲ။ ကိုယ်က ငြိမ်းရဲ့
လက်ကလေးကို ခုလိုပဲ တစ်သက်လုံးတွဲခွင့်ရချင်နေတာပါငြိမ်းရဲ့”

“အို! ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သူများတွေကြား
ကုန်တော့မှာပဲနော်။ ရှက်စရာကြီး... သွား”

ငြိမ်းက သူ့လက်ထဲမှအတင်းရုန်းထွက်ကာ ရှက်ရဲရဲမျက်

နာလေးဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလေ၏။ နွဲ့နွဲ့လေး
လမ်းလျှောက်ဟန်ကိုငေးကြည့်ရင်း သူ့သဘောကျစွာ ပြုံးနေမိ
သည်။ ငြိမ်းရယ်... ရှက်စနိုးဟန်လေးကလည်း တစ်မျိုးလေးချစ်
စရာကောင်းနေပြန်ပါရောလား။

ဈေးထဲရောက်တော့ မှာလိုက်သည့်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခု
ချင်းလိုက်ဝယ်နေရသဖြင့် တော်တော်ကြာသွားပါ၏။ လူတွေက
ချက်နှာစိမ်းလည်းဖြစ်၊ အင်မတန်မှလှပနေသည့်ဧည့်သည်မလေး
ကို သိသိသာသာကြီးသတိထားကြည့်ကြတော့ နံဘေးမှလိုက်လာ
သည့်သူက အူတိုချင်ချင်။ ငြိမ်းလက်ထဲမှစားစရာတွေကို ကူသယ်
ပေးနေရ၍ ငြိမ်းလက်ကိုကိုင်ခွင့်မရသဖြင့် ပို၍စိတ်တိုနေရ၏။
ငြိမ်းကို သူတစ်ပါးမျက်စိနှင့် ကြည့်သည့်ဒဏ်ကိုတောင်မှ သူမခံနိုင်
တော့ပြီလား။

“မပြီးသေးဘူးလား... ငြိမ်းရာ”

“ဪ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့မှာပါ။ ဒီမှာ
ခပ်မျိုးပဲကျန်တော့တယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ။ သူများတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ ကိုယ်
ကြိုက်ဘူး”

၂၂ ဒီ. ယယဒွါယော

“အောင်ကလည်းလေ... မျက်စိပါလို့ကြည့်ကြတာ ကြည့်ပါစေပေါ့။ ယာဖြစ်လဲ”

“ကြည့်စရာလား၊ ကိုယ်မကြိုက်ပါဘူးလို့ပြောနေတာကို ငြိမ်းမရွံ့နဲ့ကွာ”

ငြိမ်းက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး စေးကိုခပ်သွက်သွက်ဝယ်နေပါသည်။ ပြီးသွားတော့မှ မြင်းလှည်းဂိတ်ကိုအတူလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“မျက်နှာကိုကြည့်ကြည့်လင်လင်လေးထားပါ အောင်ရယ်။ မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြည့်လို့မလှဘူး”

“မလှလည်း နေပါစေပေါ့”

“ကြည့်ပါလား၊ ပြောရင်လည်း မကြိုက်ချင်ဘူး။ ငြိမ်းတို့မပြန်ခင်လေးမှာ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေပါရစေလားအောင်။ ခဏရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်ကို စိတ်ကောက်စရာလား”

“ငြိမ်းကလည်း ရောက်တာဖြင့် ဘာမှမကြာသေးဘူး။ ပြန်မယ့်စကားက ပြောနေပြီ။ ဒီမှာဖြင့် စကားတောင်ပြောလို့မဝသေးဘူး”

ရထားလုံးပေါ်တက်ထိုင်ရင်းမှ ငြိမ်းပြုံးလိုက်လေ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေတာမို့ ငြိမ်းမျက်နှာကို သူ့စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ကာ လက်ရှည်အင်္ကျီအဖြူလေးနှင့် လုံချည်နက်ပြာကွက်လေးဝတ်ထားတာမို့ မနက်စောစောမှာ မျက်စိအေးစေသည့်အလှလေးပါပင်။

“ဪ... ငြိမ်းရယ်။ ခဏတာမဟုတ်တဲ့သံယောဇဉ်တွေနဲ့ တစ်ဘဝစာ ခင်တွယ်ပါရစေလား။”

“ရန်ကုန်ပြန်ရင် လိပ်စာပေးခဲ့ဦးနော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လိုက်လာမလို့ပေါ့”

“ဘာလာလုပ်မှာလဲ... ငြိမ်းက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် အလုပ်ဝင်ရတော့မှာ။ မအားဘူး”

“ငြိမ်းအလှည့်ကျ ဒီလိုကြေးလား... ကိုယ်တို့ဘက်ကဖြင့် အိမ်ရှင်တာဝန်ကျေပွန်လိုက်ရတာ”

“အောင်လာရင်လည်း အိမ်ရှင်တာဝန်ကျေရပါစေမယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့... ခုလိုတော့ အောင့်ကိုအချိန်ပြည့်လိုက်မပို့ပေးနိုင်တာကို ကြိုပြောထားတာပါ”

“ငြိမ်းက တကယ်ပဲအလုပ်ဝင်တော့မှာလား”

“ဝင်ရမှာပေါ့၊ ငြိမ်းက ဘဝသမားပါဆိုနေမှ။ အောင်တို့ လို့ အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံတာမဟုတ်ဘူး”

ဒါဖြင့်ရင် အောင်ကိုလက်ထပ်လိုက်ပါလားဟူသည့်စကားကို ရင်ထဲမှာသာ ပြောဖြစ်၏။ ငြိမ်းကြား၍ မဖြစ်ပါချေ။ တော်ကြာ စိတ်ဆိုးသွားမှ ရှိစေ့စေ့သံယောဇဉ်လေး တိခနဲပျက်သွားမှာကိုစိုးရိမ်ပါသည်။ ငြိမ်းရယ်... ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် အောင်စိတ်တွေ ဘာလို့တွေဝေနေရတာလဲ။

ဘယ်တော့မဆို အရာရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ အရိုးသားဆုံး နေထိုင်ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် အလိုလိုတွေဝေလာတတ်တာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ ငြိမ်းကိုဖွင့်ပြောဖို့၊ ငြိမ်းဆီက အချစ်ကိုတောင်းခံဖို့ ကိုယ့်သတ္တိတွေ ဘယ်ချောင်ကိုများ ရောက်ကုန်တာပါလိမ့်။

တစ်သက်တာ လက်တွဲခွင့်အတွက် ချစ်ခြင်းခွန်အား ပေးသနားလှည့်ပါနော်။ ငြိမ်းသာ လလေးတစ်စင်းဖြစ်နေရင် အဲဒီလမင်းကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်သိမ်းခွင့်ရတဲ့ ကောင်းကင်လေးပဲ ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေ။ ငြိမ်းသာ လှေလေးတစ်စင်းဖြစ်ရင် အဲဒီလှေငယ်လေးကို အလိုက်သင့်စီးမျောစေတဲ့ ဒီရေလေးပဲ ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေ။

ငြိမ်းသာ လေပြည်လေးဖြစ်ရင် ငြိမ်းလာမယ့်လမ်းကို အဆင်သင့် ကြိုဆိုဖို့အတွက် လေကြောင်းပြမြားကလေးသာ ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေလား အမြတ်နိုးဆုံး... ငြိမ်းရယ်...

အဆုံး (၄)

ခြံထဲမှာ ဘွားရဲ့ပန်းပင်ကလေးတွေကို ရေပန်းကရားလေး
ဖြင့် ရေလောင်းပေးနေပါ၏။

ရုတ်တရက် စက္ကူလေယာဉ်လေးတစ်စင်းက ခြံထဲသို့ဝင်
လာလေသည်။ ဝှေ့ကာဝဲကာဖြင့် ငြိမ်း၏ခြေထောက်ကို လာထိကာ
ရပ်သွားလေ၏။

ဘယ်သူလေယာဉ်လေးပါလိမ့်... .

စူးစမ်းချင်စိတ်ဖြင့် ကောက်ယူကြည့်လိုက်စဉ် လေယာဉ်
ပေါ်မှာရေးထားသည့်စာသားလေးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ငြိမ်း

ပြောစရာရှိလို့ ကိုယ်တို့ခြံထဲက ခရေပင်ကြီး

အောက်ကို လာခဲ့ပါနော် ...

အောင်’

အမယ်... စာတစ်တန်ပေတစ်တန်နဲ့ ဘာတွေများထွင်လုံးထုတ်နေပြန်ပါလိမ့်။ ပြောစရာရှိတာများ ဒီကိုလာပြောရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ အဲဒီအောင်ဟာလေ... ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိ။ တစ်မျိုးလေးပါပဲလား။ ရေလောင်းသည့်အလုပ်ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့၏။ မေမေနှင့်ကြီးကြီးခင်က ဘွားနှင့်စကားလက်ဆုံကျနေလေသည်။

“မေမေ... အောင်ခေါ်ထားလို့ ငြိမ်း၊ ဟိုဘက်ခြံခဏကူးသွားဦးမယ်နော်”

“သွားလေသမီးရဲ့။ အိတို့ခြံထဲသွားတာများ တကူးတကခွင့်တောင်းနေရတယ်လို့”

သူမ၊ ခြံဘေးဘက် သံဇကာတံခါးလေးကိုတွန်းဖွင့်၍ ခြံကူးလာခဲ့၏။ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် တစ်ဦးတစ်

ယောက်ကိုမှမတွေ့ရပါချေ။ အိမ်ဘေးမှပတ်ကာ မြက်ခင်းပြင်ရှိရာ ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ထီးထီးမားမားကြီးရိုနေသည့်ခရေပင်ကြီးမှလွဲ၍ အောင့်ကိုမမြင်မိပါလေ။ ဘယ်မှာပုန်းနေတာပါလိမ့်။ အပင်ကြီးကိုပတ်ပြီးကြည့်လိုက်သော်လည်း မရှိသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီလှည့်ကြည့်ရှာနေစဉ် သူမခေါင်းပေါ်သို့ ရောင်စုံနှင်းဆီပွင့်တွေ ထွေးခနဲကျလာလေ၏။

“အို!”

အပင်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းခြင်းကြီးကိုင်ထားလျက် သူမကိုပြုံးပြုံးကြီးငုံ့ကြည့်နေသည့် သူ့ကိုတွေ့ရတော့၏။

အမယ်လေးလေ... ဒီလောက်အပင်မြင့်ကြီးပေါ်မှာ ကြောက်မရွံ့တက်ရတယ်လို့... အောင်ရယ်။

“ဟယ်... အောင်ရယ်၊ မတော်တဆပြုတ်ကျနေမှဖြင့်။

လာ... အခုဆင်းခဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ်လိုချင်တာကိုပေးမယ်ဆိုမှ ဆင်းခဲ့မယ်”

“ခက်တာပဲ... အောင်ရယ်၊ ကလေးလေးကျနေတာပဲ။ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဆင်းခဲ့ပါဆို”

သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြုံးလိုက်ပြီး သစ်ပင်ခွဆုံမှာ ဆက်ထိုင်နေ၏။ လည်တိုင်လေးမော့၍ကြည့်နေသည့် အဝါရောင် မိန်းကလေး၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်တွေပြန့်ကျဲနေလေ ၏။ အဲဒီနှင်းဆီပွင့်တွေကြားမှာ မတ်မတ်လေးရပ်နေသည်က သူ့ နှလုံးသားရဲ့နတ်သမီးလေးပင်မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ပြောမှ ဆင်းနိုင်မယ်”
“အို! ဘာဆိုလို့လဲ... မပြောနိုင်ပါဘူး”
“မပြောရင် ကိုယ်ခုန်ချပစ်လိုက်မှာနော်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“အောင်နော်၊ မဟုတ်တာ လိုက်လျှောက်တိုက်မနေနဲ့။ တော်ကြာ... ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်ကုန်မှ အန်တီရင်ကွဲသွားပါဦးမယ်။ အောင်က လိမ္မာပါတယ်ကွယ်။ ပြည်းပြည်းဆင်းခဲ့နော်”

“မလိမ္မာချင်ပါဘူး၊ ငြိမ်းချစ်တာကိုပဲ လိုချင်တာ။ ပြောနော်... မပြောရင် အဟုတ်တကယ်ခုန်ချပြီ”
“အောင်နော်... မဟုတ်တာတွေ”
“မပြောဘူးလား။ ဒါဖြင့်ခုန်ချပြီ... တစ်... နှစ်”
“မလုပ်နဲ့လေ... မလုပ်ပါနဲ့အောင်ရဲ့”

“ဒါဖြင့်... ချစ်လား”
“အဖြေပေးရင် ကောင်းကောင်းဆင်းမှာနော်”
“ဒါပေါ့”
“ကဲ... ချစ်ပါသတဲ့ရှင်”
“ဟာ! ငြိမ်း... တကယ်နော်။ ငါကွ... ဟေး”
“အမယ်လေး!”

သူက ပန်းခြင်းကိုချည်ထားသောကြိုးမှတစ်ဆင့် အပင်အောက်သို့ လျှောခနဲခုန်ချလိုက်လေ၏။ အရှိန်ဖြင့် ဦးခနဲဆင်းလာတာမို့ ငြိမ်းက မြောက်လန့်တကြားဖြင့် မျက်နှာကိုလက်ဝါးလေးဖြင့်အုပ်ထားလေသည်။ သူက အောက်ကိုရောက်သည်နှင့် ငြိမ်းလက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟိတ်!”
“အမယ်လေး... အောင်ရယ်။ လုပ်လိုက်ရင် သည်းထိတ်ရင်ဖို့နဲ့ အဆန်းတွေချည်းပဲ။ ဒီမှာ ငြိမ်းဖြင့်လန့်ပြီး နှလုံးရပ်တော့မယ်”
“အဲဒါလေးတွေကိုပဲ ငြိမ်းချစ်သွားတာမဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါလို့မိမယ်... အားကြီးကြီး၊ ဟွန်း... သွားပါ။”

တော်တော်လူလည်ကျ”

“လူလည်မကျပါဘူးငြိမ်းရယ်။ သိပ်ချစ်တတ်တာပါ”

“ဘာချစ်တတ်တာလဲ... အောင်နော်, တော်တော်ဆိုး
မှန်း ငြိမ်းသိနေပြီ”

“ဟုတ်လား... ပြောပါဦး။ လူဆိုးလေးမောင့်ကိုသိပ်ချစ်
ပါတယ်လို့”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ။ မပြောနိုင်ပါဘူး... ဖယ်”

“အေး... မပြောရင် အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့။ လာ
ခဲ့”

“အို! မောင်... သူများတွေမြင်ကုန်တော့မှာပဲ။ လွတ်ဖေး
ပါဦး”

သူက ငြိမ်းကို စွေခနဲပွေ့ချီ၍ ဆွဲပွေ့လိုက်သဖြင့် ငြိမ်းက
အလန့်တကြားဖြင့် တားနေပါ၏။ သနားလွန်း၍သာ ပွေ့ချီခြင်းကို
ရပ်လိုက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ် ပြန်ချပေးလိုက်ပါသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ
အပြည့်ရှိသည့်ချစ်သူလေးကို ဘာတစ်ခုမျှ ထိခိုက်နစ်နာအောင်
မလုပ်ရက်ပါပေ။

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းသည့် ငြိမ်း၏ဖြူလွလွလက်ဖမိုး

လေးထက်မှာ ချစ်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်လေး ခတ်နှိပ်ပေး
လိုက်မိ၏။ ဖြန်းခနဲရဲတက်သွားကာ ပန်းရောင်ပြေးသွားသည့်ပါး
ပြင်လေးကို အမြတ်တနိုးဖြင့် သူတစ်မိမိမိမိငေးကြည့်နေမိလေတော့
သည်။

“ယုံပါ... ငြိမ်းရယ်။ မောင့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှထူးဆန်းတဲ့
ရင်ခုန်မှုမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ ငြိမ်းနဲ့တွေ့မှ ရင်ခုန်သံတွေမြန်ရင်း အချစ်
ဆိုတာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာပါ။ တစ်သက်မှာမှ ငြိမ်းတစ်ယောက်
တည်းကိုပဲ ဒီလိုချစ်စကားတွေပြောခဲ့ဖူးတာ။ တကယ့်ကိုမှ ရှားရှား
ပါးပါးတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဒီစကားဟာ မောင့်အတွက် ထာဝရ
တည်မြဲနေမယ့်သစ္စာစကားဆိုတာကို ငြိမ်းနားလည်ပေးပါ။ တစ်
နေကုန်ထိုင်ကြည့်ပြီး ချစ်နေခွင့်ရချင်တယ်။ ယုံပါ... ငြိမ်းရယ်”

“မယုံရဲပေါင်ရှင်”

ငြိမ်း၏တီးတိုးစကားလေးကြောင့် သူအူတိုလာရ၏။

မျက်စိရှေ့ရပ်နေသည့် ငြိမ်း၏မျက်နှာပေါ်မှ မပွင့်တပွင့်
အပြုံးလေးက အသည်းယားချင်စဖွယ်။ လူကို ကသိကအောင်ဖြစ်
အောင် ကလိလိုက်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် အချစ်စမ်းလေသလား
ကွယ်...။

“တကယ်မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ! မယုံရင်မောင်နဲ့လိုက်နဲ့၊ လာ”

“အို... ဘယ်ကိုခေါ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ငြိမ်းကို မောင်ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေပြချင်လို့ပါ”

သူက ငြိမ်းလက်ကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့လေ၏။ သူ့အိမ်ခန်းအဝကိုအရောက်မှာတော့ တံခါးမဖွင့်မီမှာပင် ငြိမ်းက လက်ထဲမှအတင်းရုန်းထွက်ပါလေတော့သည်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ မောင်... ဒါမျိုး ငြိမ်းမကြိုက်ဘူးနော်။ လွှတ်... အခုချက်ချင်း ငြိမ်းကိုလွှတ်ပါ”

ရုတ်တရက်မို့ သူ့အံ့ဩစွာဖြင့် ငြိမ်းကိုငုံကြည့်လိုက်မိ၏။ ငြိမ်းမျက်နှာလေးက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ်ညှိုးနေချေပြီ။ ရော်... ခက်ပြီပဲ။ ငြိမ်းတော့ သူ့အပေါ်တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်နေပါရောလား။

“ဟောဗျာ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ငြိမ်းရယ်”

ငြိမ်းကို မောင်ကိုက်မစားပါဘူး။ အခန်းထဲမှာ ပြစ်ရာရှိလို့ခေါ်လာတာပါ။ စိတ်ချ... လက်မထပ်ရသေးသရွေ့ မောင်ငြိမ်းလေး၊ မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူး။ မောင်ကတိပေးပါတယ်ငြိမ်း၊ လာပါ”

ငြိမ်းက မဝံ့မရဲဟန်လေးဖြင့် သူ့နောက်မှအခန်းထဲသို့လိုက်ဝင်လာ၏။ အခန်းပတ်လည်ရှိ နံရံတွေပေါ်တွင် Wall Sheet Size ငြိမ်း၏ဓာတ်ပုံများက ခန်းလုံးပြည့်ကပ်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အံ့ဩမှင်တက်စွာဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် ပုံတူတွေကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ငြိမ်း၏စိတ်တို့ လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်နေတာ မပြောပါနှင့်တော့။

“ဒါ... ဒါ... ဘယ်တုန်းက ရိုက်ထားတာတွေလဲဟင်”

“ငြိမ်းကိုစတွေ့တဲ့ညကတည်းကပေါ့။ ငြိမ်းကို စက္ကန့်တိုင်း ချက်တောင်မခတ်မိအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်နေခဲ့တာလေ။ မောင်ရဲ့ရှူးသွပ်ခြင်းတွေကို ယုံကြည်ပေးပါတော့ငြိမ်းရယ်”

သူမ ဘာတစ်ခုမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိတော့၏။ အို... တကယ်ပါပဲ။ ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲ

မှာ ဒီလိုနက်ရှိုင်းတဲ့ချစ်ခြင်းတွေ အမှန်တကယ်ရှိနေမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ထားမှာလဲ။ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ အချစ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့စိတ်ကို တကယ်ပဲနှိုးညှိသိမ်မွေ့သွားစေတာပါလား။ သူ့မျက်ဝန်းထဲက ကြင်နာတဲ့ပုံရိပ်တွေကိုခံစားမိရုံနဲ့ သူမရင်ထဲမှာ နွေးထွေးကြည်နူးနေမိတာကိုဝန်ခံရမှာ ဘာလို့များရှက်နေမိတာပါလိမ့်။

“ငြိမ်း... ငြိမ်းရယ်”

သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မျက်စိမှိတ်၍ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေမိ၏။ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့်ရင်ခုန်သံ၊ တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားခြင်း၏နွေးထွေးမှု၊ မျက်နှာအနံ့ကျရောက်လာသည့်နူးညံ့သည့် အငွေ့အသက်များကြားမှာ တဒဂ်လွင့်မျောပါသွားရလေသည်။

ချစ်ခြင်းဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုရင် အဲဒီကဗျာတွေကို ချစ်သူနှစ်ယောက်ကသာ ရေးဖွဲ့နိုင်မှာ အမှန်ပဲမဟုတ်ပါလား။

ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည့်အသံ၊ ရှက်ရွံ့စွာရလိုက်သည့်သတိနှင့်အတူ သူမ ရုန်းလိုက်ပါ၏။ သူ့ကတော့ တင်းကျပ်စွာဖြင့်မွေ့ပိုက်ထားဆဲ။ ဘုရားရေး... ဒါ၊ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာလေ။ ဒီလိုလူမမြင်ကွယ်ရာအရပ်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး အတူရှိမနေသင့်တာကို သူမ ဘာ

ကြောင့် မေ့နေမိတာပါလိမ့်။

“မောင်”

“....”

“မောင်... လွတ်ပါတော့။ ငြိမ်း အသက်ရှူကျပ်နေပြီ။ သနားပါဦး”

“sorry... ငြိမ်းရယ်။ မောင်၊ ငြိမ်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေ တစ်ပြုံကြီး များသွားမိလို့ပါ”

ငြိမ်းထံမှမျက်စောင်းတစ်ပွင့်ကို သူ့ရလိုက်၏။ သတိဝင်သွား၍သာ ငြိမ်းကို သူ့လွတ်ပေးလိုက်ရတာ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလိုသာ တစ်သက်လုံးပွေ့ဖက်ထားချင်တာအမှန်ပါပဲ။

“ငြိမ်းပြန်တော့မယ်။ အိမ်ကလူတွေမြင်သွားရင် မကောင်းဘူးနော်”

“နေပါဦး... ငြိမ်းရယ်။ မောင်ချစ်လို့မဝသေးခင် ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ငြိမ်း၊ ရန်ကုန်ကိုပြန်တော့မှာမဟုတ်လား”

“ဒီတော့လည်း Phone ဆက်လိုက်ပေါ့ မောင်ရယ်။ ငြိမ်း တို့ဘေးအိမ်ကို Phone ခေါ်လို့ရပါတယ်”

“အဲဒါက နောက်မှလေ... အခုက အခုပဲဟာ”

“အခုက မောင့်အခန်းထဲမှာ ငြိမ်းရောက်နေတာလေ။ အန်တီသိသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ မောင်ရောငြိမ်းပါ သိကွာ ကျရအောင် မဆိုးချင်ပါနဲ့။ မောင်ကလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ် နော်”

ငြိမ်းက အခန်းဝဘက်ထွက်သွားသဖြင့် လက်ဖျားလေးကို သူ့ဆွဲထားလိုက်မိ၏။ ငြိမ်းက တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့် လာလေသည်။

“မောင်... စကားတွေပြောလို့မဝသေးဘူး ငြိမ်းရယ်”

“ဒါဆို ညမှဆက်ပြောပေါ့မောင်ရဲ့”

“ညကျရင် ငြိမ်းဆင်းလာမှာလား”

ငြိမ်းက ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေတော့၏။ ဘယ်လိုလေးလဲ... ငြိမ်းရယ်။ မောင့်ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေပိုပြီးတိုးသည်ထက် တိုးလာအောင် ပြ စားနိုင်ပါရောလားလေ။

A Life without love is like
a year without summer.

(Swedish Proverb)

အချစ်မရှိတဲ့ဘဝတစ်ခုဟာ နွေရာသီမရှိတဲ့
နှစ်ကာလတစ်ခုလိုပါပဲ...

(ဆိုဒင်စကားပုံ)

အန်း (၅)

အဝေးပြေးကားဂိတ်ထဲရှိ မှန်လုံကားပေါ်သို့ လူတွေတက်
နေကြသည်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကုန်လုနီးချေပြီ။ လူမစုံသေးသဖြင့်
ကားကမထွက်သေးပါချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားဂိတ်လေးမှာရပ်
နေသည့်လူအုပ်စုလေးမှာတော့ ပြောစရာမှာစရာတွေ မကုန်ခန်း
နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်နေလေသည်။

“မြရယ်၊ အိပြောသားပဲ။ ရန်ကုန်ကအိမ်ကိုရောင်းပြီး ဒီ
မှာပဲ အခြေချပါဆိုနေမှ၊ အန်တီဝေကလည်း လာနေဖို့ပြောတယ်
ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ခွင့်လွတ်ပါ အိရယ်။ သမီးအဖေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ အိမ်လေးကို မရောင်းရက်တာပါ။ ခုလည်း သမီးလေး ဘွဲ့ယူရမှာမို့ ပြန်မှာပဲဟာ။ အိမ်ကိုဒီတိုင်းပိတ်ခဲ့တာကြာပြီဆိုတော့ စိတ်မချဘူး အိရဲ့”

“ပြီးရင်တော့ ပြန်လာကြမှာမဟုတ်လား”

“အိမ်ငှားရှာလို့ရရင်တော့ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်အိရယ်။ သမီး တို့စေ့စပ်ပွဲလည်းရှိတာဆိုတော့ မလာလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ပြန်ပြန်လာကြနော်... မြ။ အိတို့မျှော်နေမှာ”

“စိတ်ချပါအိရယ်၊ စိတ်ချ”

ငြိမ်းက သူမရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ရပ်နေသည့်သူ ကိုမော့ကြည့်နေမိ၏။ သူမလက်ဖျားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာဆုပ် ကိုင်ထားလျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှုကို အတင်းမျိုသိပ်ထားရပုံ ပင်။ မျက်ရည်လေးတွေဝေကာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငူငိုငိုငိုငိုရပ်နေ တာမို့ သက်ပြင်းကိုခပ်တိုးတိုးချလိုက်မိလေ၏။

“မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲမောင်ရယ်။ ရန်ကုန်ကို ခဏလေးပြန်တဲ့ဟာကိုပဲ”

“ခဏလည်းခဏအလျှောက် မောင်လွမ်းနေရမှာလေငြိမ်း”

ခဲ့။ ငြိမ်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့၊ မောင်မှ ငြိမ်းကိုမခွဲနိုင်တာ ကိုယ်ချင်း စာပါဦး၊ ငြိမ်းရယ်”

“အမယ်... မောင်ပဲအပြောကောင်း။ ငြိမ်းလည်းမောင့် လိုပါပဲနော်။ ဘွဲ့ယူပြီးတာနဲ့ မောင့်ဆီအမြန်ဆုံးလာခဲ့မှာပါ။ ယုံပါ မောင်ရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်တော့မလွမ်းချင်ဘူးကွာ။ လူကြီး တွေလည်း မောင်တို့အကြောင်းကိုသိပြီးသားပဲဟာ။ လက်ထပ်ကြ နို့ဆိုတော့လည်း ငြိမ်းက နေ့ရွှေ့ညရွှေ့နဲ့ အချိန်တွေဆွဲထားတာ တို့။ ခုလည်းကြည့်... ပြောတော့ဖြင့်ခဏလေးတဲ့။ အဲဒီခဏလေး တ ဘယ်နှရက်ကြာမယ်မှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး”

ကလေးဆိုးလေးတစ်ဦးလို ဂျီကျနေသည့်မောင်ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှ သူမပြုံးလိုက်မိ၏။ တစ်ဦးတည်း သောသားသမီးချင်းတူပါလျက် မောင်က သူမထက် ပို၍ကလေး ဆန်တာ မျက်မြင်မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပဲ အနိုင်ယူချင်စိတ်ရှိနေပါ စေ သူမအပေါ်ငုံထားမတတ်ချစ်သည့် မောင့်ချစ်ခြင်းတွေကိုတော့ လုံးသားနှင့်နားလည်ပြီး သူမသိထားပါတယ်လေ။

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ ကလေးဆိုးလေးကျနေတာပဲ။ လော

လောဆယ် မောင့်ဖေဖေလည်း ပြန်လာနိုင်သေးတာမှမဟုတ်တာ။ ဒီကိစ္စကိုဘယ်လိုစီစဉ်လို့ရမှာလဲ။ စိတ်တွေသိပ်မလောနဲ့လေ”

“ဖေဖေက ခုဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ချက်ချင်းပြန်လာလို့ရပါတယ်ငြိမ်းရဲ့...။ အကြောင်းပြချက်တွေ လျှောက်ပြမနေနဲ့။ မောင့်ကိုတကယ်မှချစ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား ငြိမ်းရယ်”

“တကယ်ချစ်တာပါမောင်ရယ်။ ငြိမ်းက တစ်သက်မှာတစ်ခါ၊ တစ်ခါမှတစ်ယောက်၊ မောင့်ကိုပဲ အနက်ရှိုင်းဆုံးချစ်မိခဲ့တာပါ။ မောင်မယ့်ရင် မောင့်ဖေဖေပြန်လာတဲ့အခါ ဖွင့်ပြောပြီးလက်ထပ်လို့ ရပါတယ်မောင်ရယ်”

“တကယ်နော်... ငြိမ်း၊ ဒါဆို... မောင်၊ ဖေဖေကိုဖုန်းဆက်ပြီး ဖိတ်စာတွေကြိုမှာလိုက်မယ်နော်”

“မောင့်သဘောပါပဲကွယ်။ ဟော! ဟိုမှာ ကားဟွန်းတီးနေပြီ။ ငြိမ်းတို့သွားတော့မယ်နော် မောင်”

မညိတ်ချင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည့် မောင့်လက်ကို ဖြုတ်၍ မေမေ့ကိုတွဲကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ဘီးလှိုင်းထွက်လာသည့်ကားထဲကို သူလှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ပြတင်း

ခေါက်နားမှာထိုင်နေသည့်ငြိမ်းကိုမြင်သွားတော့ ရင်ဘတ်ကိုပုတ်၍ နှုတ်ခမ်းကိုထိပြကာ နားမှာကပ်ပြလိုက်လေသည်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ချစ်နေမယ်ဆိုတဲ့သင်္ကေတလေးမှန်း သူမသိနေသည်မို့ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရ၏။

မဝေးချင်ပါဘူး... မောင်ရယ်။ ခဏတာလေးခွဲရတာကို တောင်မှ ဒီလောက်ထိ ငြိမ်းခံစားနေရတာ။ မောင်နဲ့ ဒီဘဝဝေးရမှာကိုဖြင့် ယောင်လို့တောင်မှမတွေးဝံ့ပါဘူး...။ မောင်၊ ငြိမ်းကို တကယ်ချစ်နေမှန်း သိနေပါတယ်။ ငြိမ်းတို့ချစ်ခြင်းတွေက လပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် တစ်သက်တာခိုင်မြဲမယ့် ထာဝရချစ်ခြင်းတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ငြိမ်းအလိုလိုသိနေပါတယ်လေ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်သည်နှင့် သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ရောက်နေသဖြင့် သူ့ညစ်သွားရ၏။ အိပ်ခန်းထဲမှာ Feel အပြည့်နှင့်နားပါမယ်ဆိုမှ သူပုန်တွေဝင်လာပြီး သောင်းကျန်းကြတော့မှာပါလား။

“ဟာ! မင်းတို့ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဝရမ်းပြေးကို လာဖမ်းတာလေကွာ”

“အေးလေ... မင်းချစ်ချစ်ရှိနေတာနဲ့ ငါတို့ကိုချောင်ထိုးထားတဲ့ကောင်။ မင်းကိုကောင်းကောင်းညှဉ်းဆဲရမယ်မှတ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငြိမ်းပြန်သွားလို့ အားရပါးရလွမ်းမလို့ ပါဆိုမှ မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာရမလဲ တေဇာရာ။ မင်းပဲ ငြိမ်းရှိနေတုန်း ငါတို့ကို လုံးဝမလာရဘူးလို့ ပိတ်ပင်ထားတာလေ။ ရည်းစားရသွားတာနဲ့ ဘော်ဒါတွေကိုခေါက်ထားတာတော့ မင်းလွန်တယ်”

“Right! မှန်တယ်။ ကဲ... ငါတို့ကို Beer လိုက်တိုက်ပေတော့ တေဇာ”

“ဟာကွာ... ငါ၊ ငြိမ်းကိုဖုန်းဆက်ရဦးမှာ”

“ဟ... မင်းငြိမ်းက ခုမှမှန်လုံပေါ်မှာတင်ရှိနေဦးမှာ။ မရဘူး... လိုက်တိုက်ကွာ”

“အေးလေ... စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့တေဇာရာ။ ငြိမ်းနဲ့ ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပေါ့ကွ။ မင်းကလည်း”

“ထကွာ... ထ”

ဆက်တီပေါ်မှ အတင်းဆွဲထူနေကြတာမို့ သူထလိုက်ခဲ့ရ၏။ ဆိုင်ကယ်လေးစီးယှဉ်မောင်းကာ Beer Station ဆီဦးတည်လိုက်သည်။ ဤသူငယ်ချင်းတွေက ငယ်စဉ်ကတည်းက ပေါင်းလာကြသည့်သူတွေ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း အတူတူပင်။ စာမေးပွဲအောင်၍ ဆိုင်ကယ်တွေ ဆုအဖြစ်ရတာကအစပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ (၁၈)နှစ်ပြည့်မှမောင်းခွင့်ရကြတာမို့ သူတို့အုပ်စုကို လမ်းကုတ်တွေလို့အမည်တွင်အောင် လမ်းပျော်ကြသည့်လူငယ်တွေမဟုတ်ပါလား။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ သီဟတစ်ယောက်သာမပြည့်စုံပါချေ။ သို့သော် ဘယ်သူကမှ သာသည်နာသည်သဘောမထားဘဲ ကြံ့သလိုရှင်းပေး၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခေါ်တင်စီးကြတာအမြဲတစေပါပဲ။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သူတို့ရယ်သံက အုန်းခနဲမို့ မန်နေဂျာတို့ဝဏ္ဏအောင်က ပျာပျာသလဲရောက်လာလေ၏။

“ဆရာလေးတို့ရေ... တိုးတိုးဗျ”

“လာပြန်ပြီ... ကိုဝဏ္ဏနော်။ ဒီမှာ ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“နည်းနည်းလေး volume လေးလျှော့ခိုင်းတာပါတေဇာရာ။ ငါ့ညီတို့ ထုံးစံအတိုင်းပဲမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“စံထူးရေ... 5 Jars နဲ့အမြည်းစုံ ဒီဝိုင်းလာချပေးမယ်။
တေဇာအတွက် ကဏန်းလက်မအစာသွတ် ရှယ်တစ်ပွဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“ငါ့ညီတေဇာက ဘာလို့ညစ်နေတာလဲ”

“လွမ်းနာကျနေလို့ဗျို့”

ဝေါခနဲ ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ သူက နန္ဒလက်မောင်းကို
လက်သီးဖြင့် ဖတ်ခနဲထိုးလိုက်ပါသည်။

“ထူးဆန်းလှသည်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လွမ်းနာကျသွား
ရတာလဲ”

“ဒီလိုဗျ”

“ဟေ့ကောင်နန္ဒ၊ မင်းလျှောက်ဖွမနေနဲ့နော်။ ငါ့လက်သီး
နဲ့တော့ အမြည်းခံရတော့မှာပဲ”

“ငါ့စိတ်ဝင်စားတယ်နန္ဒရေ။ မင်းတို့အုပ်စုက ကောင်
လေးတွေနဲ့ကင်းရှင်းတာ တစ်မြို့လုံးအသိကိုး”

“ဒီလိုကိုဝဏ္ဏရေ... ထီးဆိုင်က ရွှေညာမှာ ချယ်ရီပွင့်ခိုင်
ချင်တာ။ ဒီကောင်က ရန်ကုန်က ပိတောက်ပွင့်လေးကို ဒီမှာထာ

တွေ့သွားတာ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ငါထင်တာတော့ ဟိုတလောက
ဈေးထဲမှာ ဒီကောင်နဲ့အတူတူတွဲပြီး တွေ့လိုက်တဲ့ကောင်မလေးပဲ
ဖြစ်မယ်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ယဉ်ယဉ်ချောချောလေးလေ”

“အစစ်ပဲ... အစစ်ပဲ”

“အဲဒါ... ဟိုက... ရန်ကုန်ကိုခဏပြန်သွားတာနဲ့ ဒီမှာ
ဒီကောင် ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလိုဖြစ်နေလို့ အတင်းဆွဲခေါ်
လာတာ...”

သူနှုတ်မှ အသံတိတ်ဆဲဆိုသံတွေထွက်လာပြန်တော့ အုပ်
စုကား ဆူညံသွားပြန်၏။ ကိုဝဏ္ဏက သူ့ပခုံးကိုအသာပုတ်၍ နှစ်
သိန်ပေးရှာပါသည်။

“အပြီးပြန်သွားလို့လား”

“ဟာ! ဖွ... လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ”

သူ အယူတွေသည်းတော့ ဘော်ဒါတွေက သူ့ကိုနားရင်းထ
ဆပ်ကြလေ၏။ Waiter တွေက စားသောက်စရာတွေကို အစီအရီ
စာချပေးလေသည်။

“ဘွဲ့ယူပြီးပြန်လာရင် စေ့စပ်မှာပါ ကိုဝဏ္ဏရာ။ ဒီနှစ်ထဲ

မင်္ဂလာတောင်မှဆောင်ဖြစ်ဦးမှာ။ ဒါကို မနေတတ်မထိုင်တတ် လွမ်းနေတာ မြင်ပြင်းကပ်လွန်းလို့”

“ဟေ! ငါ့လူတော့ အိုရချည်သေးရဲ့”

သူ့မျက်နှာရဲသွားပြီး သီဟကိုသာ လည်ပင်းထည့်လိုက် တော့၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တပျော်တပါးစားသောက်ကြရင်း သောကကို အတန်ငယ်တော့ပြောစေပါသည်။ ညနေလည်းစောင်း ဗြိမ္မိ ဘော်ဒါတွေကိုနှုတ်ဆက်၍ သူ့အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့၏။ ပြန်ရောက် ရောက်ချင်း စင်္ကာပူက ဖေဖေထံဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

"Good afternoon. Mr Aung's office"

"May I Speak to him, please?"

"Just the minutes, who is speaking please?"

"I'm his son, Tay Zar Aung and I want to speak my father"

"Yes, Mr. Hold on, please"

"Thank you Miss"

"Hello!"

"ဟဲလို. . . ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ပါ"

“အေး. . . ပြော, သား”

“ဖေဖေအလုပ်တွေရွှပ်နေလားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲသားရဲ့ ဘာပြောချင်လို့လဲ။ သားမေမေ ကျန်း မာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မေမေနေကောင်းပါတယ်ဖေဖေ”

“ဘာပူဆာမလို့လဲသား”

“ဟာ. . . ဖေဖေက ကျွန်တော်တောင်ဘာမှမပြောရသေး ဘူး။ တန်းသိလိုက်တာပဲ”

“ဒါကတော့ သားအဖေကိစ္စကွ။ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းမိန်းမ ပူဆာမလို့လဲ သား”

သူ တဟားဟားဖြင့်အော်ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ဖေဖေတို့ လာဘ်မြင်ပုံများနှယ်၊ သူ့ဖြင့်မပြောရသေး၊ အကုန်သိနေသလိုပါပဲ လားနော်။

“ရယ်မနေနဲ့လေ။ ဒါဆိုတကယ်သေချာပြီပဲ။ ပြောပါဦး၊ ကောင်မလေးက တော်တော်မှချောရဲ့လား”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဖေဖေက အရမ်းတော်လွန်းလို့လန့် သွားပြီ။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သမီးပါပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဦးကျော်မောင်နဲ့ဒေါ်ရီရီမြတို့ရဲ့သမီး”

“မြရဲ့သမီးဆိုရင်တော့ တော်တော်ချောမှာပေါ့”

“ဖေဖေနော်... ကျွန်တော်မေမေနဲ့တိုင်ပြောလိုက်မှာ”

“ဟင်းဟင်း... မြကလှရုံပဲလှတာလေသားရ။ ဖေဖေက အိကိုချစ်လို့ယူတာ။ မတူပါဘူး”

ဖေဖေနောက်ပြောနေတာကိုသိသဖြင့် သူရယ်လိုက်ပါ၏။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည့်ဖေဖေလိုသားမျိုးမို့ သူလည်းအမြဲစိတ်ရွှင်လန်းနေရတာမဟုတ်လား။ ခုလည်းကြည့်... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ငြိမ်းဖေဖေက အန်တီမြကို သိပ်အူတိုတတ်မှန်းသိသဖြင့် အချင်းချင်းစနောက်ကြတာ မမေ့သေးပုံပါပဲ။

“ငြိမ်းရဲ့ဖေဖေဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်ဖေဖေရ”

“ဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်ကုန်တာကိုး။ မြတို့သားအမိ အဆင်ပြေကြရဲ့လား သား။ အိက မကူညီဘူးလား”

“အန်တီတို့က မာနတော့ချမ်းသာပါတယ်ဖေဖေရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်မြအကြောင်းဖေဖေတို့အသိဆုံးပါ။ ငကျော်တို့ သူရွေးလိုက်တာလည်း မရှိတဲ့သူအချင်းချင်းပါပဲ”

“ကျွန်တော်၊ ငြိမ်းကိုတကယ်ချစ်တာပါဖေဖေ။ သူနဲ့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်ပါပြီ။ အဲဒါ ဖေဖေစီစဉ်ပေးပါနော်”

“ငါ့သားက ဒီလိုကူညီချင်တာကိုး”

“ဖေဖေနော်”

“ဟင်းဟင်း... ဒါဆိုရင်တော့ December လောက် နေ့ပေးမယ်သား။ ဖေဖေလည်း အဲဒီလောက်မှအားမှာ။ ဖိတ်စာတွေလည်း ဒီကပဲယူလာပေးမယ်။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားသား”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဖေဖေရာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကဲကဲ... ဒါဆိုလည်း ဖေဖေဖုန်းချပြီ။ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါနော်ဖေဖေ”

“ခွေးသား... ခုမှ ဖအေကိုသတိပေးဖော်ရတယ်”

သူရယ်ရယ်မောမောဖြင့်ဖုန်းချလိုက်ပြီး ငြိမ်းရေးပေးသွားသည်ဖုန်းစာအုပ်ထဲမှနံပါတ်တွေကို ထပ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို... ရန်ကုန်ကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပြု၍ ဟိုဘက်ခြံက ငြိမ်းတို့ပြန်ရောက်ပြီဆိုရင် စကားပြောပါရစေ။ ပြင်ဦးလွင်က တေဇာအောင်လို့ပြောပေးမိခင်ဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးကိုင်ထားပါနော်”

ခဏနေတော့ တရှုပ်ရှုပ်အသံကြားရပြီး ငြိမ်း၏အသံချိုလေး ထွက်လာလေ၏။

“ဟယ်လို... ငြိမ်းပါ”

“ငြိမ်းလေး... မောင်ပါ”

“ဟယ်... မောင်ရယ်၊ ငြိမ်းတို့အခုပဲရောက်တာ။ အကြောင်းရှိလို့ အရေးကြီးဖုန်းဆက်ရတာတုန်း”

“လွမ်းလို့”

“တိုးတိုးပြောနော်... မောင်။ ငြိမ်းက သူများအိမ်မှာ ဆက်ရတာလေ... အနားမှာ အိမ်ရှင်တွေရှိတယ်။ ကြားသွားမကောင်းဘူး။ ပြော... ဘာပြောမှာလဲ”

“ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့”

သူမမျက်နှာလေး အလိုလိုပြုံးသွားရ၏။ ကြည့်ပါလား။ ပေါက်ကရံစကားတွေပြောဖို့ စပြင်ဆင်နေပြီ။ မောင်ဟာလေ... အဲဒါလေးတွေကြောင့်ပဲ ငြိမ်းကိုပိုချစ်လာစေအောင် စွဲဆောင်နိုင်တာပဲထင်ပါရဲ့။

“မောင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ နားရှက်စရာတွေပြောမယ်ဆိုရင် ငြိမ်းနားမထောင်တော့ဘူး။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်သိလား”

“နေပါဦး... ငြိမ်းရဲ့။ မောင့်မှာပြောစရာတွေရှိလို့ပါ။ အဖေ့ကိုမောင်ပြောပြီးပြီ။ ဖေဖေက မောင့်သဘောတဲ့။ သူ့အမြန်ဆုံးပြန်လာပြီး မောင်တို့ကိုမက်လာဆောင်ပေးမယ်တဲ့။ ငြိမ်းမပျော်ဘူးလားဟင်။ မောင်တော့ပျော်လွန်းလို့ ငြိမ်ငြိမ်နေလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဆိုင်ကယ်ထွက်စီးမလို့ဟာ မေမေတားလို့ငြိမ်လိုက်ရတာ”

“ငြိမ်းလည်း မောင့်လိုပဲပျော်ပါတယ်မောင်ရယ်။ ဘွဲ့ယူစရာရှိသေးတယ်နော်။ အဲဒီဆိုင်ကယ်ကြီးကို ဘာလို့ခဏခဏစီးနေရတာလဲ။ တော်ကြာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင်မကောင်းဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကြီးကို မစီးပါနဲ့လားမောင်ရယ်။ ငြိမ်းတားနေရတာမောင်အတွက်စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ။ မောင်နားလည်ပါတယ်နော်”

“အင်းပါ. . . ငြိမ်းရဲ့။ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်ဘယ်လောက် crazy ဖြစ်မှန်း ငြိမ်းသိသားပဲဟာ။ တစ်ခါတလေပဲ မောင်စီးမှာပါ”

“စီးရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းပဲစီးပါမောင်ရယ်။ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့. . . ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ ငြိမ်းစကားကိုနားထောင်ပါ့မယ်”

သူမ တီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မောင်က ပြောစကားနားထောင်တဲ့ကောင်လေးဖြစ်ပြန်ရော။ မောင်က လိမ္မာ ပါတယ်လေ။

“နောက်မနေနဲ့။ ဒါဆို ငြိမ်းဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ခဏလေး. . . ခဏလေးငြိမ်း။ ငြိမ်းရဲ့ရင်ခုန်သံကို အနီးကပ်ဆုံးနားထောင်ခွင့်ရချင်ပြီ။ ငြိမ်း၊ မောင့်ကိုချစ်လား”

“အင်း”

“အများကြီးချစ်တာလား”

“အင်းပါလို့ဆို”

ငြိမ်းရယ်မောလျက် ဖုန်းကိုချလိုက်တော့၏။ မဟုတ်လျှင် ဘာတွေဘယ်လောက်ထိ ဆက်ပြောနေဦးမည်မသိ။ အနာဂတ်ထိ

လှမ်းကြည့်မိတော့ ပျော်စရာတွေအပြည့်ဟုသာ သူမထင်မြင်မိခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ တကယ်တမ်းလက်တွေ့မှာ သူမမျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး ကံကြမ္မာက ဖန်တီးခြင်းမပြုခဲ့ပါချေ။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့်ပျော်လွန်ကာ ကြည်နူးခြင်းအိပ်မက်တွေထဲမှာ သူမနစ်မြောပျော်ဝင်နေခဲ့တာ အကြာကြီးပါပဲ။

သို့သော်. . .

အခန်း (၆)

သိပ်မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာတော့ သူမဘွဲ့ယူခဲ့ရပါ
၏။ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေစဉ် ဆုံးပါးသွားသည့်ပေဖေကို
တမ်းတစွာဖြင့်သတိရမိ၏။ သားအမိနှစ်ယောက်စိတ်မကောင်းဖြစ်
လျက် မျက်နှာတွေ သိသာစွာညှိုးငယ်ရင်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြ
သည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်လည်းဘွဲ့ယူရသည်မို့ ခါတိုင်းလို
ဖုန်းက တဝှမ်းဝှမ်းမဆက်ဖြစ်တော့ပေ။ မအားလပ်၍ ဖုန်းမဆက်
ဖြစ်မှန်း ဦးနှောက်က သိထားသော်ငြား မသိစိတ်ကတော့ မောင့်

ဖုန်းခေါ်သံကို နားစွင့်နေမိသည်ကတော့အမှန်ပါပင်။

အလုပ်ခေါ်သည့်သတင်းတွေကိုစောင့်နေရင်း မောင့်ကို လွမ်းနေသည့်စိတ်အား တိုးတိတ်ကျိတ်ဖြေနေမိသည်။ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ဆိုင်ကယ်လျှောက်စီးပြီးပျော်နေမလား။ သို့မဟုတ်... မောင့် မေမေခိုင်းသည့်အလုပ်တွေကိုလိုက်လုပ်နေရ၍ မအားလပ်တာ လား။ အတွေးတို့က မသေချာမရေရာနိုင်ပါချေ။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုမတင်မကျကြီးဖြစ်လျက် နေရထိုင် ရတာ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ရေအေးအေးကို တစ်ဝကြီးစိမ်ချိုး ကာ ဖေဖေစိုက်ပေးခဲ့သည့်သနပ်ခါးရုံလေးဘေးရှိခုံမှာ ထိုင်နေမိ ၏။ ညနေစောင်းနေပြီမို့ နေညိုညိုဆည်းဆာအလှက လွမ်းနေသူ ကို ထပ်ဆင့်ပိုလွမ်းစေသည့်နှယ်။

“မမငြိမ်း... မမငြိမ်း”

“ဟင်... ဘာလဲ၊ ဖိုးကျော်”

“ပြင်ဦးလွင်က ဖုန်းလာတယ်အစ်မ။ ဟိုကို အမြန်ဆုံး လိုက်လာပါတဲ့။ ကိုတေဇာအောင် Accident ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင် ထားတာ အရေးကြီးတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဘာရယ်! ဘုရား... ဘုရား... မောင်... မောင်”

သူမ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ အမြင်တွေမှန်ဝါးကာ ကမ္ဘာ ကြီးချာချာလည်သွားလေတော့၏။

“ဟဲ့... သမီး... သမီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မေမေက အိမ်ပေါ်မှအပြေးဆင်းလာကာ သူမကိုပွေ့ထား လိုက်လေ၏။ မျက်ရည်တို့ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ လူကအားမရှိ တော့သည့်နှယ်။ မေမေက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူမမေးစေလေးကို ကိုင်ကာ တကြော်ကြော်ခေါ်နေပါ၏။

“သမီး... ငြိမ်း၊ သတိထားလေ။ ဘာဖြစ်လဲသမီး”

“မေမေ... မေမေ၊ မောင်... မောင် Accident ဖြစ် ပြီး... ဆေးရုံ”

“ဟဲ့... ဒါဆိုလိုက်ရမှာပေါ့။ ထထ... မနက်စောစော ထွက်မယ့်ကားနဲ့ အမြန်ဆုံးလိုက်မှပဲဖြစ်မယ်။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းစရာ ရှိတာသိမ်း၊ ထည့်စရာရှိတာထည့်ရအောင်လေ။ စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့။ ဆေးရုံအချိန်မီရောက်တယ်ဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး။ လာ ... လာ”

သူမမျက်ရည်ကျဖို့ပင်သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ယောင်တောင် တောင်နှင့် မေမေဆွဲခေါ် ရာဆီပါခဲ့ရ၏။ မောင်ရယ်... ဘာမှကြီး

ကြီးကျယ်ကျယ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဒါကြောင့်... ငြိမ်း၊ အခါခါသတိပေးခဲ့တာပေါ့။ ဂေစပ်ပွဲနီးမှ ခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့ကွယ်။ ဆေးရုံမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမလား။ သတိတွေဘာတွေ တောင်ရနေပါ့မလား...။

တစ်ညလုံး ဘယ်လိုမှအိပ်၍မရနိုင်တော့။ အိပ်ရာပေါ်မှာ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ဖြင့် မိုးအလင်းကိုသာစောင့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာပူလောင်နေသည်မို့ ရွတ်နေသည့်ဘုရားစာတွေ ကလည်း ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်ခြင်းက ရင်ကိုပူလောင်စေ တတ်သလား။ ဒါဖြင့်... ငြိမ်းရဲ့ရင်ထဲမှာ မီးတောက်ကြီးမျိုးချထား သလိုပဲ၊ အခဲရခက်စေပါတယ်မောင်...။

မနက်စောစော အဝေးပြေးဂိတ် ဒီရောက်ပြီး ဦးဆုံးထွက် မည့်ကားဖြင့်လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ရထားနှင့်သွားစဉ်တုန်းကလို ပြင်ပ ရွှင်းတွေကိုကြည့်ရှုမခံစားနိုင်ဘဲ မျက်စိခွဲမိတ်ကာ တတ်သမျှမှတ် သမျှဘုရားစာတို့ကိုသာ တဖွဖွရွတ်လာခဲ့၏။ ပြင်ဦးလွင်ကိုရောက် တော့ နေတောင်ပူနေချေပြီ။ Taxi တစ်စီးကိုအမြန်ငှား၍ ပြင်ဦး လွင်ဆေးရုံသို့သာ အမြန်လာခဲ့တော့သည်။

Special Room တွေကို တစ်ခန်းစီလိုက်ကြည့်ခဲ့ရပြီးမှ

အန်တီအိမ်ရုံနေသည့်အခန်းဝကိုရောက်လာ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာက လက်မှာရော၊ နှာခေါင်းမှာပါ ပိုက်တန်းလန်းနှင့်ဖြစ်နေသည့်မောင့် ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရင်ထဲမှာဆို့နှင့်သွားရပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ မောင့်လက်ဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိလေ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေမောင်ရယ်။ ငြိမ်းအတန်တန်မှာထားရဲ့ သားနဲ့။ ဒီဆိုင်ကယ်ကြီးကိုပဲ မောင်ကစီးချင်တာကိုး”

“မငိုပါနဲ့ငြိမ်းရယ်၊ မောင်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မစိုးရိမ်ပါ နဲ့နော်”

“ဟင်... ဘစ်ကိုယ်လုံးပတ်တီးအဖွေးသားနဲ့ နှာခေါင်း မှာရောလက်မှာပါ ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ဖြစ်နေတာကို မစိုးရိမ်ရဘူးတဲ့ လားမောင်ရဲ့”

သူက ငြိမ်း၏လက်ကလေးကိုတင်းကျပ်စွာဖြင့် ပြန်ဆုပ် ထားလိုက်မိပါ၏။ မျက်ရည်တွေကျနေတာကို သူမကြည့်ရက်။ မငို ပါနဲ့... ငြိမ်းရယ်။ ငြိမ်းရဲ့မျက်ရည်တွေက မောင့်ရင်ကို ပိုပြီးပူ လောင်စေလာလို့ပါ။ မောင့်ကြောင့် ငြိမ်းသောကတွေရောက်နေ တာကိုမကြည့်ရက်ဘူး။ မောင်က ငြိမ်းကို အမြဲထာဝရပြုံးပျော်နေ စေချင်တာပါကွယ်။

“ဒီလောက်က ပွန်းပဲ့တာလေးလောက်ပါငြိမ်းရဲ့။ ခါးလည်း နည်းနည်းပဲထိသွားတာပါ။ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ပြောပါတယ်။ တစ် လနှစ်လလောက်နားလိုက်ရင် လူကောင်းပကတိလိုပဲပြန်ကောင်း သွားမှာတဲ့။ တိတ်တိတ်... မငိုနဲ့တော့နော်”

“ကြည့်ပါဦးအန်တီရယ်၊ သူကပဲ လူကောင်းကိုပြန်ပြီးအား ပေးနေရတယ်လို့”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်။ သမီးလည်း ခရီးပန်းလာတာ နားသင့်ပြီ။ မြရောသမီးပါ ပြန်နှင့်ကြနော်”

“ဟင့်အင်း... ငြိမ်းမပြန်သေးဘူး။ မောင့်ကိုစောင့်နေ မယ်။ မောင့်ကိုပြုစုပါရစေအန်တီရယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ သမီးအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ တစ် လမ်းလုံးလည်းငိုလာပုံရတယ်။ မျက်နှာလေးကိုဖောင်းနေတာပဲ”

သူက ငြိမ်း၏လက်ဖျားလေးကို ပို၍တိုးညှစ်လိုက်မိ၏။ သူခံစားနေရသည့်ဝေဒနာတွေကို ငြိမ်းအား မသိစေချင်ပါလေ။ ရုတ်တရက် ခရီးရောက်မဆိုက်ကြားမိသွားလျှင်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု များပြီး shock တွေဘာတွေဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေမိတာအမှန်ပါပဲ။

ငြိမ်းရယ်... မောင်တို့တော့ ဒီတစ်သက်ဝေးကြရတော့

မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ငြိမ်း”

“ရှင်... မောင်ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မောင့်ကိုချစ်ရင် မောင့်စကားကိုနာခံပါငြိမ်းရယ်။ ပြန် နားတော့နော်”

“မောင်ရယ်... ငြိမ်းက”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆို”

ငြိမ်းက ခေါင်းကိုမညိတ်ချင်ညိတ်ချင်ဖြင့် အသာညိတ်ပြ ထိုက်ပြီး မေ ၊ အနီးမှထရပ်လိုက်ရပါ၏။ လက်ဖျားလေးကိုမဖြုတ် ချင်ဘဲဖြုတ်ကာ အခန်းဝထိ မောင့်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။ ငြိမ်းပုံရိပ်လေးပျောက်ကွယ်သွားမှ သူ့မေမေ တို့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“မေမေ”

“သား... သားရယ်”

မေမေက သူ့ကိုသိုင်းဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်လေ ၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်ဥတို့ ခိုတွဲဝေသီလာလေတော့ သည်။

ငြိမ်းရယ်... မောင်တော့... မောင်တော့ ဒီဝေဒနာတွေ
ကြောင့် အသက်မသေဘဲ ရင်ကွဲပြီးသေရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့... ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်းကိုခေါ်လိုက်ရတာလဲ မေ
မေရယ်”

“သား၊ စိတ်ချမ်းသာမလားလို့ပါသားရယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့... ငြိမ်း၊စိတ်ဆင်းရဲရမှာကိုတော့
မတွေးမိဘူးလားမေမေရယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲသားရယ်။ သားကိုမေမေဝမ်း
လွယ်ပြီးမွေးလာခဲ့တာပါ။ သားလေးဖြစ်နေတဲ့ဒုက္ခတွေကို မေမေ
ပြောင်းယူလို့ရရင် ယူလိုက်ချင်ပါတယ်သားရယ်။ သားအတွက်ဆို
မေမေဘာပဲလုပ်ပေးရပေးရ သားစိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုကိုပဲ လေး
လေးနက်နက်တွေးပြီး မေမေလုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါသားရယ်”

သူ့ မေမေကိုလွတ်နေသည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာလေး
ပြန်ဖက်ထားမိပါ၏။ မေမေ မည်မျှထိရင်ကွဲလှမျှခံစားနေရမထဲ
ဆိုတာကို သူသိနေပါသည်။ မေမေဘဝမှာ ရှားရှားပါးပါး သူတစ်
ယောက်တည်းကိုရခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အနီ
တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပိုးမွေးသလိုပြုစုယူပေးခဲ့တာလေ။ ခုထော့

ဒီအရွယ်ကြီးမှာ မသန်မစွမ်းဒုက္ခိတဘဝကြီးနဲ့ မေမေကို ဒုက္ခတွေ
ပုံပေးသလိုဖြစ်နေပါရောလား။

“ယုံပါတယ်မေမေ၊ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...
ဒါပေမဲ့... အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထဲကို
တော့ ငြိမ်းကိုမခေါ်ရက်ပါဘူးမေမေ။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

“အို... တော်ပါတော့သားရယ်၊ တော်ပါတော့။ မေမေ
မကြားပါရစေနဲ့တော့။ မေမေရင်တွေကွဲကုန်ပါပြီသားလေးရယ်”

သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ပစ်
လိုက်တော့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေစီးကျလာတော့၏။ အပြင်
နှာခံစားနေရသည့်ဝေဒနာတွေထက် ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သီးသီးနာ
ကျင်နေမိတော့သည်။

အချိန်ကာလ အကန့်အသတ်မသိနိုင်သော ဒုက္ခိတတစ်
ယောက်ရဲ့ဘဝထဲကို သူ့အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်မြတ်နိုးရသည့်မိန်း
မလေးကိုဆွဲမခေါ်ရက်ပါလေ။ တစ်ခုခုကိုတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ရပေ
ထိန်မည်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သူနှင့်ငြိမ်းအတွက် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်မှန်း ကြိုတင်သိရှိထားသည်နှင့် နှလုံးသားမှာ
အောင်နာကျင်သွားရတော့သည်။

အို... ငြိမ်းရယ်။ မောင်၊ ငြိမ်းကို မောင့်အသက်တမျှချစ်
မြတ်နိုးတာကို ငြိမ်းအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့... ငြိမ်းအတွက် တစ်ခုခု
ကိုတော့ မောင်လုပ်ရတော့မယ်။ အဲဒီအတွက် မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်
ပါတော့ငြိမ်းရယ်...။

“ဘယ်လို! ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်... ကြီးကြီး”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ သမီးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာစိုးလို့
တင်တင်တို့မပြောလိုက်တာပဲဖြစ်မှာ။ ကြီးကြီးလိုက်သွားကြည့်တုန်း
က ဆရာဝန်ကြီးပြောနေတာကိုအကုန်ကြားခဲ့တာပဲ။ ကလေးသနား
ဖို့ကောင်းပါတယ်။ အသွားမတော်လို့ တစ်လှမ်းဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး”

“ဒါ... ဒါဖြင့် မောင်က အောက်ပိုင်း... အောက်ပိုင်း
တကယ်သေသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတင်နဲ့ Wheel Chair ပေါ်မှာ ဘယ်နှနှစ်
ဘယ်ကာလထိနေရမလဲဆိုတာပြောလို့မရဘူးတဲ့။ ခါးရိုးကိုထိသွား
လို့ အကြောတွေဆိုင်းသွားတာလို့ပြောတာပဲ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်
ပေမယ့် ပြန်ကောင်းမကောင်းတော့မသေချာဘူးဆိုပဲ”

“ဖြစ်ရလေမောင်ရယ်။ ဒီလိုဒုက္ခိတဘဝမျိုးကိုမှ ငြိမ်းရဲ့
မောင်မှ ရခဲ့ရသလား”

မေမေက သူမပုဆိုးကိုအသာဖက်ထားလျက် ချော့ရှာပါ
၏။ ကြီးကြီးက ဘွားကိုဆေးတိုက်စရာရှိ၍ ဧည့်ခန်းထဲမှဝင်သွား
လေသည်။

လောကကြီးရယ်... ဘယ်လိုများဖန်တီးပေးလိုက်တာ
သဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ထက်မက ချစ်နေရတဲ့
ချစ်သူနှစ်ဦးကို ဒီလိုမျိုး ရှင်ကွဲခွဲရက်ရတယ်လို့ရှင်။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါသမီးရယ်... ဖြစ်လာသမျှအကြောင်း
အကောင်းချည်းလို့ပဲသဘောထားမှပေါ့။ သားအောင်စိတ်ဓာတ်ကျ
ဆင်းနေချိန်မှာ သမီးက ဒီလိုငိုနေလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ လဲနေသူကိုထူ
ဖို့ အားငယ်သူကိုအားပေးဖို့ဆိုတာ လောကသဘာဝအရ ဖန်ဆင်း
ထားပေးပြီးပြီပဲ။ သမီးက ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ကျနေရင် ဟိုမှာဝေဒနာ
သည်က ဘယ်လိုခံစားရရှာမလဲ”

ဟုတ်တာပေါ့... သူမစိတ်ဓာတ်တွေကျနေရင် မောင့်ကို
ဘယ်သူက အားပေးနှစ်သိမ့်နိုင်ရှာမှာလဲ။ မောင်မျက်ရည်ကျရင်
ချက်ရည်သုတ်ပေးဖို့၊ မောင်ဝမ်းနည်းစိတ်အားငယ်နေချိန်မှာ ခွန်
အားတွေတတ်နိုင်သမျှပေးဖို့ သူမရှိနေမှကိုဖြစ်မှာလေ။

စိတ်ချပါ... မောင်၊ ငြိမ်းက မောင့်ကိုဒုက္ခိတဆိုပြီး ထား

ခဲ့မယ့်သူမို့မဟုတ်ရပါဘူး။ မောင့်ကိုပစ်ပြီး အသစ်ရှာမယ့်သူလည်း မဖြစ်စေရပါဘူး။ မောင်ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မောင့်ဘေးမှာ မားမားရပ်ပြီး အားပေးကူညီပြုစုနေမယ့်သူပါလေ။

“ငြိမ်းကတိပေးပါတယ် မေမေ။ ငြိမ်းကြောင့်... ငြိမ်းကြောင့် မောင်ဘယ်တော့မှမျက်ရည်မကျစေရပါဘူး။ မောင်၊ ပြန်ပျော်စေဖို့ ငြိမ်းအမြဲတမ်းကြိုးစားနေမှာပါ။ မောင်နေပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိ ငြိမ်းပြုစုပါမယ်မေမေ”

“မေမေဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ဒီစကားကို အကြားရင်လည်း တော်တော်ဝမ်းသာရှာမှာ။ အိမ်မှာ... သားဇော်နဲ့ဘယ်လောက်တောင်များ ရင်မောနေရှာမလဲ။ သနားပါတယ်ကွယ်”

ပြတင်းအပြင်မှ နှင်းမှုန်တွေက သိပ်သည်းစွာကျနေတယ်။ ခုဆို မောင်ချမ်းနေရှာမလား။ အန်တီအိမ်ကတော့ မောင့်ကိုနှေးနှေးထွေးထွေးထားမှာပါလေ။

ဆေးရုံက မြန်မြန်ဆင်းရပါစေ။ ဒါမှ မောင့်အိမ်မှာ သူ့အေးအေးလူလူပြုစုခွင့်ရမှာမဟုတ်လား။

မောင်ရယ်... မောင်နဲ့ဝေးနေချိန်တွေမှာ စက္ကန်နဲ့အတူ ငြိမ်းသတိရနေတာပါ။ မောင် ခုလိုဝေဒနာခံစားနေချိန်တွေမှာ

သည်း မောင်နဲ့ထပ်တူ ငြိမ်းလည်းခံစားနေရတာကို မောင်နားလည်ပါနော်။

မောင့်ကိုပြုစုရင်းနဲ့ ငြိမ်းရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို မောင်အိပ်ပေးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် မောင့်အပေါ်မှာ ငြိမ်းချစ်ရကျိုးနပ်ပါပြီနော်။

အခန်း (၇)

နှင်းဆီပန်းတို့၏ရနံ့ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့ရ၏။ ပြတင်းလိုက်ကာကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည့်ငြိမ်းက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာသဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးအတွင်းမှ အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်းတို့က ချစ်သူ၏အရုဏ်ဦးအပြုံးတို့နှင့်အပြိုင် ငွားငွားစွင့်စွင့် ခွင့်နေလျက် သူ့ကိုနိုးထစေလေပြီ။

“နိုးသွားပြီလားမောင်၊ ထရအောင်နော်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်မယ်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးရင် ဒီမှာငြိမ်းပျော်လာတဲ့

နွားနို့ပူပူလေးသောက်ရမယ်နော်”

“ငြိမ်း၊ အစောကြီးရောက်နေတာလား”

“အင်းပေါ့မောင်ရဲ့၊ မောင်နေမကောင်းစဖြစ်ကတည်းက ငြိမ်းမှာစားမဝင်အိပ်မပျော်တဲ့ရောဂါရတော့တာပဲ။ မောင့်နားမှာ တစ်သက်လုံးပြုစောင့်ရှောက်ခွင့်ကို လိုချင်နေတာကြာပြီ”

သူ့သက်ပြင်းရွှက်လိုက်မိလေ၏။ သူ့လိုမျိုးလူမမာတစ် ယောက်အတွက်နှင့် ငြိမ်း၏တန်ဖိုးရှိသည့်အချိန်တွေကို အလဟဿ မကုန်စေလိုပါချေ။

သို့သော်... ကြည်နူးစိတ်တို့ပြည့်နှက်နေသည့် မျက်ဝန်း လက်လက်လေးများဖြင့် တယုတယလုပ်ကိုင်ပေးနေသည့်ငြိမ်းကို ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးဖြင့် သူပြောရက်ပါ့မလဲ။ ချစ်သူ၏ပြုစောင့်မှုကို ကျေနပ်နေရမည့်အစား ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရတာကိုတော့ သူ ကိုယ်တိုင်သာ သိနေပါသည်လေ။

“မောင့်အတွက်နဲ့ ငြိမ်းပင်ပန်းတာမျိုးကို မောင်မလိုလား ပါဘူးငြိမ်းရယ်။ အိမ်ကကောင်မလေးတွေကောင်လေးတွေကိုသာ ခေါ်လိုက်ပါ”

“ဒီလိုသူစိမ်းဆန်ကြေးလားမောင်။ ဒီမှာ ငြိမ်းမျက်နှာကို

သေချာကြည့်ထား။ ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်လာမယ့်သူကိုမှ ပြုစုယုယ ခွင့်မရရင် ငြိမ်း၊ လူမဖြစ်ချင်တော့ဘူးမောင်... သိလား”

ပြောတတ်လှချည်လား... ငြိမ်းရယ်။ မောင့်နားထဲကို သကာရည်လောင်းချလိုက်သလိုပဲ။ ချိုမြသွားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ် သူတွေသင်ပေးလို့များ ဒီလောက်ထိ စကားတွေတတ်နေရတာလဲ ငြိမ်းရယ်။

“အား...”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်။ ဘယ်နေရာကနာလို့လဲဟင်”

“ဟင့်အင်း... ငြိမ်းစကားတွေကြောင့် မောင့်အသည်း တွေကြွေကုန်လို့ အော်လိုက်မိတာပါငြိမ်းရဲ့”

“ကြည့်! ငြိမ်းကဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်လားလို့စိတ်ပူသွားတာပဲ”

သူနှင့်ငြိမ်းပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြ၏။ ငြိမ်းက သူ့ကိုခုတင် ပေါ်မှာပင် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရေပတ်တိုက် ပေးပြီး အဝတ်အစားလဲပေးလေသည်။ ပြီးနောက်... ကိတ်မုန့်နှင့် အတူ နွားနို့ပူပူကိုသေချာခွံ့ကာ တိုက်ကျွေးပါလေ၏။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လားမောင်”

“အင်း... ချစ်ပါတယ်”

“ဟင်! ငြိမ်းက စားလို့ကောင်းလားလို့မေးတာလေ မောင်
ရဲ့”

“အင်းလေ... မောင်ကလည်း ချစ်လို့ချစ်တယ်လို့ပြော
လိုက်တာပဲငြိမ်းရဲ့”

“ဟွန်းနော်၊တော်တော်စကားတတ်နေ... ပြီးရင် ဆေး
သောက်ရမယ်”

“အာ... ခါးကခါးနဲ့။ ဆေးမသောက်ချင်ပါဘူး”

“မသောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲမောင်ရဲ့။ ဆေးသောက်မှ
မောင်မြန်မြန်နေကောင်းမှာပေါ့... မောင်က လိမ္မာပါတယ်နော်။
ကဲ... ပါးစပ်ဟ”

“ငြိမ်းကိုချစ်လွန်းလို့ မောင်သောက်တာနော်။ နို့ဖို့လုံးဝ
မသောက်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီလို လိမ္မာလို့ကဲပဲ မောင့်ကိုငြိမ်းချစ်ရတာ”

သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်သည့်ဆေး
ကို ရေနှေးဖြင့်မျှောချလိုက်ပါသည်။ တကယ်ပါ... ငြိမ်းရယ်။ ငြိမ်း
တိုက်မယ်ဆိုရင် သေဆေးဖြစ်နေရင်တောင်မှ မောင်ရဲရဲကြီးမျိုး
ရဲ့ပါတယ်ကွယ်။

ငြိမ်းက သူ့ကိုဆေးတိုက်ပြီးသွားတော့ သူ့အဝတ်အစား
တွေကို လျှော်စရာတောင်းထဲသို့ထည့်ကာ အခန်းထဲရှိရှုပ်ပွနေသည်
တို့ကို တတောက်တောက်နှင့်လျှောက်ကာ ရှင်းလင်းနေလေ၏။

သူက ငြိမ်းကိုလိုက်ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေ
နပ်နေမိလေသည်။ ‘ငြိမ်းရယ်... ဒီလိုသာ ငြိမ်းနဲ့တစ်သက်လုံး
အတူနေခွင့်ရမယ်ဆိုရင်’ အတွေးတို့ကိုချက်ချင်းရပ်ကာ ခေါင်းကို
ခါယမ်းလိုက်မိလေ၏။

ခဏအကြာမှာ အခန်းထဲသို့ မောင်စိုးရောက်လာသည်။
ငြိမ်းက မောင်စိုးနှင့်အတူ သူ့ကို Wheel Chair ပေါ်တင်လိုက်၏။
မောင်စိုးက ငြိမ်းပေးလိုက်သည့် လျှော်စရာဆေးစရာပစ္စည်းတွေကို
ယူကာ အခန်းပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။ ငြိမ်းက Wheel Chair
ကို နောက်မှအသာတွန်းလိုက်ပါ၏။

“လသာဆောင်ကိုသွားကြရအောင်နော်၊မောင်။ နေပူစာ
လုံရင်းနဲ့ လေကောင်းလေသန့်ရှူကြတာပေါ့။ ဒါမှ မောင့်အဆုတ်
တွေကလီစာတွေ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ပြီးကျန်းမာမှာလေ”

“အခုလည်း... မောင်က ကျန်းမာပါတယ်ငြိမ်းရယ်။ ခြေ
ထောက်တွေလှုပ်လို့မရတာက လွဲရင်ပေါ့”

“ဒါကတော့ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန်လုပ်ရင် မောင့်ရောဂါပျောက်သွားမှာပါမောင် ရဲ့။ အားမလျော့ပါနဲ့၊ စိတ်ကိုတင်းထားမှပေါ့”

“ငြိမ်းရှိနေရင် မောင့်မှာ ခွန်အားတွေအများကြီးပြည့်နေ ပါတယ်ကွယ်”

ငြိမ်းက သူ့ကိုအချို့မြန်ဆုံးပြောကာ Wheel Chair ကို တွန်းထွက်လာခဲ့သည်။ လသာဆောင်ရောက်သည်နှင့် အရုဏ်တက် နေခြည်က သူ့ပေါ်သို့ဖြာကျလာလေ၏။ သုတ်ခနဲတိုက်ခတ်လိုက် သည့်လေနှုတ်အေးတို့ကြောင့် သူ့အေးစိမ့်သွားရလေသည်။ ငြိမ်းက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဂျာကင်ဇစ်ကိုသေချာဆွဲစေပေးလေ၏။ ပုဆိုးကို လည်း ခြေဖျားဖုံးအောင်ဆွဲ၍ဖုံးပေးလေသည်။

“စိတ်တွေလန်းဆန်းသွားတယ်မဟုတ်လားမောင်”

“မောင်က ငြိမ်းရဲ့အပြုံးလေးတွေကို မြင်လိုက်ရကတည်း က စိတ်ရွှင်လန်းသွားရတာပါ”

ငြိမ်းက သူ့စကားကြောင့် ညှင်းသွဲ့သွဲ့လေး ရယ်မောကာ သူ့ပခုံးကို နောက်ဘက်မှသိုင်းဖက်လိုက်လေသည်။ ငြိမ်း၏သနပ်ခါး ရနံ့က ရင်ထဲထိ မွှေးမြကြည်လင်သွားစေပါ၏။

“အခန်းထဲ တစ်နေကုန်နေရင် မောင်စိတ်အိုက်ပြီး ငြီးစိစိ ကြီးဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီလို မနက်စောစောတစ်ကြိမ်၊ ညနေစောင်း တစ်ကြိမ် လသာဆောင်မှာလေညှင်းခံရမယ်နော်. . . တွေ့လား၊ ပန်းပင်လေးတွေကပွင့်လို့၊ သစ်ပင်လေးတွေက စိမ်းလန်းစိုပြည် နေပြီး ငှက်ကလေးတွေက သီချင်းဆိုပြီး မနက်ခင်းကိုကြိုဆိုနေကြ ပြီလေ”

သူက သူ့ကိုဖက်ထားသည့် ငြိမ်း၏လက်ကလေးတွေကို အပေါ်မှ အသာလေးဖိကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ နူးညံ့လှပလွန်းသည့် လက်ကလေးတွေက ထိရက်စရာတောင်မရှိပါလားကွယ်။

“မောင်၊ ငြိမ်းကိုစတွေ့ဖူးတာ အဲဒီနှင်းဆီခင်းအလယ်မှာ ပေါ့။ ငြိမ်းက နှင်းဆီဝါလေးကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ထိပြီး ပြုံးနေတာ သိပ်ကဗျာဆန်တာပဲ။ လေလေးတိုက်လိုက်တော့ ငြိမ်းဆံပင်ရှည် လေးတွေရော၊ လုံချည်အနားစလေးတွေပါ ဖျတ်ခနဲလွင့်သွားတာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုကြည့်နေရသလို သိပ်အသက်ဝင်တာ။ မောင့် အခွေထဲမှာ ငြိမ်းပုံလေးတွေရှိနေတယ်။ အဲဒီကတည်းက ငြိမ်းကို မောင်ချစ်နေမိတာ”

ငြိမ်းက သူ့ပခုံးထက်မှာ မေးစေ့လေးတင်လိုက်သဖြင့် ငြိမ်း

၏ပါးပြင်လေးကို သူနမ်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ငြိမ်းက မတားမြစ်ပါ
ချေ။ အရင်ကဆို သူ့ဤသို့ပြုမှုမိတိုင်း ငြိမ်းထံမှ မကျေနပ်သည့်
မျက်စောင်းတစ်ပွင့်ကို သူ့ရနေကျ။ အခုတော့... သူ့အားနည်း
ချက်တွေကြောင့် ငြိမ်းအလိုလိုလိုက်လျောနေလေသလား။

“ကြားလား... ငြိမ်း”

“ဘာကိုလဲ မောင်”

“ငှက်ကလေးတွေ စကားပြောနေကြတာလေ”

ငြိမ်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သဖြင့် သူက သစ်ပင်ထက်
မှာနားနေသည့်ငှက်လေးနှစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါ၏။
ရင်ဘတ်မှာ အဖြူနှင့်အဝါရောကာ ကိုယ်လုံးက နက်ပြာရောင်နှင့်
အစိမ်းပုတ်ဖောက်ထားပြီး အမောက်လေးတွေက အနီရဲ့ရဲလေးတွေ
မို့ သိပ်ကိုလှပသည့်ငှက်ကလေးများဖြစ်လေသည်။

“သူတို့ဘာပြောနေတာလဲ... ငြိမ်း၊ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“အတူတူနေကြစို့တဲ့လေ”

သူမသဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ မောင်ထင်ရာ
တွေပြောနေမှန်းသိသော်ငြား မတားရက်ပါချေ။ မောင်စိတ်ချမ်း

သာသလိုသာ ပြောပါစေတော့။ မောင်ပျော်နေရင် ငြိမ်းလည်းဝမ်း
သာနေမှာပါလေ။

“မောင်လည်း သူတို့လိုပဲ ငြိမ်းကိုပြောချင်နေတာ”

ငြိမ်းမျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်လာ၏။ လက်ဖမိုးလေးကို
ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်လိုက်စဉ် ပါးပြင်ထက် ပန်းရောင်သန်းသွား
တာကိုမြင်နေရ၏။ အရှက်ပိုတုန်းပါပဲလား။

“မောင်တို့လည်း အတူတူနေချင်ပြီ”

“မောင်ရယ်”

ငြိမ်းက မောင့်လက်မောင်းကိုပါးအပ်၍ တိတ်တဆိတ်
မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်လိုက်ရသည်။ မောင့်ဆန္ဒတွေဟာ ငြိမ်းနဲ့ထပ်
တူထပ်မျှပါပဲ။ မောင်ကသာလက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ခုချက်ချင်း ငြိမ်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာပါကွယ်။

“ဒါပေမဲ့... ဘယ်အချိန်မှပြန်ကောင်းလာမယ်မှန်းမသိ၊

သေချာတဲ့မောင့်ရဲ့ဒုက္ခိတဘဝထဲကို ငြိမ်းကိုဝင်မလာစေချင်ပါ
ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် ငြိမ်းအပေါ်မှာ မောင်ဘယ်တရားပျံ့မလဲနော်။
မောင်သိပါတယ်... မောင်သိနေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင့်
ဆန္ဒမှန်သမျှကို ငြိမ်းလိုက်လျောပေးနိုင်မယ်ဆိုတာကိုပါ”

ကပ်လာကာ ခုတင်ပေါ်အသာလေးထိုင်လိုက်လေသည်။

“မေမေ့ကိုခေါ်တယ်ဆို၊ သားဘာပြောချင်လို့လဲ”

မေမေက သူ၏အေးစက်နေသည့်လက်ဖျားတွေကို နှေးအောင်ဆုပ်နယ်လျက် မေးလေ၏။ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုကြောင့် မေမေ မျက်နှာမကောင်းမှန်း သူသိနေပါသည်။ အိုလေ... တေဇာအောင်ဆိုတာ ဆိုင်ကယ် Accident ဖြစ်သွားကတည်းက တစ်ခါတည်းစွဲချင်းပြီး သေသွားရင်ကောင်းမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ခုလိုဒုက္ခတွေနဲ့ မေမေ့ကိုသောကတွေပေးနေရတာပါလိမ့်။

“သား”

“မေမေ”

“ဘာတွေတွေ့နေပြန်လဲသားရယ်၊ ဘာမှမစဉ်းစားပါနဲ့ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်မှပေါ့”

သူခေါင်းခါပြတော့ မေမေ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ တွဲလာလေ၏။ သူ့လက်တွေတင်းတင်းဆုပ်ကာ အားခဲထားရပုံပင်။

“မေမေ့ကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောလေ... သား၊ မေမေ... မေမေနားထောင်နေတယ်”

“ကျွန်တော့်ဘဝက ဘယ်အချိန်ထိ ဒီအတိုင်းရှိနေမလဲဆိုတာ မသေချာပါဘူးမေမေ”

“သားရယ်၊ ခေတ်မီနေတဲ့တိုးတက်နေတဲ့ဒီခေတ်ကြီးမှာ သားရောဂါကိုပျောက်ကင်းအောင် ကုသလို့ရပါတယ်သားရဲ့။ သားမေမေလည်း ရှေ့တစ်ပတ်ထဲပြန်လာတော့မှာပါ။ ဒီမှာကုသလို့ အဆင်မပြေရင် ဟိုမှာသွားကုကြမယ်လေနော်... သား”

“မထင်ပါဘူးမေမေရယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဒီတစ်သက် ဒီလိုပဲနေသွားရတော့မယ်ထင်ပါတယ်”

“သားရယ်”

“မေမေရယ်... ငြိမ်းက သနားစရာသိပ်ကောင်းနေပြီ။ ကျွန်တော့်လိုဒုက္ခကိုတက်ပြုစုနေရင်းနဲ့ ငြိမ်းရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို မကုန်ဆုံးစေချင်ဘူး။ သူ့ကို ဒီကနေပြန်သွားအောင် တစ်ခုခုပြောပေးပါလားမေမေ။ ဥပမာ နောက်ထပ်ချစ်သူတစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော့်နေရာမှာ အစားထိုးခိုင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အမယ်လေး... သားရယ်၊ မေမေဘယ်လိုပြောရက်ပါ့မလဲ။ အခုတောင် ငြိမ်းက ပါးပါးလေးပဲရှိတော့တာ။ လေတိုက်ရင် အဆင်မပြေသွားမယ့်ပုံစံလေးကို ဒီလိုစကားတွေနဲ့ မနှိပ်စက်လိုက်

၁၁၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ပါနဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်က ငြိမ်းအတွက်ပြောနေတာပါမေမေ”

“မေမေနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ငြိမ်းကတော့ သားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှပြောင်းလဲသွားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူးကွယ်။ သားတို့လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြရုံမကဘူး။ မေမေတို့လူကြီးတွေကပါ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါသား။ ဒီသံယောဇဉ်တွေကိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ဖြတ်လို့ရမှာလဲသားရယ်”

သူ့သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်မိ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုကြီးဒီအတိုင်းသာဆက်သွားနေရင် ငြိမ်းပါ သူ့လိုအနာဂတ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့လူသားတစ်ဦးဖြစ်သွားမှာကို သူစိုးရိမ်လွန်းပါသည်လေ။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကိုတော့ မဖြစ်မနေလုပ်ရမှာပဲမေမေ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးအချက် ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမှာပါ။ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကိုတော့ လျစ်လျူရှုသင့်ရင် ရှုရှုပေါ့”

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ နံရံထက်ဆီသို့ သူ့အကြည့်တွေရောက်သွားလေသည်။ မှန်ချပ်များကာထားသည့်အောက်မှ ငြိမ်း၏ပုံရိပ်အမျိုးမျိုးက သူ့ကိုပြုံးပြနေသည့်နှုတ်

မျက်လုံးတစ်ခုကိုပဲ အနီးကပ်ရိုက်ထားသည့်ပုံကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ သိပ်ကိုလှပသက်ဝင်လွန်းတဲ့ ဒီမျက်လုံးတွေကို ဒီဘဝမှာတော့ သူ့အပိုင်မရနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

ငြိမ်းရယ်... မောင်၊ ငြိမ်းကိုငဲ့ထားမတတ်ချစ်မြတ်နိုးတာတို့ ငြိမ်းလည်းသိမှာပါနော်။ ဒါပေမဲ့... ဖြစ်ချင်တာထက်၊ ဖြစ်သင့်တာကို မောင်ရွေးချယ်ရတော့မယ်။ ဖောင့်ရဲ့ရွေးချယ်မှုမှာ ငြိမ်းရောမောင်ပါ အသည်းတွေကွဲကောင်းကွဲသွားနိုင်ပါတယ်။ အခိုက်အတန့်ကာလအထိတော့ ငြိမ်းလည်း ကြေကွဲခံစားရမှာအမှန်ပါ။ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မောင့်စေတနာကို ငြိမ်းသိသွားမှာပါလေ။

မောင့်ကိုမုန်းတီးဖို့ မောင်ကိုနာကြည်းဖို့ မောင့်ကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ မောင့်ကိုချန်ရစ်ခဲ့ဖို့ကို မောင်ရင်နာနာနဲ့ဖန်တီးရတော့မယ် ငြိမ်းရယ်။ အဲဒါဟာ... ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ငြိမ်းသိပေးပါ။ ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါကွယ်။

အခန်း (၈)

ဤသို့ဖြင့် ရက်မှလသို့ကူးပြောင်းကုန်လွန်လာခဲ့တော့၏။ အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်တွေ ပိုမိုတိုးပွားရစ် နှောင်လာကာ ကရုဏာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ၏မျက်နှာကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်ကြည့်နေတတ်သောငြိမ်းကို သူ့ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်တော့ ပေ။

အို... ငြိမ်းရယ်၊ မောင့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိပေးဆပ် အနှစ်နာခံဖို့မလိုအပ်ပါဘူး။ မောင့်ကို ငြိမ်း၊ ကရုဏာသက်လေလေ မောင်ရင်ထဲမှာ ရူးမတတ်ပိုခံစားရလေပါပဲ။

တစ်နေ့တစ်မျိုးမရိုးနိုင်သော နှင်းဆီရောင်စုံတို့ဖြင့် သူ့ဆီ
ရောက်လာတတ်တာ၊ မညည်းမညူပြုစုတတ်တာ၊ တစ်ခါတစ်မျိုး
အစားအစာတို့ကိုလုပ်ကျွေးတတ်တာ၊ မိုးချုပ်ပြီး သူ့အိပ်ပျော်သွား
သည်အချိန်ထိ တစ်နေ့ကုန်သူအနားမှာ အားပေးစကားတို့နှင့်အတူ
ရှိနေတတ်တာ၊ သူ့ရဲ့ခြေသည်းလက်သည်းတွေကို စိတ်ရှည်လက်
ရှည် တိညှပ်ပေးတတ်တာတွေဟာ ကြာလာတာနှင့်အမျှ သူ့နှလုံး
သားတွေကို အရည်ပျော်လှမတတ်ဖြစ်စေလေပြီ။

ငြိမ်းမရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ မောင်ကြည့်နိုင်ဖို့ဆိုပြီး နံရံထက်
ငြိမ်းပုံတို့ကပ်ထားသည့်ပေါ်မှ မှန်ထက်ရှိဖုန်တွေကို ကြည်လင်ထင်
ရှားအောင်သုတ်ပေးရင်း သူ့ကိုစိတ်ပျော်ရွှင်အောင် စနောက်လျှက်
သူခံစားနေရသောရောဂါဝေဒနာဆိုးတို့ကို မေ့ထားနိုင်အောင် ပြု
လုပ်ပေးတတ်ပြန်၏။

ခုတင်ပေါ်မှ Wheel Chair ပေါ်တင်ကာ လသာဆောင်
မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုငေးကြည့်စေရင်း လေကောင်းလေသန့်တို့ကို
ရှုရှိုက်စေလျက် ကျန်းမာအောင် လေ့ကျင့်ပေးတတ်သော ချစ်သူ
လေးကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ တွန်းအားတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်
လျော့ပျက်စီးကုန်ရတော့မည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့တစ်ခုခုကို

နိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ဖို့အချိန်ရောက်နေပြီဆိုတာ အတိအကျပါပဲ။

ဒီကနေ့တော့ ငြိမ်းရောက်မလာသေးခင် အစောကြီးသူ
အရင်နိုးနှင့်နေသဖြင့် မောင်စိုးကိုခေါ်ကာ Wheel Chair ပေါ်မှာ
ထိုင်နှင့်နေ၏။ ငြိမ်းလုပ်ပေးမည့်အလုပ်တို့ကိုမောင်စိုးအကူအညီ
ဖြင့် အားလုံးပြီးစီးအောင် လုပ်ထားလိုက်သည်။ နံနက်ဆေးသောက်
မမည့်အချိန်ထက် အနည်းငယ်စော၍ ဆေးသောက်နေချိန်၌ နှင်း
ဆီတို့၏ရနံ့နှင့်အတူ သူ့အခန်းဝမှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာ
လေတော့၏။

“ဟယ်! မောင်. . အစောကြီးနိုးနေတယ်ဟုတ်လား”

အခန်းတွင်းသို့ ငြိမ်းဝင်လာသည်နှင့် သူက လက်ထဲရှိဖုန်
ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ထက် ပေါက်ခွဲချပစ်လိုက်ပါ၏။

“ခွမ်း. . .”

“အမေ့!”

“သွား. . . သွား. . . ငါ့နားမှာ တစ်ယောက်မှမနေကြနဲ့။

ငါ့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ချင်ဘူး. . . သွားကြ. . . သွားကြ”

သူမ ရုတ်တရက်အံ့ဩမှင်တက်နေမိစဉ်မှာ မောင်စိုးက
အခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံးလစ်သွားတော့၏။ သူ့မျက်နှာက ဒေါသဖြင့်

ရဲရဲနီနီနေချေပြီ။

“မောင်ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ငြိမ်းကို ပြောပါဦး။ ဘာလဲ... ငြိမ်းနောက်ကျသွားလို့လားဟင်။ ညတုန်းက ညဉ့်နက်မှအိပ်ပျော်သွားလို့ ဒီမနက် နာရီဝက်နောက်ကျပြီးမှ ငြိမ်း နိုးသွားတာပါ။ နောက်ကိုဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးမောင်ရယ်... နော်”

“ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး... သွားဆို”

“မောင်... ငြိမ်းလေ၊ ငြိမ်းပါ... မောင်ရဲ့”

“ဘာငြိမ်းလဲ... မသိဘူး... ဘာမှမသိချင်ဘူး။ ငါ့ကို အားလုံးပျော်အောင်မထားကြဘဲနဲ့၊ ငါ့နားမှာ စိတ်ညစ်အောင်ပဲ လာလာလုပ်နေကြတယ်... သွား... သွား”

သူက စားပွဲပေါ်ရှိသည့်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကျုံးတွန်းချပစ် လိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံးဆူညံနေတော့၏။ မျက်လုံးလေးအဝိုင်း သားဖြင့် ငြိမ်းက သူ့ကိုနားမလည်နိုင်စွာကြည့်နေလေသည်။

“မင်းမသွားသေးဘူးလား”

“မောင်... ငြိမ်းလေ၊ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ငြိမ်းပါ။ ဒီမှာ မောင်သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့နှင်းဆီတွေလေ”

“ပေးစမ်း! ကဲကွာ... ကဲ”

သူက ငြိမ်းလက်ထဲမှပန်းတို့ကိုဆွဲယူ၍ စားပွဲခုံနှင့်ရိုက်နှက် ပစ်လိုက်သဖြင့် ပွင့်ဖတ်တွေတစ်စစီ ကြေမှုကုန်တော့သည်။ ငြိမ်း က သူ့လက်တွေကိုဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လျက် သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင် ချလိုက်လေ၏။

“ငြိမ်း... ငြိမ်း... ဘာများအမှားလုပ်မိလို့လဲ မောင် ရယ်။ ငြိမ်းအပြစ်လုပ်မိရင် ငြိမ်းကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ ငြိမ်း ပြုပြင်ပါ့မယ်။ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့။ မောင့်လက်တွေ နာကုန်မှာ ပေါ့။ တော်ပါတော့နော်”

မျက်ရည်တွေကျလာသည့်ငြိမ်း၏မျက်ဝန်းတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရင်း သူတွေဝေသွားရ၏။ ဒီမျက်ရည်တွေက သူ့စိတ်ကိုနှူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလာစေတာမဟုတ်လား။ သူ့တွေဝေနေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ချပြီးသားဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုပြီးခိုင်မာအောင် သူထိန်းနိုင်ရမှာပေါ့။ ချက်စိကိုစုံမှိတ်လျက် ရှိသမျှအားတို့နှင့် ငြိမ်းကိုတွန်းလှဲပစ်လျက် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“မင်း... ဒုထွက်သွား”

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ သူ့အခန်းထဲမှ ငြိမ်းပြေး ထွက်သွားလေ၏။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် လက်ကိုကျစ်ကျစ်

ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာတင်းကျပ်လှသည်လား။ မုန်းမေ့ဖို့တောင်မှမပြောရသေးခင်၊ သူ့ဒီလောက်ထိရင်ဆို့နေတာ ခက်နေပါပြီကော။ အမုန်းခွန်အား ပေးသနားလှည့်ပါလားလောကကြီးရယ်။

လှေကားမှပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ ဇဉ့်ခန်းမှာ အလှပန်းအိုးထိုးနေသည့်အန်တီအိက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ပါသည်။
“သမီး... ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

သူမမျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် အန်တီအိရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်သွားတော့ အန်တီအိက အလိုက်သင့်ပြန်ပွေ့ဖက်ထားလေသည်။ မောင်ရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ငြိမ်းကိုမမြင်ချင်ရလောက်မောင့်စိတ်တွေ ပြောင်းလဲကုန်ပြီလား။

“အန်တီ... အန်တီရယ်... မောင့်ကိုပြောပေးပါဦး။ မောင်က... မောင်က ငြိမ်းကိုမမြင်ချင်တော့ဘူးဆိုပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်အန်တီရဲ့။”

“တိတ်ပါ... သမီးရယ်၊ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ခုလိုမျိုး သူ့သောင်းကျန်းနေတာပါ။ အန်တီကလွဲလို့ ဘယ်သူမှသူ့အနားကပ်လို့မရဘူး။ ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ်မသိတော့

ပါဘူး။ ကိုအောင်ကလည်း ရှေ့လထဲမှာ ဒီကိုပြန်လာနိုင်မှာ။ အန်တီဆရာဝန်ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ သမီးပြန်နားတော့နော်”
“ငြိမ်း... ငြိမ်းရင်ထဲမှာမကောင်းဘူးအန်တီရယ်”

“မငိုပါနဲ့... သမီးရယ်၊ တော်ကြာ သမီးပါ အိပ်ရာထဲလဲရင်အခက်ပဲ။ ခုတောင် လူက ပါးပါးလေပဲကျန်တော့တော့။ အိမ်မှာပြန်နားပါသမီးရယ်။ အန်တီ၊ သားကိုချောပြောလိုက်ပါ့မယ်နော်”

သူမ ခေါင်းကိုအနိုင်နိုင်ညိတ်၍ လေးပင်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဘူးအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရတော့၏။ ဘုရား... ဘုရား... မောင်ဘာမှဆိုးဆုံးငါ့ဂါးထပ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ဒေါ်တင်တင်အိ၊ အပေါ်ထပ်ရှိ သားအခန်းဆီသို့ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့၏။ သားက နံရံထက်ရှိ ငြိမ်း၏ပုံတွေကိုငေးကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျနေရှာလေသည်။

“သား”
“မေမေ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲသားရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငြိမ်းတို့အော်လိုက်ရတာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲမေမေ... ဒီလိုမှမလုပ်တော့ရင် ငြိမ်း

နဲ့ ကျွန်တော့်ကြားက ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ဘယ်လိုမှဖြတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းကို... ငြိမ်းကို ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်ပို ပိုချစ်ပြီး သနားလာမိနေပြီမေမေရယ်”

“ဒါဖြစ်ရင်လည်း ဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရသလဲသားရယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စကို သားမို့လုပ်ရဲတယ်။ ဟိုမှာ သမီးလေး ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ပြန်သွားရရှာပြီ။ သနားပါတယ်ကွယ်”

“မေမေရယ်... ကျွန်တော်လည်း ရင်နဲ့အမျှခံစားနေရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုမုန်းမေ့လို့မရသရွေ့၊ နာကြည်းလို့မရသရွေ့ ငြိမ်းပါ အနာဂတ်ပျောက်သွားမှာမေမေရဲ့။ ကျွန်တော့်နားမှာ နေနေလို့ ငြိမ်းဘဝကြီးဘာမှ တိုးတက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဓာတ် တွေကျပြီး ပိုဆုတ်ယုတ်ဖို့ပဲရှိတာ။ ကျွန်တော့်ကိုမတားပါနဲ့မေမေ။ ကျွန်တော်လုပ်နေတာတွေ မှားနေမှန်းသိပေမယ့်... ကျေးဇူးပြုပြီး မတားပါနဲ့ဗျာ”

ဒေါ်တင်တင်အိ၊ သား၏ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားလျက် မည်ကဲ့သို့နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိအောင်ပင်ဖြစ်နေရတော့သည်။ သားရယ်... ဝေဒနာတွေကိုယူလို့ရရင် မေမေသာဖြစ်

လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

“တိတ်ပါ... သမီးရယ်၊ ဝေဒနာသည်ဆိုတာ အမြဲဘယ်စိတ်ကြည်လင်ပါ့မလဲ။ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး အော်လိုက်တာနေမှာပါ”

“ငြိမ်းဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါမေမေရယ်။ မောင်က ငြိမ်းကို ဒီလိုအော်ဟစ်ဖို့မပြောနဲ့၊ လေသံမာမာနဲ့တောင် တစ်ခါမှပြောခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့... ခုတော့... ငြိမ်းကိုစိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး အော်လိုက်တာ။ ငြိမ်း... ငြိမ်းဘာလုပ်ရမလဲမေမေ။ မောင်ကိုငြိမ်းသံပဲချစ်ပါတယ်။ မောင်ဒီလိုမျိုးလုပ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ထားမိဘူး။ ငြိမ်းကိုအကြံပေးပါဦးမေမေရဲ့။ ငြိမ်းဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

ဒေါ်ရီရီမြ၊ သမီး၏ကျောပြင်လေးကိုပွတ်သပ်၍ မျက်ရည်တွေဝဲနေရ၏။ မိမိတစ်သက် သမီးဖြစ်သူကိုလေသံမာဖို့မဆိုနဲ့ လက်နားနဲ့ထိဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးမှာပါ။ ခုတော့ သမီးကို ဟိုကောင်လေးက အင်နဲ့အားနဲ့ဆောင့်တွန်းလိုက်သတဲ့။ လက်နောက်ပြန်ထောက်အံ့တာမို့ လက်ကောက်ဝတ်အဆစ်နာသွားရသည့် သမီးလက်လေးကို ဆေးလူး၍ ပတ်တီးစည်းနှောင်ပေးရလေပြီ။

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့သမီးရယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းမှရမှာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ထိန်းလို့ရမှာလဲမေမေရယ်... မောင်တစ်ယောက်လုံး အောက်ပိုင်းသေနေရမှတော့ ငြိမ်းလည်း ဘဝသေနေရသလိုပါပဲ။ ဘာမှမထူးပါဘူး... မောင်နဲ့ငြိမ်းက နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ဘဝတစ်ခုလို့ ယုံကြည်သတ်မှတ်ထားတာပါ”

“အေးပါ... မေမေနားလည်ပါတယ်။ အိတို့အိမ် မေမေသွားကြည့်ပြီး သားအောင်ကို စိတ်ပြေအောင် ဝိုင်းချောပေးပါမယ်သမီးရယ်။ တိတ်ပါတော့... သမီးလည်းငိုရလွန်းလို့ မောလှပါပြီ”

သမီး၏ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို ဝိုင်းကူသုတ်ဖေလျက် ချောရလေသည်။ ခုချိန်မှာတော့ ချစ်သူအတွက် ပူပန်စိတ်တွေနဲ့ သောကရောက်နေတာမို့ တစ်ဖက်ကိုအပြစ်မမြင်နိုင်မှန်းသိနေပါသည်။ ဤကောင်လေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရချင်သည့် သမီးကိုအပြစ်မမြင်ရက်ပေမယ့် ယခုလိုနိုင်စားတာကိုတော့ မိမိမကြိုက်နှစ်သက်လှပါ။

တကယ်ဆို သမီးအရွယ်၊ သမီးအလှ၊ သမီးပညာနဲ့ထိုက်သင့်တဲ့အမျိုးကောင်းသားလေးမျိုး အချိန်တန်ရနိုင်တာပါပဲ။ ငွေ

ခက်ရှိတဲ့လူတွေကိုကြောက်လွန်းလို့ ဝေးဝေးကရှောင်ပြီး ‘ကို’ကိုသာ မြဲရွေးချယ်ခဲ့တာပဲကြည့်...။

ဘဝမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံတာထက် စိတ်ချမ်းသာမှုရှိဖို့သာ အဓိကပါလေ။ ဒါတွေကို ခုချိန်မျိုးမှာ သမီးနားဝင်အောင် ပြောပြလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ သမီးရဲ့ရင်ထဲက အပူမီးတွေကို ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်မှ အေးမြနိုင်မလဲဆိုတဲ့အဖြေကို ရှာမတွေ့သေးတာတော့ ဘကယ်ပါပဲ။ ငယ်သူရဲ့နုလုံးသားက နုနယ်လွန်းရှာတာကိုးလေ။

မြတ်နိုးစိတ်သည်မှအပ

အခန်း (၉)

ပြတင်းလိုက်ကာကို အသာဟကြည့်လိုက်ရင်း မောင်စိုးကို
လောဆော်လိုက်၏။ တစ်ဖက်ခြံမှငြိမ်းက ထုံးစံအတိုင်း နှင်းဆီပန်း
တို့ဖြင့် လူတို့ခြံဘက်ကိုကူးလာနေချေပြီ။

“မိုးတောင် မြန်မြန်လုပ်စမ်း။ ဒါလေးတောင် မပြီးနိုင်သေး
ဘူးလား။ ညကတည်းက သေချာလုပ်ခိုင်းထားတာကို သေသေသပ်
သပ်မလုပ်လို့ အခုထပ်ပင်ပန်းရပြီမဟုတ်လား။”

“ပြီးသွားပါပြီ အစ်ကိုလေး။”

မောင်စိုးက အခန်းနံရံကိုဆေးသုတ်နေရာမှ လက်စသတ်

၁၂၂ နိဗ္ဗာန် မဟာသုတ္တံ

လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်စိုးကိုထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှခွာလိုက်စဉ် ငြိမ်းက အခန်းဝမှာ ရောက်နေလေပြီ။ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည့်ငြိမ်းက သူမဓာတ်ပုံများ နံရံထက်မှာ မရှိတော့တာကိုသတိထားမိသွားပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်နေရှာ၏။

“ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ။ မင်းမှာ အရှက်မရှိဘူးလားကွ၊ ဟင်...”

“မောင်... မောင်၊ ငြိမ်းကိုဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာလေ။ မင်းတို့မိန်းမတွေက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မှ တန်ဖိုးထားကြတာမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်းကြည့်... ငါ့လိုဒုက္ခကောင်ကိုတောင် လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အို... မောင်... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ပါဘူး”

သူက သူမကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူမမျက်နှာထက်မှ မယုံကြည်နိုင်သည့်ပုံရိပ်တွေက အထင်းသား၊ သူ့ကိုငေးမောကြည့်နေပုံက တကယ့်ကိုကြေကြေကွဲကွဲ၊ ငြိမ်းရယ်... မောင်... မောင်ရင်ကွဲခံပြီး ဒီစကားတွေကိုပြောဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

မောင့်ကိုခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ မင်းက ငါ့ကိုချစ်တာမှမဟုတ်ဘဲကွ။ ငါပိုင်ဆိုင်ရမယ့်၊ ငါအမွေရမယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုသာ မက်မောတာပါ။ ဒါကြောင့်... ဒီဘဝကြီးနဲ့ အချိန်တန်သေတော့မယ့်ငါ့ကို အပိုင်လာကပ်နေတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ရပါဘူးမောင်ရယ်။ ငြိမ်း၊ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့တာပါ။ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို မက်မောလိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်ရင်ထဲက မောင့်နှလုံးသားကို အသန့်ရှင်းဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံး ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာ! အသန့်ရှင်းဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံးဟုတ်လား။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... လုံးဝမယုံဘူး။ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့။ အပြောလေးနဲ့ခွဲလိုက်တိုင်း ငါ့ကိုရမယ်မထင်နဲ့ကွ။ အို... သွား... သွား... မင်းကို ငါမတွေ့ချင်တော့ဘူး... ထွက်သွား”

“မောင်... မောင်ပဲ ငြိမ်းကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ဆို၊ ငြိမ်းကို အသက်ရှူလိုက်တိုင်းချစ်နေမယ်ဆို”

“တောက်! လက်ထပ်ဖို့နေနေသာသာ၊ မင်းခေါင်းထဲက

အကြံအစည်တွေကိုသိနေလို့ မင်းကိုခါးခါးသီးသီးမုန်းနေတာကွ။ မုန်းတယ်... မုန်းတယ်... မင်းအခုချက်ချင်းထွက်သွား။ မင်း မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ငါ့ဘဝထဲက ထွက်သွားစမ်းပါ... သွား... ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်အနီးရှိ သူ Photo stand လေး ကို ငြိမ်းနှင့်အနီးဆုံးသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပါ၏။ ငြိမ်းက ရုတ်တရက် မို့ လန့်ဖျပ်တုံ့ယင်လျက် ကြောင်ငေးကြည့်နေလေသည်။ သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်အကြည့် တို့ဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းဝကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါ၏။

ငြိမ်းက တစ်ချက်မျှ ရှိုက်လိုက်ပြီး အသာလှည့်ထွက်သွား တော့၏။ ဒီတိုင်းချထားသည့် ပြောငဲ့စင်းရှည်လျားသည့်ဆံ့နွယ်ရှည် တွေကို သူအငေးသားကြည့်နေမိသည်။ ဒီဆံပင်တွေကို နမ်းရှိုက် ခွင့်မဲ့ခဲ့ပြီပဲ။ ရင်ထဲထိမွေးမြသွားစေတဲ့ သနပ်ခါးရနံ့လေးတွေက သူနဲ့ဝေးရာကိုရောက်သွားရတော့မှာပါလား... ငြိမ်းရယ်... ချစ် လွန်းလို့ရက်စက်ခဲ့ရတာကို ငြိမ်းတစ်နေ့သိလာပါစေတော့။

အခန်းတံခါးအပြင်မှာ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ သူစ ရပ်နေမိ၏။ မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်ကျလျက် ရှိုက်ဖို့ပင်

သတိမရ။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်မှန်းပင်မသိဘဲ အိပ်မက်မက်ရာမှ ထထွက်လာသည့်လူလို ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေလေသည်။ ဒါ၊ အိပ်မက်လား။ ဟင့်အင်း... အပြင်မှာ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါလေ။ မယုံနိုင်စရာပါပဲ...။

“သမီး... ငြိမ်း”

ပန်းကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်မှ သတိဝင်သွားရ၏။ ရှေ့တည့်တည့် မှာရပ်နေသည့်အန်တီအိမ်ရှင်ခွင်ထဲသို့ ယိုင်လဲကျသွားရသည်။ ငို ပါရစေ... ရင်ကွဲလှမှု ငိုပါရစေတော့။

“အန်တီရယ်... ငြိမ်း ဘယ်လိုမှရှင်းပြလို့မရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ငြိမ်း... ငြိမ်းရင်ထဲမှာ စူးနှင့်နေအောင် ခံစားရပါ တယ်။ မောင် ဘယ်လိုပဲခုကွဲဖြစ်နေပါစေ၊ မောင့်နံ့ဘေးမှာ အား ပေးဖော်အဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်ခွင့်ရချင်တာပါ။ မောင့်ဆီက ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုးကိုမှ ငြိမ်းမတောင်းဆိုပါဘူး။ မောင်၊ ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်ရောက်... မောင့်အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ငြိမ်းရဲ့မေတ္တာတွေက မလျော့ပါးမပျောက်ကွယ်သွားပါဘူးရှင်”

“အန်တီယုံပါတယ်သမီးရယ်... အန်တီယုံပါတယ်။ သား ကို နောက်တော့ အန်တီအေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြမယ်နော်၊သမီး”

သူမ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်းလျက် ငိုရွိုက်ကာ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ မောင့်အခန်းတံခါးကို ကျောဖို့ထိုင်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှ စကားတို့က အတားအဆီးမဲ့စွာထွက်လာပြန်လေသည်။

“မရတော့ဘူးအန်တီရဲ့၊ မောင်က... မောင်က ငြိမ်းကို မုန်းနေပြီတဲ့။ ငြိမ်းကိုမတွေ့ချင်မမြင်ချင်တော့ဘူးတဲ့ အန်တီရယ်”
“ဖြစ်ရလေသမီးရယ်”

ဒေါ်တင်တင်အိ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမည်မှန်းပင်မသိတော့သဖြင့် သူမလက်မောင်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်တွေကျလာပါတော့သည်။ ငြိမ်းက လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းစည်းကို မောင့်အခန်းတံခါးဝနားမှာ ချထားလိုက်ပြီး တပေါက်ပေါက်ကျနေသည့်မျက်ရည်တို့ကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်သုတ်လျက် တစ်ချက်ရွှိုက်ငင်လိုက်၏။

“မောင်... မောင့်နှုတ်က ဘယ်လိုပဲမှန်းတယ်ပြောပါဦး။ ငြိမ်းဘက်က ဘယ်တော့မှပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ မောင့်အဖေမှာထားရှိတဲ့ ငြိမ်းရဲ့သစ္စာတရားကို မောင်မယုံကြည်ပေမယ့် ငြိမ်းကိုယ်ငြိမ်းယုံကြည်ပါတယ်။ မောင့်ကို ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ရည်ရွယ်ပြီး ငြိမ်းချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မလိုလားတဲ့အချိန်၊ မောင်ပစ်ပယ်တဲ့အချိန်မှာ၊ မောင်မမြင်ချင်တဲ့၊ မောင်မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ ငြိမ်း

ရဲ့မျက်နှာကို ဒီနေ့ကစပြီး မောင်မမြင်စေရတော့ပါဘူး။ ငြိမ်းကတိပေးပါတယ်။ ငြိမ်းသွားတော့မယ်မောင်... မောင့်ကိုတစ်သက်တာအတွက် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“သမီး... ငြိမ်း”

ရုတ်ခနဲထကာ ငြိမ်းပြေးဆင်းသွားလေ၏။ အခန်းတံခါးကို Wheel Chair ဖြင့် ကပ်နားထောင်နေရင်းမှ သူတိတ်တဆိတ် ငိုရွိုက်လိုက်ပါသည်။ ထားခဲ့ပြီလား... ထားရစ်ခဲ့ပြီလား... ငြိမ်းရယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးကို မောင်ဘယ်တော့မှမလိုလားခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... လက်တွေ့မှာတော့ မောင်လက်ခံလိုက်ရပါပြီ။

ငြိမ်းထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ... ငြိမ်းချစ်ရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ တေဇာအောင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီဆိုတာကို ငြိမ်းမသိနိုင်ပါဘူး။ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာတဲ့လား။ မောင်လည်း ငြိမ်းနဲ့ထပ်တူပါပဲတယ်။ ငြိမ်းကို မောင်က အသက်ရှူနေတာနဲ့အမျှ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ။

ငြိမ်းရဲ့မျက်တောင်တစ်ခတ်၊ ငြိမ်းရဲ့မျက်စောင်းတစ်ချက်၊ ငြိမ်းရဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်မှာ... ငြိမ်းရှေ့ ခူးထောက်အရုံးပေးခဲ့မိတဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါကွယ်။ ဒီယောက်ျားရဲ့ရင်ထဲက နှလုံးသား
တစ်ခုလုံးကို ငြိမ်းလက်ထဲအပိုင်ပေးအပ်ခဲ့တာပါ။ မောင့်ရင်ထဲမှာ
ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားတစ်ခု ရှိမနေတော့တာကို ဘယ်သူကသိနိုင်
မှာတဲ့လဲ။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားပါ၏။ မေမေက သူ့ကိုကြင်နာစွာဖြင့်
ပွေ့သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။
သူကရော၊ ငိုစရာမျက်ရည်တွေ မခန်းနိုင်သေးတာပဲမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်မမှားဘူးမဟုတ်လား မေမေ။ ကျွန်တော်လည်း
မမှားပါဘူး။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် ခုလိုလုပ်လိုက်တာပါ။ သူ့အား
ခရီးလမ်းလေး ပြောပြပြီးစေလိုတဲ့စေတနာနဲ့ ကျွန်တော်ရင်ထဲ
လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်နှလုံးသားတွေ တစ်စစီကြွေကုန်ပြီမေမေ။
ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ငြိမ်းကိုဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲ
တာ”

“သားရယ်”

သူ ဘာစကားမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မေမေရင်ခွင်
မှာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် အော်ဟစ်ငိုချလိုက်မိပါ၏။ ဝင့်ကြွေ
ကြမ္မာတွေ ဒီဘဝ၊ဒီမျှနဲ့သာ ကျေပါစေတော့လေ။ အချစ်ချင်

ပါလျက် နှလုံးသားချင်းထပ်တူကျပါလျက် ဘဝချင်းအတူပေါင်းစပ်
ချင်ပါလျက် ကံအကျိုးပေးက နည်းပါးခဲ့ပြီကိုး။

ဒီလိုဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ချစ်သူကိုလမ်းခွဲရလိမ့်မယ်
ဆို သူ့အိပ်မက်တောင် မက်ခဲ့ဖူးတာမှမဟုတ်ခဲ့ပဲ။ ချစ်ခြင်းဖြင့်
သူ့ဖက်ခွဲတဲ့ရင်ခွင်၊ အမြတ်တန်းနမ်းရွှိက်ခဲ့ဖူးတဲ့ပါးပြင်၊ ဒါတွေဟာ
သူ့ဘဝမှာ အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား။

မြင်းလှည်းခြုံသံကြောင့် Wheel Chair ကို ပြတင်းပေါက်
ရှုရာဆီ သူ့တွန်းလာခဲ့မိ၏။ တစ်ဖက်ခြံထဲမှ ထွက်လာသည့်ရထား
ဆုံးက နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် သူတို့ခြံရှေ့မှဖြတ်မောင်းနေလေပြီ။ မြင်ပါ
မူဝေဦး။ ငြိမ်းရဲ့အရိပ်လေးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မြင်ခွင့်ရပါရစေ
အံ့။ တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်ဆီ အမြန်ကူးလာခဲ့ပြီး လမ်းမပေါ်ကို
ဆည်ဆန့်မျှော်ကြည့်နေမိ၏။ တပ်ထားသည့်လိုက်ကာက ပါးလွှာ
အာရုံ အပြင်ကိုအလွယ်တကူမြင်လွယ်ပါ၏။

ရထားလုံးပြတင်းပေါက်မှ သူ့အခန်းရှိရာဆီ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည့်ငြိမ်း၏မျက်နှာလေးကိုကြည့်နေရင်းမှ အမြင်တွေ
နုပေါင်းလာတော့၏။ နောက်ဆုံးပဲလား၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ကြည့်
နိုင်တာလား... ငြိမ်းရယ်။ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှပြန်မကြည့်

ဘော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တာများလား။

မောင့်ကိုမမှန်းလိုက်ပါနဲ့။ ချစ်ခြင်းတွေကိုအစပြန်ဖော်
သတိရနေပါ။ မောင့်ကိုမမေ့လိုက်ပါနဲ့။ ချစ်ခြင်းဖြင့် နမ်းရွက်ခဲ့
တဲ့ပါးပြင်ကိုကိုင်ပြီးလွမ်းနေပါ။ မောင့်ကိုမနာကြည်းပါနဲ့။ ချစ်ခြင်း
ဖြင့်ဖွဲ့သီခဲ့သည့်စကားတွေကိုပြန်ကြားယောင်နေပါ။ မောင့်ကို
မောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့ပေမယ့်၊ လက်ကျန်သံယောဇဉ်လေးနဲ့တော့
ခနဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်ဆိုင်မှုနဲ့ကြုံတိုင်း သတိရပေးပါငြိမ်းရယ်။

အဆုံး (၁၀)

သင်္ကြန်ရက်ကြွင်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်တိုက်စားကုန်
ခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။ အတာအတွင်းမှာ ချစ်သူကို အေးရေစင်
အဖျန်းခွင့်လေးတောင်မှ မရရှိလိုက်သည့်သူ့အဖြစ်ကို ပြန်ရင်နာ
ရ၏။ ခရေကိုနှစ်သက်လွန်းသည့် ငြိမ်းခေါင်းထက်မှာ တစ်နှစ်မှ
ခါသာပွင့်ရသည့်ပိတောက်ခက်လေးကိုတောင်မှ ပန်ဆင်ပေး
ခြင်းမရှိတော့ပါလား။

တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်မှာ သုသာန်တစ်
ဖွဲ့ပင်။ အထီးကျန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့။

ပြင်ပရွှေခင်းတွေကို ကြည့်မြင်ချင်စိတ်မရှိဘဲ အလုပ်ဝတ်ထားသော အခန်းထဲမှ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှုထက် အက်ကွဲသွားသောနှလုံးသားဒဏ်ရာက ပိုမိုထိခိုက်နာကျင်ရ၏။

နံရံမှကြည့်မှန်ကိုမော့ကြည့်မိတော့ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတို့ဖြင့် ညှဉ်းသိုးသိုးဖြစ်နေသောသူပုံကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ဆစ်ခနဲ မျက်နှာလွဲပစ်လိုက်သော်လည်း ဒီပုံရိပ်တွေက ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်မှန်းသိနေသည်မို့ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်ဖိသည့်ဖန်တုံးဖြင့် မှန်ကိုပေါက်ခွဲပစ်လိုက်၏။

ကြေမွသွားသောမှန်စတွေကို ငေးကြည့်နေစဉ် ဖန်ထုံးဖယ်လိုက်သောစားပွဲထက်မှာ စာအိတ်ဖြူတစ်ထပ်ကို တွေ့ရသေးသည်။ သူ့လှမ်းယူ၍ဖောက်ဖတ်မိစဉ် သေသပ် ဝိုင်းစက်လှပသော လက်ရေးတို့ကိုမြင်ရလေတော့သည်။

May

ချစ်တဲ့မောင် . . .

အလွမ်းပျားစွာဖြင့် ငြိမ်းစာရေးလိုက်ပါတယ်။
မောင် နေလို့ရောကောင်းရဲ့လား။
ထရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးတွေကိုမှန်မှန်သောက်ပါနော် . . .
အနေဝေးပေမယ့် ငြိမ်းရဲ့ချစ်ခြင်းတွေက မောင့်
အပေါ်မှာ သွေးအေးသွားခြင်းပရှိပါဘူး။
အမြဲထာဝရ တည်တံ့နိုင်မြဲနေ့မှာကို မောင်ယုံပါ။
မောင်ရော၊ ငြိမ်းကိုသတိပေးရပါလေစကွယ်။
ငြိမ်းကတော့ မောင်ကို ရင်ရန်သံနဲ့အမျှ ချစ်နေ
လွန်းနေပြီ။
မောင် . . . တပြန်ရေးပါနော်။

မောင်၊နေပြန်ပြန်ကောင်းပါစေလို့
အလွမ်းပျားစွာဖြင့်
ငြိမ်း

June

မောင် . . .

ဘာဖြစ်လို့ စာပြန်မရေးတာလဲတင်၊
 နေ့စဉ်အမျှ မောင်စာကို ငြိမ်းမျှော်နေတတ်တာပါ။
 မျှော်ရတဲ့လူကသာ လည်ကိုညောင်းသွားတယ်။
 မောင်ဆီက ဘာစာဘာသတင်းမှရောက်မလာဘူးလေ။
 မောင်ရေ . . . ခရေတွေပွင့်ချိန်ရောက်ပြန်ပြီ။
 ငြိမ်းခေါင်းမှာ ပန်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့မောင်ရဲ့ခရေကိုးလေးကိုလွှမ်းတယ်။
 နောက်ပြီးတော့ . . . မောင်ကိုလည်း အရမ်းလွှမ်းတယ်။
 မောင်ကတော့ မေ့ချင်ယောင်များ ဆောင်နေမလား။
 လသာတဲ့ညတွေတိုင်းမှာ မိုးပေါ်က လမ်းကြီးကို
 မော့ကြည့်ရင်း . . . ငြိမ်းသိပ်ချစ်ရတဲ့ မောင်မျက်နှာလေးကို
 မြင်ယောင်များနဲ့ဆည်းစကားတွေပြောနေမိတယ်။
 မောင် . . . ယုံပါ့မလားတင်။
 လတွေ တစ်လပြီးတစ်လ အဆုံးသတ်ခဲ့ပေမယ့်
 ငြိမ်းရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကတော့ ဘယ်တော့မှအဆုံးသတ်မသွားဘူး
 ဆိုတာ မောင်သိပါနော်။

မောင်ပြန်ပြန်ကျန်းမာပါစေလို့
 မောင်ရဲ့ ငြိမ်း

August

ငြိမ်းရဲ့မောင် . . .

အရမ်းနေနိုင်တာပဲနော်။
 ငြိမ်းအပေါ်မှာ မောင်အချစ်တွေလျှော့ပါးကုန်ပြီလား။
 တကယ်ပဲ မေ့နိုင်ခဲ့ပြီလားကွယ်။
 မောင် ဘယ်ဘဝမျိုးပဲရောက်နေပါစေ။
 ဘယ်လိုပဲ ဒုက္ခဖြစ်နေ၊ ဖြစ်နေ
 မောင့်နဲ့ဘေးမှာ . . . မောင့်ရှေ့မှာ . . .
 မားမားမတ်မတ်နဲ့ ကာကွယ်ပေးမယ့်သူဟာ
 ငြိမ်းပါမောင် . . .
 ရင်ခုန်သံချင်းနီးကပ်စဉ်က တတွတ်တွတ်ပြောခဲ့တဲ့
 မောင့်စကားတွေကို ခဏတာဝေးရချိန်တွေမှာ
 မေ့မထားလိုက်ပါနဲ့ . . .

စိမ်းကားတဲ့မောင်ရဲ့
 ငြိမ်း

October

မောင်

နှာသက်စွာ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ခုကဟာ မောင့်ရင်ထဲကလဲတဲ့ ခုကဟာ
 ဗဟုကတိ မောင့်နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့လေးပြောခဲ့တာလား။
 ငြိမ်းဝက်က မိန်းမလေးတစ်ယောက်၊ ဒီလေးကတော့ ဖိလိပိုင်လီကလေးလော
 ဓာရေးသက်သွယ်နေတာတောင်မှ
 မောင်က သိပ်နေမိတဲ့ တစ်ယောက်။
 ဒုတိယ မေမေကတောင် ပြောနေပြီ။ ငြိမ်းကို ဗဟုကလားတဲ့။
 ကိုယ်တို့မလျှင်တော့လို့ ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
 တမ်းတမနေခဲ့တဲ့။
 ငြိမ်းက လူပျိုမလဲမောင်။ ငြိမ်းကတော့ မောင့်ကို ချစ်တဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့
 ခူးသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
 ငြိမ်းရင်ထဲမှာ မောင့်ကလေးပုန်းနေရတာနဲ့...
 မောင့်ကို မလျှင်တော့ မိတ်ဆွေနဲ့ပဲ။ စိတ်ပျက်ရတဲ့ နေ့တွေမှာ နေပြီမောင်

မောင့်ရင်ထဲက
 ငြိမ်း

December

မောင်...

လွင့်ကြော့ကျသွားတဲ့ ပန်းကလေးတွေဟာ နှမ်းလို့ခြောက်သွားပေမယ့်၊
 ရနံ့မပျယ်သေးတာကို ကောက်ယူ ယူယမယ့်သူတွေ ရှိနိုင်ပါသေးတယ်။
 အဲဒီပန်းကလေးတွေလောက်ကောင်မှ ငြိမ်းကတန်းရိုးမရှိတော့ဘူး။
 မောင်အတွက် ယလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့နော်။
 မချစ်နိုင်တော့အောင်၊ မပုနိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် ငြိမ်းကြိုးစားကြည့်ပါသေး
 တယ်။ ဒါပေမဲ့... မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။
 ငြိမ်းထိုက်နဲ့ ငြိမ်းကပ်ပိုပြီး ဝေတော့လေး။
 မေမေ အတန်းတန်းတားနေတဲ့ ကြားက
 မောင့်ကို ချစ်ရင်း ဝှစ်တံတစ်ခုသာ ရင်ထဲမှာ နက်နိုင်ပြီး နှုတ်ထွက်
 ရှိနေတာကြောင့် ရှက်ရပန်းမယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို ယဉ်ရပန်းမယ်နဲ့
 ငြိမ်းကိုယ်မှာ အမှောင်တွေထဲမှာ နေခဲ့တာ အမှန်ပါ။
 မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို မချစ်တော့လို့
 ဝှက်ပစ်ခဲ့ရတာဟာ အကြီးမားဆုံး သေမိန်းတစ်ခုပါ။
 ငြိမ်းက တစ်ခုလုံးဟာ မောင့်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရပြီပဲ။
 အချစ်တစ်ခုတည်း အတွက်နဲ့ မိုက်မဲစွာ ရှုသွင်းနေမိခဲ့တဲ့
 ငြိမ်းကိုယ်ငြိမ်း၊ ပုစွန်တီးစက်ဆုပ်နေမိပါတယ်။
 ဒီစာဟာ မောင့်အတွက် ငြိမ်းရဲ့ နောက်ဆုံးစာပါပဲ။
 နောက်နောင်ကို ဘယ်တော့မှ ငြိမ်း၊ မဆက်သွယ်တော့ပါဘူး။
 မောင်... တွေ့နိုင်ပါစေ။

နောင်တများစွာ ထွေးဝိုက်လျက်
 ငြိမ်း

စာအားလုံးကို ရင်မှာပွေ့ပိုက်ထားလျက် ရှိုက်ကြီးတစ်
ချလိုက်၏။

ငြိမ်းရယ်... မောင့်ဘဝက အရင်ဦးဆုံး သေဆုံးခဲ့ရတာ
ပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မောင်တို့တဖြည်းဖြည်းဝေးရတော့မှာလား။ ကံကြမ္မာ
က မောင်နဲ့ငြိမ်းကို ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဖက်စီကို တွန်းပို့ခဲ့ထုတ်လိုက်
ပေါ့။

မောင်လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး
လား။ မောင်မှားပြီလား... ငြိမ်းရယ်။ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူ
ယောက်ဟာ သေကွဲမခွဲရဘဲ ခုလိုမျိုးရှင်ကွဲခဲ့နေရတာက ပိုဆိုး
လွန်းပါတယ်။ မောင်ရက်စက်ခဲ့တာတွေဟာ ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်လွန်း
လို့ပါ။ ငြိမ်းကိုငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ တမင်လုပ်ခဲ့တာပါ။

ခုတော့... ခုတော့... မောင့်ရင်ကို အရှင်လတ်ထင်
အခွဲခဲနေရသလိုပဲ အခဲရခက်လွန်းပါတယ်... ငြိမ်းရယ်။

စားပွဲထက်ရှိ ရေသန့်ဘူးကို နံရံထက် ပစ်ပေါက်လိုက်
ရေဆေးအဖြူရောင်သုတ်ထားသည့်မှန်ချပ်ပေါ်မှာ ရေတွေဖိတ်
သွားသဖြင့် ဆေးတို့ကွာကျလာလေသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ပေါ်
လာသော ငြိမ်း၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရသည့်တစ်ခဏ

အဖူးတစ်ယောက်သဖွယ် လက်ဝါးတို့ဖြင့် ပွက်သပ်ဖယ်ရှားရင်း
ငြိမ်း၏ ရုပ်ပုံတို့ကိုပေါ်စေ၏။ နှုတ်မှလည်းတဖွဖွဖြင့် ငြိမ်း၏အမည်
ရေခွတ်ရင်း Wheel Chair ပေါ်မှာ လူက၊ ကတုန်ကယင်ဖြစ်
စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသဖြင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မေမေ
ငိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူထံရောက်လာလေသည်။

“သား... သားဘာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“မေမေ... မေမေ... ကျွန်တော်၊ ငြိမ်းနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။
ကျွန်တော်ခုလိုမျိုးခံစားနေရတာထက် သေသွားတာကမှပိုကောင်း
ပဲဦးမယ် မေမေရယ်”

“အို... သားရယ်၊ ဒီလောက်ထိ စိတ်ဓာတ်တွေတအား
ကျနေရဘူးလေ။ သားဖေဖေက ဟိုကိုလိုက်လာဖို့ သားကိုမှာခဲ့
အားပဲ။ သားက သားစိတ်နဲ့ လိုက်မှမလိုက်တာကိုး။ သားအတွက်
အရင် ငွေဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန်... အကုန်အကျခံနိုင်ရဲ့သားနဲ့၊
အဘ ဇွတ်ငြင်းနေခဲ့တော့ မေမေတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲသားရယ်။
အဘဆို စက်ပစ္စည်းကိရိယာတွေအစုံအလင်နဲ့ အစစအရာရာတိုး
အောင်ပီနေတာ၊ သားရောဂါကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ကုသလိုက်ရင်

ပျောက်နိုင်ပါတယ်။ သားပဲ ငြိမ်းနဲ့လက်ထပ်ချင်တယ်ဆို။ ဒီလိုသာ ထင်သလိုဖြစ်သလိုနေနေရင် သားနဲ့ငြိမ်း ဒီဘဝဝေးဖို့ပဲရှိတော့ တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်နားလည်ပြီမေမေ။ ကျွန်တော် ဖေဖေနောက်ကိုလိုက်သွားမယ်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ... ကျွန်တော့်ရောဂါကိုပျောက်အောင်ကုမယ်။ ဟုတ်တယ်... ဒါမှ ငြိမ်းနဲ့ကျွန်တော်နီးရမှာ။ ဖေဖေဆီဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ပါမေမေ။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... အမြန်ဆုံးနေကောင်းချင်ပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာသားရယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မေမေ ခုပဲ သားဖေဖေကိုဖုန်းခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်။ မေမေသားလေး အမြန်ဆုံးကျန်းမာပါစေကွယ်”

မေမေက သူ့နဖူးကိုငုံ့မွှေးလိုက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ထွက် သွားလေ၏။ သူက မောင်စိုးကိုခေါ်၍ နံရံထက်မှဆေးတို့ကို ဆေး ကြောတိုက်ချွတ်စေလိုက်ပါသည်။ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံပေါ်လာသော ငြိမ်း၏ပုံရိပ်တို့ကို လိုက်လံကြည့်ရှု၍ ကြည့်မဝနိုင်အောင်ဖြစ်နေ တော့၏။

ငြိမ်းရေ... ငြိမ်းနဲ့အမြန်ဆုံးနီးစပ်ရအောင် မောင်ကြီး

အနေပါပြီ။ မောင်နေကောင်းတာနဲ့ ငြိမ်းဆီကို အမြန်ဆုံးရောက် အောင် လာခဲ့ပါမယ်။ ဝေးကွာခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေအတွက် မောင့်ကိုထွေး ဆီပ်လှည့်ပါ။ လွမ်းမောဖွယ်ရာရက်များစွာအတွက် အနမ်းများစွာ နဲ့ ချွေးသိပ်လှည့်ပါ။ အဝေးကြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ့်မောင့်ကို မြတ်နိုး ခြင်းများစွာနဲ့ ဆီးကြိုလှည့်ပါနော်။

ငြိမ်းဟာ မောင့်ဘဝ၊ မောင်ကမ္ဘာပါ။ ငြိမ်းရှိနေလို့သာ ဒီကမ္ဘာမှာ မောင်ဆက်လက်ရှင်သန်နေရတာလေ။ ငြိမ်းရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ မောင့်ကိုခွန်အားတွေပေးလှည့်ပါနော် ငြိမ်းရယ်။ တောင်ပံတစ်စုံသာရခဲ့ရင်ဖြင့် ငြိမ်းရင်ခွင်ဆီ... မောင် အရောက် ပျံသန်းလာချင်တော့တာပါပဲ။ တကယ်ပဲကြိုလင့်နေ သား၊ မောင့်အသက်... ငြိမ်းရယ်။

မြတ်နိုးစိတ်ဖြာ

အလယ်

မြတ်နိုးစိတ်သည်မှအသု

Change everything, except your
loves.

(Voltaire)

သင်၏အချစ်များမှလွဲ၍ အရာအားလုံးကို
ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါ။

(ဖော်လ်တဲယား)

အနီး (သ)

အရိပ်အယောင်မပြဘဲ မိုးက၊ လေပြင်းနှင့်အတူ ဝေါခနဲ
ရွာချလိုက်သဖြင့် ကားဂိတ်အတွင်းသို့ ကားစောင့်နေသူများနှင့်
အတူရော၍မိုးခိုလိုက်ပါသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခု
အားခွဲခွဲစိစိသွားတော့သည်။ ခုကွပ်ပါပဲ... အလုပ်သွားလျှောက်ပါမည်
ဆိုမှ လမ်းမှာတင် ကြွက်စုတ်ဖြစ်ချေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလာနေ
သော Taxi ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်လှမ်းတားလိုက်ပြီး လေအဝှေ့ပါ
အသောမိုးစက်မှုန်တို့ကို လက်မှာကိုင်ထားသော File ဖြင့် ကာ
ကွယ်ထားလိုက်၏။

ရှေ့မှ Taxi က လမ်းချိုးအတွင်းသို့ကွေ့ဝင်ရန် အချက်ကြောင့် နေသဖြင့် သူ့ ကားကိုကျော်တက်လိုက်၏။ အဝါရောင်အရိပ်ထောင့်တစ်ခုက သူ့ကားကိုလက်ယပ်တားနေလေပြီ။ အသိမိတ်ဆွေများ လားအထင်ဖြင့် ကားရပ်ပေးလိုက်စဉ် သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းမရှိသည့်မျက်နှာပိုင်ရှင်လေးက သူ့ကားပေါ်တံခါးအမြန်ဖွင့်၍ တစ်ဖက်လိုက်လေသည်။

“ကုက္ကိုင်းက . . . . . ကုမ္ပဏီကိုမောင်းပါရှင်”

သေချာသွားပါပြီ။ ကောင်မလေး သူ့ကားကို Taxi နှင့်နှိုင်းစာတက်လိုက်ခြင်းပင်။ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် နောက်ခန်းမှာထိုင်နေသည့်ကောင်မလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောင်လတ် ပြုံးလို့မိ၏။ ရေစိုနေ၍ ကပိုကရိုလေးဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မျက်စိထဲအထောက်အလှမ်းကြည့်ကောင်းနေသည့်မိန်းကလေး၏ နမော်နမဲ့နိုင်မှုကို မခုခံဘဲ ရင်ထဲမှာကြည့်နှူးနေသလိုခံစားနေရလေသည်။

မီးပွိုင့်ကိုဖြတ်ပြီး . . . . . ကုမ္ပဏီရှေ့ ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ သူမက ကားခထုတ်ရှင်းလေ၏။ သူ့ ကောင်မလေးကိုထည့်ကြည့်ကာ ပြုံး၍ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်ကားက Taxi မှမဟုတ်တာ။ မင်းကားခရှင်းဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ဘူး”

“ရှင်! ဘယ်လို”

သူမ ရုတ်တရက်ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ကားကိုကြည့်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးရဲရဲနီနေတော့သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ Taxi အမှတ်နှင့်လှမ်းတားမိကာမှ ကိုယ်ပိုင်ကားအကောင်းစားကြီးဖြစ်နေပါရော့ဘူး။ နမော်နမဲ့နိုင်လှချည်လားငြိမ်းရယ်. . . .

“ငြိမ်း. . . ငြိမ်းတားလိုက်တုန်းကတော့ Taxi ပဲရှင်။ ခု့ဆယ်ကနေ ကယ်လိုဖြစ်ပြီး အို. . . အားနာလိုက်တာရှင်”

“ဟင်း. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းတားလိုက်တဲ့ Taxi ကလမ်းကြားထဲကွေ့ဝင်သွားတာလေ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လိုက်ပို့တယ်လို့ပဲသဘောထားလိုက်ပေါ့။ ကဲ! သွားပါဦးမယ်”

လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည့် ကားနောက်ပိုင်းလေးကိုခပ်ငေးငေးလေးကြည့်နေရာမှ သတိမသိလာရ၏။ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ခုလိုက်ကာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“Interview က ဆယ်နာရီမှာ ပြီးသွားပြီအစ်မရဲ့။ ဒါပေမဲ့ Boss ရောက်ရင်တော့ Boss နဲ့ပဲ Direct ဝင်တွေ့သွားလိုက်ပါ။

ခဏစောင့်ဦးနော်၊ BOSS ရောက်မရောက် ကျွန်တော်သွားကြည့်ပေးမယ်”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးက အပေါ်ထပ်လှေကားသို့ခပ်သွယ်သွက်တက်သွားသဖြင့် သူမ၊ ရုံးအတွင်းမျက်စိဝေဝေကြည့်နေ၏။ လူက ရေစိုနေသဖြင့် ထိုင်ခုံတွင်မထိုင်ဖြစ်ဘဲ မတ်တတ်ပင်နေနေမိသည်။ ခဏအကြာမှ ခုနကောင်လေးပြန်ဆင်းလာလေ၏။

“အတော်ပဲ... အစ်မ၊ BOSS ရောက်နေပါပြီ။ ဒီကတက်သွားလိုက်နော်။ မှန်ဆီးညှိရောင်တပ်ထားတဲ့အခန်းတံခါးခေါက်ပြီးဝင်လိုက်ပါ”

“မောင်လေးတို့သူဌေးက သဘောကောင်းရဲ့လားဟင်။ ဝင်လေ... တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ အစ်မက စိုးရိမ်လို့မေးတာပါ”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့အစ်မရဲ့။ BOSS က သဘောတော်ပါတယ်။ ဝင်သာ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ မန်နေဂျာထက် BOSS နဲ့တွေ့တာ အစ်မအတွက် ပိုအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။ သွားလိုက်ပါအစ်မ”

“ကျေးဇူးပါပဲနော်”

သူမ၊ လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်လိုက်ကာ အဆင်ပြေပါ့မလားဟုအတွေးဝင်လာချိန်၌ ခြေဖျားလက်ဖျား

အေးစက်ကုန်တော့သည်။ ဆီးညှိရောင်မှန်ကာထားသည့်အခန်းမှ တံခါးကိုအသာခေါက်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အထဲမှဝင်ခွင့်အမိန့်ရလိုက်သည်နှင့် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်၏။ မှန်ရောင်ပြောင်လက်နေသည့်စားပွဲနောက်တွင် File တစ်ခုကို မျက်နှာရှေ့ကွယ်၍ဖတ်နေသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟို... ငြိမ်း... ငြိမ်းက အလုပ်လာလျှောက်တာပါရှင်”

“ထိုင်ပါ”

ရေစိုနေသော်လည်း မထိုင်၍မဖြစ်သည်မို့ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ လက်ထဲမှ File ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါက... ငြိမ်းရဲ့ CV File ပါရှင်”

ရှေ့မှာထိုင်နေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ထဲမှ File ကိုချလိုက်ကာ ပြုပြင်ဖြစ်နေသောမျက်နှာတစ်ခုက ဘွားခနဲပေါ်လာလေ၏။ ချစ်မရင်ထဲ ဒီနန်းခနဲမြည်၍လန့်ဖျပ်သွားရလေသည်။

“ဟင်! ခုန... ခုန... အို... ဒုက္ခပါပဲ”

သူမက သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှ ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်လေ၏။ စားပွဲပေါ်မှာချထားသည့် File ကိုလည်း ဆတ်ခနဲပြန်ကောက်လိုက်ပါသည်။

“နေပါဦး၊ ငြိမ်းရဲ့၊ အလုပ်လာလျှောက်တယ်ဆိုပြီး ချစ်ချင်းပြန်တော့မလို့လား။ ကဲ... ကဲ... ပြန်ထိုင်လိုက်ပါ။ စိတ်ထဲမှာ ရုတ်လည်းရှက်မနေနဲ့၊ အားလည်းနာမနေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလားကဲ! File ပေးပါဦး”

သူမ ထူထူပူပူဖြင့် သူ့လက်ထဲသို့ File ကိုထည့်ပေးလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ရှက်အားပိုနေသည့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားပြင်ဆင်ရင်း နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားလေးကို သွားဖြင့် အသာကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ကခပ်တည်တည်ဖြင့် သူမ၏ File ကိုဖွင့်ဖတ်နေလေ၏။

“အင်း... ငြိမ်းက Maths နဲ့ဘွဲ့ရခဲ့တာနော်။ စာရင်းကိုင်ရော၊ ကွန်ပျူတာရော၊ ဘာသာစကားသုံးမျိုးတောင်တတ်ထားတာပဲ။ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း... Diploma လက်မှတ်တွေလည်းအများကြီးရထားပါလား။ Experience လည်း နှစ်နှစ်ရှိနေပြီကိုး... ပြောပါဦး... ငြိမ်း၊ လစာဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“ဟိုလေ... ငြိမ်း၊မပြောတတ်ဘူးရှင့်။ ငြိမ်းရဲ့လုပ်ရည်တိုင်ရည်ကိုကြည့်ပြီးပေးပါရှင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငြိမ်းကိုစဝင်ဝင်ချင်း ကိုယ်၊ငါးသောင်းပေးမယ်။ နောက်တော့တိုးပြီးပေးသွားမှာပေါ့။ ကျေနပ်ရဲ့လားငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်၊ ဒါဖြင့်ရင် ငြိမ်းဘယ်တော့အလုပ်စဆင်းရမလဲရှင်”

“မနက်ဖြန်ပေါ့။ ကိုးနာရီကနေ ငါးနာရီနော်။ ရပြီ... ငြိမ်းပြန်နိုင်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဟိုလေ... ခုနကအတွက်ရော အခုအလုပ်ခန့်ပေးတဲ့အတွက်ကိုပါ ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ရပါတယ်... ငြိမ်းရဲ့၊ ကိုယ့်နာမည်လည်းမှတ်ထားဦး။ နောင်လတ်တဲ့... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ငြိမ်းကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန်မှပဲ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်ပြီဦး”

သူနှင့်အတူ သူမပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုယ်ညွတ်အရိုအသေပြုဆိုက်ပြီး သူ့ကိုကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် ငြိမ်း၏နောက်ကျော

လေးကိုငေးကြည့်နေရင်း နားထဲမှာ မနက်ကပဲပြောလိုက်သည့်
မေ့စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။ 'မေမေ ဘယ်တော့
များမှ ချွေးမရမလဲ' တဲ့။ 'ဘယ်တော့မှမြေးချီရမလဲ' တဲ့လေ။ အဲဒီ
စကားတွေကိုဒေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်လာခဲ့ရတာ ယခုအချိန်ထိ
ပင် သူ့အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်သေးခဲ့ပေ။

ယခုတော့ မေမေဆန္ဒတွေကို သူဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့
မည်ထင်ပါရဲ့။ လက်ထဲမှာ ယခုတိုင်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော File
အတွင်းရှိ CV Form ပေါ်မှ ငြိမ်း၏ Colour Past Post ပုံလေး
ကို လက်ညှိုးဖြင့်အသာတို့ထိလိုက်ရင်း သဘောကျနေလေတော့
သည်။

နောင်လတ်... နောင်လတ်... (၃၅)နှစ်တာကာလ
ပတ်လုံး ကြုံကြုံခံခိုင်မာနေခဲ့တဲ့မင်းနှလုံးသားဟာ... ခုတော့...
ငြိမ်းဆိုသည့်မိန်းကလေးကြောင့် လှုပ်ရှားရှင်သန်လာပါရောလား
အင်း... ငြိမ်းဟာ သူ့ဘဝထဲကို မိုးစက်တွေနှင့်အပြိုင်
ဝင်ရောက်လာခဲ့တဲ့ အေးမြစိမ့်ကြည်နေတဲ့မိုးမင်းသမီးလေးတစ်ဦး
ပါပဲ။ သူ့ ငြိမ်း၏ဓာတ်ပုံလေးကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း မိန့်မိန့်ကြီးဖြူ
နေမိတော့၏။

လိုင်းကားပေါ်မှတိုးဝှေ့ဆင်းလိုက်ပြီး လမ်းထဲသို့ခပ်သုတ်
သုတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ထီးမယူသွားမှဘဲ ဒီမိုးက ငြုန်းစားကြီးရွာ
ရတယ်လို့။ ကံဆိုးလိုက်ပုံများနယ်။ ကုမ္ပဏီသူဌေးရဲ့ကားကိုမှ
အထဲထင်ပြီးမှားစီးရတယ်လို့...။ ကံကောင်းသွားပြန်တာက သူမ
အလွယ်တကူ အလုပ်ရသွားခြင်းပါပဲ။

လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ တစ်ယောက်တည်းပြုံးလိုက်မိ၏။
အော်ပါသေးရဲ့။ သဘောကောင်းတဲ့သူဌေးနဲ့တွေ့သွားရပေလို့ပဲ။
အည်ကြည်ခန့်ညားလွန်းသည့် ဦးနောင်လတ်မျက်နှာကိုမြင်ယောင်
ရင်း ရှက်လည်းရှက်၊ ကြည်လည်းကြည်နူးသွားရတာအမှန်ပါပဲ။
အိမ်ထိုင်စေတနာကောင်းသည့်လူစားမျိုးက ဒီခေတ်ကြီးမှာအလွန်ရှား
ပါးလွန်းသည်လေ။

“ဟော! သမီးပြန်လာပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးရွဲလာပါရောလား”
“ဟုတ်တယ်မေမေ... မိုးစဝင်ခါစပေမယ့် မရွာလောက်
အေးဘူးထင်လို့ ငြိမ်းထီးမယူသွားမိတာ တိုက်ဆိုက်ဆိုင်ဆိုင်မိုးက
အလုပ်လိုက်တာလေ”
“အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေရဲ့လားသမီး”
“ပြေပါတယ်မေမေ၊ ငြိမ်းအလုပ်ရခဲ့ပါတယ်။ မနက်ဖြန်

ဆင်းရဲမှာ”

သူမ ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်လာသည့်အကြောင်းကို မေမေအား ပြောပြလိုက်လျှင်တော့ မေမေက အံ့ဩသွားပြီး ဦးနှောင်လတ်တို့ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် မေတ္တာတွေပို့နေလေ၏။

မနက်ဖြန်အတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ထားလိုက်ပြီး ညနေစာချက်ရန်အတွက် စတင်လိုက်ပါ၏။

ညရောက်တော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ ဒီနေ့အကြောင်းကို မှတ်စုရေးဖြစ်၏။

နှစ်နှစ်တောင်ကြာခဲ့ပါပြီ... မောင်။ ငြိမ်းအပေါ်မှာထားရစ်တဲ့မောင့်ရဲ့သံယောဇဉ်ကြိုးကို အမှန်တကယ်ဖြတ်တောက်ဖို့ နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့... ငြိမ်းကတော့ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ မောင့်၏ သတိရတမ်းတနေဆဲပါလေ။

အန်း (၁၂)

ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲ၍ အိတ်ကိုလွယ်ကာ အိမ်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ မေမေက ခြံဝအထိလိုက်ပို့၍ သံကောတံခါးလေး ချိတ်ပေးသည်။

“ထီးပါရဲ့လားသမီး”

“ဟိ၊ဟိတယ်မေမေ”

“အေးအေး”

“ကားလမ်းကူးတာ သေချာကြည့်ကူးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ... ငြိမ်းသွားပြီနော်”

“အေးအေး... သမီး”

ကားဂိတ်ရှိရာဆီ အတော်လေးလျှောက်ခဲ့ရ၏။ လိုင်းကား နှစ်ဆင့်စီးရတာမို့ အချိန်ကိုပို၍စောစောထွက်လာခဲ့ရသည်။ ချောင် ဟန်ရှိသည့်ကားပေါ်တက်စီးကာ ကမ္ဘာအေးဘုရားရောက်တော့ နောက်တစ်ဆင့်ပြောင်းစီးလိုက်ပါသည်။ ကုမ္ပဏီဝင်းထဲဝင်တော့ အပေါက်စောင့်ကောင်လေးက သူမကိုဆီး၍ပြောလိုက်ပါ၏။

“အစ်မ... BOSS က အစ်မရောက်လာရင် သူ့အခန်းကို လာခဲ့ဖို့မှာထားပါတယ်”

“ဪ... အင်းအင်း... ကျေးဇူးပဲနော်”

ဦးနောင်လတ်ရှိရာအခန်းကို ခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းလာ လိုက်ပြီး တံခါးခေါက်၍ခွင့်တောင်းလိုက်ပါ၏။ ‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ဟုအသံ ကြားမှတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပါသည်။ အခန်းတွင်း၌ ဦး နောင်လတ်နှင့်အတူ အသက် (၃၀)ကျော်ခန့်ရှိသည့်အမျိုးသမီးတစ် ဦးရှိနေလေ၏။

“မင်္ဂလာပါဆရာ။ ငြိမ်း အလုပ်စဆင်းပါပြီလို့သတင်းလာ ပို့တာပါရှင်”

သူက လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ နံနက်ကိုး

တစ်တိတိရှိနေလေပြီ။

“လာပါ... ငြိမ်း၊ ဒါက ကိုယ့်မန်နေဂျာ ဒေါ်ခင်သက်မွန် ငြိမ်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို သူ့သင်ပြပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒေါ် ခင်သက်မွန်... သူက မနေ့ကပဲ ကျွန်တော်အလုပ်ခန့်ထားတယ် ဆိုတဲ့ငြိမ်းပါ”

သူမနှင့်ဒေါ်ခင်သက်မွန် ခေါင်းကိုယ်စီညိတ်လိုက်ရင်းဖြင့် အသံအမှတ်ပြုလိုက်ပါ၏။

“ကဲ... ငြိမ်း၊ ဒေါ်ခင်သက်မွန်နဲ့လိုက်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“လာ... ညီမလေး”

ငြိမ်းတို့ထွက်သွားသည်နှင့် စားပွဲခုံဘေးရှိ TV Screen သို့သွေ့လိုက်ပါသည်။ ဖန်သားပြင်ထက်၌ ငြိမ်းက ဒေါ်ခင်သက် မွန်၏ရှင်းလင်းသင်ပြမှုတွေကို ဂရုတစိုက်နားထောင်နေလေ၏။ ခင်ဝင်းစားစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်နာယူနေပုံလေးက တစ်မျိုးလေးဆွဲ ထောင်မှုရှိနေသလိုပင်။

ဒေါ်ခင်သက်မွန်က ငြိမ်းလုပ်ရမည့်အလုပ် File တို့ကိုပေး ဆိုက်ရင်း ထိုင်ရမည့်အလုပ်စားပွဲကိုညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

သူမ၊ ကွန်ပျူတာစားပွဲရှိရာဆီလျှောက်လာခဲ့စဉ် မှန်ချပ် ထူထူတင်ထားသည့်စားပွဲပေါ်၌ ကတ်ပြားဖြူဖြူလေးတစ်ခုကို ဇဲကြိုးနှင့်ကပ်ချည်ထားသည့်ရေမွှေးနှင်းဆီလေးနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

*First Rose,
For Your Beauty.*

ပထမမြောက်နှင်းဆီ...
သင်၏လှပခြင်းအတွက်...

ဘုရားရေး... ဒါဘယ်သူထားသွားတာပါလိမ့်။
ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် ဟိုဒီလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပွင့်ထေးကို ကွန်ပျူတာဘေးရှိ ဘောပင်ထည့်သည့်ခွက်လေးထဲ ထောင်ထည့်ထားလိုက်ကာ အလုပ်ကိုစတင်လုပ်ဆောင်နေတော့သည်။
နောင်လတ်၊ သိုဝှက်စွာပြုံးလိုက်ပြီး ဆုံလည်ကုလားထိုင်

ကိုမှီကာ ငြိမ်း၏လှုပ်ရှားနေသည့်ပုံရိပ်လေးကို ဖန်သားပြင်ထက်မှာ တစ်မိမိမိမိထိုင်ကြည့်နေမိတော့၏။ တကယ်ပါပဲ... ငြိမ်းရယ်။ ငင်းလေးဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲကို မထင်မှတ်ဘဲရောက်လာပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ကိုယ့်နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးလိုက်တဲ့နတ်သမီးလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ညနေရုံးဆင်းတော့ ငြိမ်းကို သူ့ရုံးခန်းထဲသို့လာခိုင်းလိုက်၏။ တစ်ချောင်းတည်းကျစ်ထားသည့်ကျစ်ဆံမြီးလေးကို ရှေ့ဘက်သို့ဆွဲယူထားလျက် ငြိမ်းဝင်လာလေသည်။

“ဆရာ... ငြိမ်းကိုခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်းနေတဲ့အိမ်နေရာက ကုမ္ပဏီက ဖယ်ရိသွားတဲ့လမ်းမဟုတ်တော့ အဆင်မပြေဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငြိမ်း၊ bus နဲ့ပဲပြန်ပါယ်”

“ဒီအချိန်က ကားကျပ်တဲ့အချိန်ငြိမ်းရဲ့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငြိမ်းအတွက် တစ်ခုခုတော့လုပ်ပေးဦးမှပါပဲ”

“ငြိမ်းအတွက်တော့ တကူးတကမစီစဉ်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ ငြိမ်း လိုင်းကားစီးလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာပြောစရာမရှိတော့ရင် ငြိမ်း

ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါနော်”

သူ့ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရတော့၏။ ခြေသံဖွဖွဖြင့် လှမ်းထွက်သွားသောငြိမ်း၏ကျောပြင်လေးကိုငေးကြည့်လျက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်မိလေသည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မေမေက အိမ်ဝမှာအသင့်ရစ်ကောင်၍ သူ့ကိုကြိုနေလေ၏။

“မေမေသား၊ ဒီနေ့စောသားပဲ”

“အလုပ်မှသိပ်မရှုပ်ဘဲ မေမေရယ်”

“ခုတလော သားကိုကြည့်ရတာ သိပ်မရိုးသားဘူးနော်။ ရုံးသွားခါနီးပြင်ဆင်တာလည်း သိပ်ကြာတာပဲ”

သူ့ မေမေစကားကြောင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်သွားရပြီး ရယ်လိုက်မိပါ၏။ မေမေက ပို၍သံသယဝင်သွားပုံဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာလေသည်။

“ရယ်မနေနဲ့လေ၊ ဘာလေးညာလေးထူးပြီဆိုရင်လည်း မေမေကိုအရင်ဆုံးသတိပေးဦးမှပေါ့”

“မေမေကလည်းလေ၊ ခုမှစမြင်ခါစရှိသေးတာကို။ မင်းတို့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုအမြန်ဆုံးအကြောင်းပြန်ပါလို့ပြော

ဆိုဖြစ်မလား”

“ဟယ်! အဟုတ်ကြီးကိုပြောနေတာပဲ။ တကယ်တွေ့နေတာ သေချာပြီပေါ့လေ... ဟုတ်လားသား”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေတော့ မေမေ့ ဆီမှမျက်စောင်းခဲခြင်းကိုခံရလေ၏။ ဪ... ချွေးမလိုချင်တဲ့ မေမေ့ရောဂါကို သူဘယ်လိုများကုစားပေးရပါ့မလဲ။

“ရေလေးဘာလေးချိုးပါရစေဦး မေမေရယ်။ ပြီးတော့မှ သားအေးဆေးဆေး ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်နော်”

“ယားကတော့လေ၊ တစ်ဖက်သားရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်အောင်သိပ်လုပ်တတ်တာပဲ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးတော့ အဲဒီမိန်းကလေး မိသားစုမလုပ်လိုက်လေနဲ့နောင်လတ်ရယ်။ ဟိုက မစဉ်းစားပေးဘဲ go, went, gone လုပ်သွားမယ်မှတ်၊ ဟွန်း”

သူ့ မေမေ့ကိုယှဉ်ပြောမနေတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲသို့သာ လိုက်တော့၏။ ဘယ်လိုလဲငြိမ်းရယ်... မေမေက ကိုယ့်ကိုမေး မှီကွယ်။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ထောက်ခံချက်က တရား ဝင်တာပဲ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးတဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ မြတ်

မြတ်နိုးနိုးချစ်နေမိတာကို မင်းသာအလိုလိုသိနေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲနော်။

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်တော့ မေမေက သူ့ကိုမကြည်သလို ကြည့်လိုက်သဖြင့် ပြုံးမိသေးသည်။ တကယ့်ကိုကလေးစိတ်ပါလာမေမေရယ်။ ငြိမ်းလိုတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ဣန္ဒြေရှင်လေးကို မြင်နဲ့ မေမေချစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ယုံကြည်နေပါတယ်။

“ကဲ! ပြော... ဘယ်တော့ခေါ်လာမှာလဲ”

“ဟောဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမေမေရယ်။ ငြိမ်းက ဒီလမှာ အလုပ်စဆင်းတာလေ”

“နာမည်က ငြိမ်းတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်... ငြိမ်းတစ်လုံးတည်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်ဖွင့်ပြောတော့လေသားရယ်။ မင်းအသက် (၃၅)နှစ်ကျော်နေပြီလေ... ဒီထက်ပိုကြီးသွားမကောင်းတော့ဘူး။ မြန်မြန်ပြော၊ မြန်မြန်ယူမှပေါ့။ မေမေက ချီချင်လှပြီကွယ်”

“အာ... ခက်တာပဲမေမေရာ။ အဆင့်တွေကျော်ပြီး လိုက်တာများ၊ ဝိတ်ကိုဆုံးရော”

“လောရမယ်... သားရဲ့။ တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ လောက်လေးတောင်မှ အဖြစ်မရှိဘူးလား။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ငြီးဖြစ်ပြီး ညွှန်လိုက်တာမှလွန်ရော”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း... ငြိမ်းကိုမေမေဆီခေါ်လာမယ်လေ။ ကျွန်တော်မပြောရဲတဲ့စကားတွေ မေမေပြောပေးမှာလား... က”

“အမယ်... မအေကိုများ ပညာစမ်းချင်သေး။ မင်းသာ အောင်ခေါ်လာခဲ့ချည်။ ကျန်တာ မေမေအပိုင်း၊ ဒါပဲ”

ကဲ... မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ငြိမ်းတော့ အိမ်မှာထမင်းစားရင်း လျှောက်မိကုန်ပြီလားမသိ။ မေမေရောဂါကတော့ တစ်နှစ်ခြားပိုပြီးတိုးလာပါရောလား။

ဪ... ငြိမ်းရယ်...

ရင်ထဲမှာသေချာနေပြီဖြစ်တဲ့ထောက်ခံချက်လေးကို မဲပေးတဲ့ဆန္ဒတွေရှိနေပါ့မလား။

အန်း (၁၃)

ငြိမ်းအလုပ်ဝင်တာ တစ်လပြည့်သောနေ့ဖြစ်၏။ အလုပ်
နှိပ်ပိတ်ပါဝင်စားသော၊ အလေးအနက်ရှိသော၊ အချိန်မှန်သောငြိမ်း
၏ ကုမ္ပဏီမှဝန်ထမ်းများက ချစ်ခင်ကြလေသည်။ ငြိမ်းကလည်း
အားလုံးကို ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလို တရင်းတနှီးဖြင့်ပြန်ဆက်ဆံ
၏။

သို့သော်... သူ့ကိုတော့ ခပ်ကင်းကင်းနေသလိုပင်။ ဤ
သည်ကို သူ့စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ရသည်မှာအမှန်။ အလုပ်ကိစ္စမှ
ခွဲ၍ စကားအပိုမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးလေ့ရှိသောမျက်နှာလေးဖြင့်

သာ သူ့ကိုစကားပြောတတ်လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

သူ့ထက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေခြင်းကြောင့်လား။ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကုမ္ပဏီမှဝိတ်စောင့်ဦးမြင့်မောင်ဆိုလျှင် သူ့ထက် (၁၅)နှစ်ကျော်ကျော်ကြီးနေတာပဲ။ ဒါတောင် ငြိမ်းက အရေးတယူ နှုတ်ဆက်၍ ဆက်ဆံတတ်သည်သာ။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားဟူသည့် ကွာဟမှုအရှိန်အဝါကြောင့်လေများလား။ သူ့ မဝေခွဲတတ်ပြန်တော့ချေ။

သူ့ကုမ္ပဏီလာသည့်အခါတိုင်း များသောအားဖြင့် ကုမ္ပဏီ ဘေးရှိဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် သူ့အခန်းကိုဝင်လေ့ရှိသော်လည်း ဒီနေ့တော့ ဝန်ထမ်းတွေဝင်သည့်ရှေ့ပေါက်မှပင် ဝင်ခဲ့သဖြင့် ဝန်ထမ်းအားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်ကြရတော့သည်။ လှေကားထောင့်ချိုးရှိစားပွဲမှာရှိနေသည့်ငြိမ်းက ဖျတ်ခနဲထရပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ ငြိမ်း၊ မနေ့က computer ရိုက်ခိုင်းတာတွေ စာရွက်တွေယူပြီး လိုက်လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ငြိမ်းက အံ့ဆွဲထဲထည့်ပိတ်ကာ သိမ်းထားသည့် File ကို ယူနေစဉ် သူက ငြိမ်းကိုခဏမျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး လှေကားမှတစ်ဆင့် ရုံးခန်းတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ မြင်လိုက်တိုင်း ကျက်သရေရှိ လွန်းလှသည့်ငြိမ်းက ဒီကနေ့တော့ဖြင့် အဖြူရောင်၊ လက်ဖောင်း အင်္ကျီလေးဖြင့် ကလေးဆန်စွာချစ်စရာကောင်းနေသည်မှာအမှန်။ ဆုံသည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှိုထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ကျိတ်ပြုံးနေမိသည်။ ခဏအတွင်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ သူ့ရုံးခန်းတွင်းသို့ ငြိမ်းဝင်လာလေ၏။

“မနေ့ကရိုက်ထားတဲ့စာရင်းတွေပါဆရာ”

“အင်း... ခဏလောက်စောင့်ပါ၊ ငြိမ်း။ ကိုယ်စစ်ပြီးရင် မောင်မျိုးနိုင်နဲ့ (၃၅)လမ်းကိုပို့ခိုင်းရမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ မှားတာတွေရင် ငြိမ်းပြန်ပြင်ရိုက်ပေးပါမယ်”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး စာရွက်တို့ကို ဆယ်မိနစ်ခန့်လှန် လှောစစ်နေလိုက်၏။ အမှားအယွင်းမတွေ့မှ ငြိမ်းကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငြိမ်းနေရာ သွားလို့ရပါပြီ။ ကိုယ့်ဆီကို မောင်မျိုးနိုင်ကို

လွတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြု၍ သူ့ရှေ့ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ထထွက် သွားတော့၏။ တကယ်တော့ ငြိမ်းကနေတစ်ဆင့် ဝန်ထမ်းတွေထံ သူခေါ်စရာ မလိုအပ်ပါချေ။ သူ့စားပွဲခုံပေါ်မှ Intercon မှုတ်ဆင့်လှမ်းခေါ်လျှင် ရနိုင်ပါသော်လည်း သူ့အကြံနှင့်သူမို့ ငြိမ်းထံ ယခုလိုခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း TV Screen ကို သူဖွင့်လိုက်၏။ ငြိမ်းထော အဝင်အထွက်တံခါးအနီးမှာရှိနေသောမောင်မျိုးနိုင်ကို သူခေါ်နေကြောင်းသွားပြောပြီးမှ သူ့မစားပွဲခုံကိုပြန်လာခဲ့တော့သည်။

စားပွဲခုံပေါ်ရှိ မှန်ချပ်ပေါ်တွင် ကတ်ပြားဖြူလေးချိတ်ထားသောလိမ္မော်ရောင်နှင့်ဆီပွင့်လေးကို သူ့မတွေ့လိုက်ရပြန်တော့သည်။

“ဟယ်! မနက်ကမရှိပါဘူး၊ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်နေပြန်ပါလိမ့်”

သူ့မတီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး ပန်းလေးကိုကောက်ယူကာ ကတ်ပြားလေးမှာ ရေးထားသည့်စာတမ်းကိုဖတ်လိုက်မိ၏။

Second Rose,
For Your Cute.

ဒုတိယမြောက်နှင်းဆီ
သင်၏ချစ်စရာကောင်းခြင်းအတွက်...

“သင်၏ချစ်စရာကောင်းခြင်းအတွက် ဒုတိယမြောက်နှင်းဆီတဲ့။ ဘယ်သူများ လာထားသွားတာပါလိမ့်”

သူ့မမျက်မှောင်လေးတွန့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ နှင်းဆီနှင့်လေးကို အရင်တစ်ခါလိုပဲ ဘောပင်ထည့်သည့်ခွက်လေးထဲမှာ ဖင် ထိုးစိုက်လိုက်တော့သည်။

နွေလယ်ထမင်းစားချိန်မှာ သူ့မ၊ မစပ်ယ်တို့အုပ်စုနှင့်အတူ အစားပွဲတည်းထိုင်ဖြစ်၏။ မန်နေဂျာမမမွန်ပါ၊ပါသည်မို့ လူတော်ဘော်စုံနေပါသည်။

“ဒီနေ့ဝတ်လာတဲ့ဝတ်စုံလေးနဲ့ ငြိမ်းအရမ်းချစ်ဖို့ကောင်း

တာအမှန်ပဲ”

“လခမထုတ်ရသေးဘူးနော် မစံပယ်။ နောက်မှပဲ မှန်ဝယ် ကျွေးပါ့မယ်နော်”

“တကယ်ပြောနေတာပါ ငြိမ်းရဲ့။ စားချင်လို့မြောက်ပြော နေတာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။ ငြိမ်းက အသားလေးဖြုတ်နေတော့ ဘာရောင်လေးပဲဝတ်ဝတ် သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ။ ရှေးဆုတောင်း ကောင်းခဲ့လို့ ခုလိုမျိုးချောမောလှပနေတာဖြစ်မှာပဲနော် ငြိမ်း”

ရှေးဆုတောင်းကောင်းလို့တဲ့လား... ဟင့်အင်း... ငြိမ်းက ရှေးဆုတောင်းမကောင်းခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ အသည်းကွဲနေတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေရတာပါ မမစံပယ်ရယ်။

“ငြိမ်းက အဖေနဲ့တူတာလားအမေနဲ့တူတာလားဟင်”

“မေမေနဲ့တူတာပါ မမမွန်”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းရဲ့မေမေက အတော်ကိုချောရှာမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်မမမွန်၊ မေမေက တော်တော်ကိုလှပတဲ့အမျိုးသမီးပါ။ အသက် (၅၀)ကျော်နေတာတောင်မှ ငယ်ရိပ်ငယ်ရောင်တွေ မျက်နှာမှာထင်နေသေးတာအမှန်ပဲ”

“ဒါကြောင့် ငြိမ်းက ဒီလောက်ချောနေတာကိုး”

ချောနေတော့လည်း ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ မမစံပယ်ရယ်။ ငြိမ်းအလှကို မောင်က အသိအမှတ်ပြုတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငြိမ်းရဲ့ခွဲခြင်းတွေကိုတန်ဖိုးမထားလို့ ဥပက္ခာပြုရက်လို့ ငြိမ်းဘဝမှာ အပျော်ဆိုတာ ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့တာကြာပါပြီလေ။

ထမင်းစားချိန်ပြီးတော့ အလုပ်တွေပြန်လုပ်နေကြစဉ်မှာ မောင်မျိုးနိုင်က ရုံးခန်းထဲဝင်လာရင်း သတင်းပို့လေ၏။

“ဒီညနေ OT ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ မမမွန်ရယ်၊ မစံပယ်ရယ်၊ ငြိမ်းရယ်၊ ဦးဆန်းဝင်းရယ်၊ ကိုမျိုးသန့်ရယ်၊ မဇာခြည်ရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့စာရင်းတွေစစ်ရမှာပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေပြန်လို့ရပါတယ်”

“ဟဲ့! မင်းကရော”

“ကျွန်တော်၊မပါဘဲဖြစ်မလား မမမွန်ရဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီတုမှကီရဲ့တောင်ဌေးပဲဟာ။ မရှိမဖြစ်လူတစ်ယောက်လေ”

“မင်းကတော့ အကြောင်းလား၊ ညမှောင်လည်း ပြန်ရဲမှာပေါ့။ ငြိမ်းက လမ်းသွယ်ထဲဝင်ရမှာ၊ မှောင်ကမှောင်နဲ့ ကြောက်ရွာစရာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကိုအကူအညီတောင်းမလို့လား။ လိုက်ပို့ဆို ဆိုက်ပို့ပါ့မယ်ဗျာ။ အားကိုးနိုင်ပါတယ်၊ အားကိုးနိုင်ပါတယ်။ အား

အိမ်ထောင်ရေး... နော်”

မောင်မျိုးနိုင်ပျက်လုံးကြောင့် ရုံးခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ Intercon မှ ဦးနောင်လတ်အသံပေါ်လာစေ သည်။

“ဒေါ်ခင်သက်နဲ့ငြိမ်း၊ ရုံးခန်းကိုလာခဲ့ပါ”

“ဟော! BOSS ဒေါ်နေပြီ၊ ဧကန္တ အပွမ်းခံရမှာထင်တယ်”

“အဲဒါ မင်းကြောင့်လေ။ သူများတွေ စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ လာဖောက်နေပြီးတော့... ခွေးနာလေး”

မမမွန်က မောင်မျိုးနိုင်နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်လေ၏။ ငြိမ်းက မမမွန်နောက်မှအသာထလိုက်ကာ ဦးနောင်လတ်ရှိရာသို့ လာခဲ့လေသည်။ ဦးနောင်လတ်စားပွဲပေါ်မှာ စာရင်းစာအုပ်တွေ File တွေအပြည့်ဖြစ်နေလေ၏။

“သန်ဘက်ခါ Meeting မှာ စာရင်းတွေအားလုံး အပြီး အစီးလိုချင်ပါတယ် ဒေါ်ခင်သက်မွန်။ ကျွန်တော့်ရှယ်ယာဝင် ညီထွ် အားလုံးပြန်တင်ပြရမှာမို့ပါ”

“ရပါတယ်... BOSS, စာရင်းတွေအားလုံးပြီးနေပြီးသား ပါ။ လအလိုက်စုစည်းပြီး Check ပြန်လုပ်လိုက်ရင်ပြီးပါပြီ။ ငေး

လောဆယ်က ဒီလစာရင်းတွေက ပြန်ကျနေတာမို့ သေချာပြန်စု နေရတယ်”

“မန္တလေးက ရှင်းတမ်းတွေရပြီလား”

“ရပါပြီ၊ မရသေးတာ မြစ်ကြီးနားကပဲ။ အဲဒီက MD ဦး ချစ်ပေါင်ကြော်က အတော့်ကိုလက်ပေါက်ကပ်တာကို... BOSS ခဲ့၊ ပစ္စည်းလိုရင်သာ ဖုန်းနဲ့တစ်ခွဲခွဲပေးဆိုပြီးပြောတာ။ ပေးဖို့ ထူးရင် တော်တော်နဲ့မလာဘူး... လူ့ခွစာကြီး”

သူမက မြစ်ကြီးနားမှ MD နာမည်ကို အထူးအဆန်းမို့ အံ့သြနေမိ၏။ စစ်စရာစာရင်းတွေကို မမမွန်က သေချာပုံ၍ပေး တာ သူမထံတစ်ပုံပေးလိုက်သည်။

“ဪ... ချစ်ပေါင်ကြော်ဆိုလို့ ငြိမ်းက အံ့သြနေတာ ဆင်ပါရဲ့။ ချစ်လွန်းလို့ သူ့နာမည်ရင်း ခင်မောင်ကျော်ကို ဖျက်ခေါ် တာငြိမ်းရဲ့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

သူက ငြိမ်းကိုရှင်းပြနေသည့် ဒေါ်ခင်သက်မွန်၏စကား ကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက် File တွေယူ၍ထွက်ရန် မြင်တော့ ငြိမ်းကိုပြောရန်စကားကိုသတိရသွားရလေသည်။

“ဪ... ငြိမ်း၊ OT က (၉)နာရီလောက်ဆင်းရုရှား ငြိမ်းပြန်ရင် ကိုယ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အောက်ထပ်မှာပဲစောင့်နေ နော်”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်... ငြိမ်းရဲ့၊ BOSS နဲ့လိုက်သွားတာပိုကောင်း တယ်။ နို့ဖို့... ငြိမ်းတို့လမ်းထဲက မှောင်နေတာမဟုတ်လား”

သူမဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဦးနှောင်လတ်အခန်းထဲမှထွက် လာခဲ့၏။ ညအလုပ်ဆင်းတော့ မမမွန်တို့က ဖယ်ရိကားပေါ်တစ် သွားကြလေသည်။ သူမ လှေကားရင်းမှာ ရပ်စောင့်နေစဉ် ဦးနှောင် လတ်က လှေကားမှဆင်းလာလေ၏။ Suit မီးခိုးရောင်ဖြင့် ခန့်ထည် လွန်းသည့်သူဌေးဖြစ်သူကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားမိ လေသည်။

“သွားကြစို့... ငြိမ်း၊ မနက်ဖြန် sunday ဆိုတော့ ငြိမ်း အနားယူလို့ရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ တက်ထိုင်လိုက်ရလေ ၏။ ဦးနှောင်လတ်က ကားကိုကျင်လည်စွာဖြင့် မောင်းထွက်လာခဲ့

သည်။

ညအလှတို့က နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား၊ ဘားရှေ့ခန်းထဲသို့ဝင်လာသည့်လေချိုတို့က အေးအေးမြမြ။ ဒီလို ညခင်းအလှကိုမခံစားနိုင်ခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။ သက် ငြိမ်းကို တိုးတိတ်စွာချလိုက်မိတော့သည်။

“ငြိမ်း”

“ရှင်... ဆရာ”

“စကားလေးဘာလေးပြောဦးမှပေါ့”

“ငြိမ်းမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိလို့ပါ”

“ငြိမ်းအကြောင်းတွေကိုရော မပြောချင်ဘူးလား”

သူမအံ့ဩသွားမိ၏။ ဘာတွေကိုများသိချင်နေတာပါလိမ့်။

အတွင်းရေးတွေ ပြောဆိုတိုင်ပင်ရလောက်အောင် သူနှင့်ငြိမ်းက ဤမျှထိမရင်းနှီးလှပေ။

“ငြိမ်းက ကိုယ့်အပေါ် သူစိမ်းဆန်လွန်းတယ်နော်”

“ရှင်!”

“ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ကိုယ်၊ ထိုက်သင့်သလောက်ရင်းနှီးမှု ဘာအမှန်ပါ။ ငြိမ်းက တစ်မျိုးပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေနဲ့ တရင်းတနှီး

ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး ကိုယ့်ကိုကျ စကားအပိုတစ်ခါမှမပြောခဲ့ဘူး။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ ငြိမ်း”

ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် သူမချစ်လွှာကို အသာချထားလိုက်မိ၏။ (၈)ခိုင်မီးပွိုင့်မှာ ကားခဏရပ်တော့ သူက ငြိမ်းဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လာလေသည်။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး မတိုင်ပင်ချင်ဘူးလား။ ဥပမာ... ငြိမ်းရဲ့မိသားစုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သူမ၊ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းခေါင်းပြန်ငုံ့သွားပါ၏။ လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည့်ဆွဲခြင်းကိုင်းက ပူတောင်ပူလာချေပြီ။

“ငြိမ်းမှာ ဖေဖေမရှိတော့ဘူး... မေမေနဲ့ပဲနှစ်ယောက်တည်းနေပါတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့။ စကားပြန်ပြောဖော်ရပေလို့ပဲ။ နို့မို့... အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူ့ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီးလိုက်လာမည်ပုံစံပင်။

“ငြိမ်းဖေဖေက ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးသွားတာလဲ”

“ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ငြိမ်းနောက်ဆုံးနှစ်တက်မော့

ဘုန်း ဆုံးသွားရတာပါ။ ရှေ့လထဲမှာ ဖေဖေဆုံးတာ လေးနှစ်ပြည့်တာပါ”

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးငြိမ်းရယ်။ ကိုယ့်ဖေဖေကတော့ နှိပ်စက်ခံရတာကနေ ဒီကိုပြန်ရောက်မှဆုံးသွားတာပါ။ ခုဆို (၈)နှစ်အောက်ပြီပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားတင်းထားပါငြိမ်း။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကိုယ့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်။ အားတဲ့တစ်နှစ်တော့ ငြိမ်းရဲ့မေမေနဲ့ကိုယ်လိုက်တွေ့ပါဦးမယ်။ ဒီညတော့ ညဉ့်အည်းနက်ကော့မှာပို့ အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်... ရပါတယ်ဆရာ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါအပ်မယ်ရှင်”

ခြံရှေ့မှာရပ်ပေးလိုက်သည့်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူ့အိမ်ပြန်ခရီးဆက်လိုက်တာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကားအောက်မီးနီလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ခြံတံခါးလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။

အလွမ်းတို့ဝေနေဆဲပါပဲ... မောင်ရယ်။

မြတ်နိုးစိတ်သည်မူအပူ

အခန်း (၁၄)

ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးခန်းမတွင် လူအားလုံးပြည့်သည်နှင့်၊
နီနေရာဒေါ်ခင်သက်မွန်နှင့်အတူ ခန်းမထဲ သူဝင်လာခဲ့၏။

ကုမ္ပဏီ၏လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်များ၊ တိုးတက်အောင်မြင်မှု
များကို တာဝန်ရှိသူများက တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး တင်
ပြောပြီးသည်နှင့် သူက ဒီကုမ္ပဏီကြီး ယခုထက်ပို၍တိုးတက်အောင်၊
အရှည်ခိုင်မာတည်မြဲအောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီလက်တွဲသွားကြဖို့ကို
ဦးတည်တောင်းဆိုကာ ဆို၍ နိဂုံးချုပ်ပြောကြားပြီး ထိုင်ခုံမှာပြန်
ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မန်နေဂျာက တစ်ဖန်ပြန်ထရပ်ကာ အစည်းအဝေးပြီးနောက် ကြောင်းကြေညာလေသည်။

“ဒီအစည်းအဝေးမှာ နောက်ထပ်ညှိနှိုင်းဖို့ ဘာအကြောင်း ကိစ္စမှမရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင်... နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ကျွန်မအသိပေးပြောကြားလိုတာကတော့ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလက အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ်ဖြစ်သူ ငြိမ်းကို ကျွန်မရဲ့ အတွင်းရေးမှူးရာထူးက တစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ MD ဖြစ်တဲ့ ဦးနောင်လတ်က သူ့အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခန့်လိုက်ပါပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောကြားလိုက်ပါတယ်ရှင်”

အာမေဇိုတ်သံတွေ ပျံင်တူထွက်ပေါ်လာပြီး လက်ခုပ်သံတွေ လွင့်ယုံထွက်လာလေ၏။ ငြိမ်း၏ အနီးအနားမှာ ထိုင်နေကြသူတွေက ငြိမ်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ။ ဝမ်းသာကြောင်းပြောကြားသဖြင့် အံ့ဩနေမိရာမှ သတိဝင်သွားပြီး ပြန်လည်နှုတ်ဆက်နေ၏။ ခဏအကြာမှာတော့ အခမ်းအနားများက ထရပ်၍ ကြေညာလိုက်လေသည်။

“အားလုံးပဲ အစည်းအဝေးပြီးစီးပြီဖြစ်ပါကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လူအားလုံး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ထိုင်ကြသည်နှင့် ငြိမ်းသည် စားပွဲရှိရာသို့ လှမ်းလာခဲ့၏။ သူမထိုင်နေကျခုံတွင် Senior Staff မစံပယ် ဝင်ထိုင်နေလေသည်။

“ဟင်! မစံပယ်က ငြိမ်းနဲ့မှာထိုင်နေတယ်”

“ဟယ်... ငြိမ်းရယ်, Boss ရဲ့ Secretary က Boss ခန်းမှာပဲ နေရာယူမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် ဒီခုံကိုပြန်လာရတာတုန်း။ အမွန်ရေ... ငြိမ်းကိုကြည့်ပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲငြိမ်းရဲ့, မသွားရဲဘူးလား။ လာ, မမမွန်လိုက်ပေးမယ်”

ဒေါ်ခင်သက်မွန်က ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်သို့လိုက်ပေးလေ၏။ ဝမ်းသာစိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ငြိမ်း၏လက်ဖျားတို့ နှုတ်ရီအေးစက်နေချေပြီ။

“ဟောတော်! လက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်လို့ပါလား။ ငြိမ်းလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်မမမွန်... ငြိမ်း... ငြိမ်း... စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေမိလို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေငြိမ်းရယ်, အလုပ်ကြိုးစားလို့ တာဝန်ကျေလို့

ခလိုရာထူးတိုးသွားတာပါ။ ဒါမျိုးက စိတ်လှုပ်ရှားစရာမကောင်း
သေးပါဘူး”

“မမမွန်နော်... အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ဘာတွေလျှောက်စေ
လဲ”

“မစတော့ပါဘူးတော်၊ တော်ကြာ သူ secretary
မျက်နှာရဲပြီးဝင်လာမှ ဘာဖြစ်လာလဲဆိုပြီး Boss ဒေါပွမှာကို
ကြောက်ပါတယ်။ ကဲ... သွားပြီနော်”

ဒေါ်ခင်သက်မွန်က ငြိမ်း၏ပါးလေးကို ဆွဲလိမ်၍
လိုက်ပြီး ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသမျှကို တည်
အောင် အားတင်းလိုက်ပြီး တံခါးကိုခေါက်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

“ငြိမ်းလား... ဝင်ခဲ့လေ”

တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ဝင်လိုက်၏။ ဦးနောင်လတ်
File တွေဖြင့် အတော်အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

“ဆရာကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်လို့ပြောပါနော်”

“Congratulation ပါ... ငြိမ်း။ နောက်ထပ်တစ်ခု
ပြောချင်တာက ဒီနေ့ကစပြီး ရုံးအပြန်ကို ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ ငြိမ်း

ရမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟို... ဒါကတော့”

“မငြင်းပါနဲ့ငြိမ်း၊ ငြိမ်းအလုပ်စဆင်းကတည်းက ဖယ်ရီ
စီစဉ်ပေးလို့မရလို့ နေ့တိုင်းလိုင်းကားကို နှစ်ဆင့်သုံးဆင့်စီးနေရ
တာမို့ အမြဲအိမ်ပြန်နောက်ကျခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခုကိစ္စက ငြိမ်းနဲ့
တိုယ်က လမ်းကြောတစ်ခုတည်းမှာနေကြတော့ ကိုယ့်ကားနဲ့ပြန်
တာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘာမှဆက်ပြောဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ ဟုတ်ပြီ
သား။ ကဲ! ဟိုမှာငြိမ်းထိုင်ဖို့ခုံမှာ သွားထိုင်ချည်”

သူမထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းညိတ်နာခံလိုက်ပြီး အခန်းထောင့်
မှာရှိ စားပွဲခုံရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ Computer ဘေး
နံရိုးပေါ်မှာရှိနေသည်က နီရဲစိုစွတ်နေသောနှင်းဆီတစ်ပွင့်။

သူမ၊ ဦးနောင်လတ်ရှိရာကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဦးနောင်
ဆတ်က အလုပ်တွေရှုပ်နေလေ၏။ သူမ၊ နှင်းဆီနီလေးကိုကောက်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

Third Rose,
For Your Success.

တတိယမြောက်နှင်းဆီ
သင်၏အောင်မြင်မှုအတွက်...

“သင်၏အောင်မြင်မှုအတွက် တတိယမြောက်နှင်းဆီဆီ
ပါလား၊ မင်း... ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာပြန်တာလဲနှင်း
လေးရယ်”

ငြိမ်းတစ်ယောက် သက်မောတစ်ချက်ကိုသာ တိတ်တိတ်
လေးကျိတ်ချလိုက်မိတော့၏။

“ဪ... ငြိမ်းရေ”

“ရှင်... ဆရာ”

“ကိုယ့်ကို ဒီ File တွေ ကူသိမ်းပေးပါဦး။ မနက်ဖြန်
လေလံပွဲသွားဖို့ရှိတယ်။ အပြန်မှောင်မယ်လို့ ငြိမ်းမေမေကိုအား
ဦးနော်။ တော်ကြာစိတ်ပူနေမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူက Aluminium ဗီနိုကိုဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ငြိမ်း
Fiel တွေကိုယူ၍ အံ့ဆွဲတွေထဲမှာ သေသပ်စွာစိထည့်သိမ်းပေး

သည်။ ဖြူဖွေးသွယ်ပျောင်းလွန်းသည့် လက်ချောင်းလေးတွေကို
ဆူငေးကြည့်နေမိသည်။ လှလိုက်တာနော်။ ဒီလက်ကလေးကို ဘဝ
အစ်လျှောက် ပိုင်ပိုင်ကြီးကိုင်ခွင့်ရလျှင်ဖြင့် ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ကျိုး
စိတ်မှာအသေအချာပါပဲ။

“ဆရာ”

“...”

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ဒီအပုံရော ထည့်ရမှာလားရှင်”

“အင်း”

ငြိမ်းက စားပွဲထောင့်မှာပုံထားသည့်စာအုပ်တစ်ထပ်ကို
လိုက်စဉ် သူက လှမ်းတားလိုက်သဖြင့် တိုက်မိကာ ကြမ်းပေါ်သို့
အုပ်အချို့ လျှောခနဲပြုတ်ကျကုန်လေ၏။

“ဟာ! sorry... ငြိမ်း၊ ကိုယ်မှားသွားတယ်။ အဲဒါတွေ
စိတ်ဦးမှာ... မသိမ်းရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား... ငြိမ်းက ဆရာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လို့ သိမ်း
လို့လုပ်လိုက်မိတာပါ”

“နေနေ... ငြိမ်း။ ကိုယ်ပဲကောက်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်... ဆရာ။ ငြိမ်းပဲကောက်လိုက်ပါ့မယ်”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူထိုင်ချကာ စာအုပ်ပေါ်လည်ရောက်သွားတော့ သူ့လက်က ငြိမ်းလက်လေးပေါ်မှာ အုပ်မိသွားလေ၏။

“sorry”

သူက လက်ကိုဖျတ်ခနဲပြန်ရုတ်၍ ငြိမ်းကိုအကဲခတ်လိုက်မိစဉ် ပန်းရောင်သန်းသွားသည့်မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ငြိမ်းရယ်... မတော်တဆ ထိမိသွားရတာပါ။ အသားထူချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ တစ်စလေးမှမပါပါဘူး။ အဲဒါအမှန်ပါကွယ်။

ငြိမ်းက စာအုပ်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ထပ်ပေးလိုက်ပြီး Aluminium ဗီဂိုကိုပိတ်၍ သော့ပြန်ခတ်လိုက်လေ၏။ သူကထိုင်နေမှာ ခပ်လျော့လျော့မှီထိုင်လိုက်ပါသည်။ တဒဂ်အထိအတွေ့မှာ ငြိမ်းသက်ခြင်းမရှိသည့်ရင်ခန့်သံတွေကို ငြိမ်းများကြားသွားလေမလားဟုစိုးထိတ်မိနေလေ၏။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူတွေရဲ့နှလုံးသားကို အခုန်မြန်စေတာလား... ငြိမ်းရယ်။

Lunch Time ရောက်တော့ ငြိမ်းက ထမင်းချိုင့်ယူ၍

သူ့လိုက်သည်ကို သူမြင်လိုက်ရ၏။

“ငြိမ်း”

“ရှင်... ဆရာ”

“ဒီမှာပဲစားပါလား... အခန်းထဲမှာ အမြဲပဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲစားရတာ ပျင်းလှပြီ”

သူမဝေဝေဝါဖြစ်သွားစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ မောင်မျိုးနိုင်ဝင်လာလေ၏။ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို သူ့စားပွဲပေါ်မှာတင်လိုက်စဉ် သူက ငြိမ်းရှိရာဆီလျှောက်လာခဲ့ပြီး ငြိမ်းအထဲမှချိုင့်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“လာလေ... ငြိမ်းရဲ့၊ ထားခဲ့ပါ... မောင်မျိုးနိုင်။ ကိုယ့်အကိုယ်ဖွင့်စားလိုက်ပါ့မယ်။ မင်းလည်း ဆာလှရောပေါ့။ သွားစားတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

သူက ငြိမ်းထိုင်ဖို့ ခုံကိုဆွဲထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ချိုင့်အဆင့်တွေပြတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ငြိမ်းက တားလိုက်ပါသည်။

“ငြိမ်းပြင်ပေးပါရစေ ဆရာ”

“ရပါတယ်... ငြိမ်းရဲ့”

၁၂

“ဒါပိန်းကလေးတွေရဲ့အလုပ်မို့ပါဆရာရဲ့။ ငြိမ်းပြင်လိုက်ပါမယ်”

သူ ထိုင်ခုံမှာပင် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ငြိမ်းက အံ့ဆွဲထဲမှ ကြွေပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံ၊ ပြီးတော့... ဟင်းခပ်ရန် စတီးဇွန်းတွေကို ဘုံပိုင်ဖွင့်၍ ရေဖြင့်ဆေးကြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ စားပေါ်မှာ ချိုင့်ဖွင့်၍ ထမင်းကို ပန်းကန်ထဲပြောင်းထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုတပ်ပေး၏။ ဟင်းချိုင့်ထွေမှာလည်း ဇွန်းတွေအသင့်လိုက်ထည့်ပေးလေသည်။

“ငြိမ်းလည်း ပန်းကန်နဲ့ပဲစားလေ”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ငြိမ်းစားနေကျပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲငြိမ်းရယ်... ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းစားရတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။ နေဦး... ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့... ဆရာ။ ငြိမ်း၊ ငါ့ကြီးနေမှာပေါ့”

ပန်းကန်ကိုကိုင်ထားသည့်သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျစ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် ငြိမ်းလက်ကလေး၏နွေးထွေးမှုက ရင်ထဲထိတိုင် နွေးထွေးသွားစေလေ၏။ ငြိမ်းက အားနာသလိုမော့ကြည့်၍ ပန်းကန်ကိုယူကာ သွားဆေးလေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်စဉ် သူက ငြိမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးခပ်ထည့်ပေးသော်ငြား ငြိမ်းက သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ဘာဟင်းကိုမျှ ပြန်မထည့်ပေးပါချေ။

“ငြိမ်းရဲ့ဟင်းကို ကိုယ်စားခွင့်ရှိရဲ့လား”

“ရှင်”

“ငြိမ်းများ မကျွေးချင်ဘူးလားလို့ပါ။ ကိုယ်က နေ့လယ်အိမ်ဆိုင်ထမင်းဟင်းတွေကိုပဲ စားနေရတယ်။ ညနေမှ မေမေချက်ဆွေးတဲ့အိမ်ဟင်းကိုစားရတာ။ ကိုယ်က အိမ်မှာချက်တဲ့ဟင်းတွေကို ခြံ့ပြီးလျှာအရသာတွေ့တာအမှန်ပဲ”

“ငြိမ်းက ဆရာမစားနိုင်မှာစိုးလို့ထည့်ပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဆရာ”

ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်ကြက်ဥရောမွှေ၍ ကြော်ထားသောဟင်း၊ ငါးကြင်းကြော်နှပ်နှင့် ပန်းဂေါ်ဖီကြော်တို့က သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ရောက်လာလေ၏။ တစ်ဇွန်းခပ်စားလိုက်သည်နှင့် အရသာရှိသည့် ဟင်းလျာတို့ကို သူမြည်းစမ်းခွင့်ရချေပြီ။

ကြည့်စမ်း! ငြိမ်းဟာ အင်မတန်မှအိမ်ရှင်မပီသတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတစ်ယောက်ပါပဲလား။

ငြိမ်းရယ်... ဒီလိုရုံးခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အိမ်ထဲ
ထမင်းစိုင်းလေးမှာ နိစ္စခူဝအတူစားခွင့်ရှိရင် ဘယ်လောက်များ
ကောင်းလိုက်မလဲ။

အတွေးတွေက လွင့်ပါးနေသော်လည်း မျက်စိရှေ့မှာ မျက်
လွှာလေးချ၍ ထမင်းစားနေသည့်ငြိမ်းကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေ
မိကော့သည်။

ဪ... ငြိမ်းရယ်... ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ တစ်ရပ်
ပြီးတစ်ရပ်တိုးနေတာကို အလိုလိုမြင်လှည့်ပါတော့လား။

အခန်း (၁၅)

စိန်လေလံကိစ္စဖြင့် ငြိမ်းနှင့်အတူ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း
သို့ ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့၏။ ထမင်းစောစောစား၍ ထွက်ခဲ့တာမို့ ခန်းမ
ငြိမ်းထဲမှာ လူသိပ်မရှုပ်ပါဘူး။

ရတနာမျိုးစုံကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြ၏။ လေလံပွဲစတင်
နိမ့်မှာ သူနှစ်ဦးက သည့်စိန်တို့ကိုရွေးချယ်၍ ဝယ်ယူပြီးသည့်နောက်
ညနေအတော်စောင်းနေချေပြီ။

ကားရပ်ထားရာဆီအလာမှာ သဲကြီးမဲကြီးရွာလိုက်သည့်
ကြောင့် သူ့ရော၊ ငြိမ်းပါ မိုးရေတို့စိုကုန်လေ၏။ ကားကိုမောင်း

ထုတ်လာရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့လာသလိုခံစားနေရသဖြင့် သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

“မှတ်မိလား... ငြိမ်း”

“ရှင်! ဘာကိုလဲဆရာ”

“ကိုယ်နဲ့ငြိမ်း စဆုံချိန်တုန်းက ဒီလိုပဲ မိုးတွေရွာနေတာပဲလေ”

ငြိမ်းမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတို့ထင်လာသည်။ ဟုတ်တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူမဝတ်လာသည့်အဝါနုရောင်ဝတ်စုံလေး ရွဲရွဲနီနီ တာလေ။ ဒါကို သူ့မှတ်မှတ်ရကြီးသတိထားမိခဲ့တာကိုး။

“ဟုတ်ကဲ့... ငြိမ်းမှတ်မိပါတယ်ဆရာ။ အဲဒီတုန်းက ငြိမ်းရဲ့နမောနမဲ့နိုင်မှုကိုတွေးမိတိုင်း ဆရာ့ကိုအားနာလို့မဆုံးပါဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ အမြဲအမှတ်ရနေမိပါတယ်။ ဒီမိုးက ကိုယ့်ထံကို အဝါနုရောင်လေးဝတ်ထားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်ပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်နေခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့က မှော်ဘီဘက်က ခြံတစ်ခြံသွားကြည့်ပြီးမှ ကုမ္ပဏီကိုအလာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငြိမ်းနဲ့ဆုံခွင့်ရခဲ့တာလေ”

သူ့အကြည့်တွေ ငြိမ်းထံသို့ရောက်သွားလေ၏။ ငြိမ်းက

ထားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကိုခပ်ငေးငေးကြည့်နေလေသည်။

ဘယ်ကိုများ အတွေးတွေ လွင့်မျောနေသလဲငြိမ်းရယ်။

“ကိုယ်ပြောတာတွေကြားရဲ့လားငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့... ငြိမ်း၊ ဆရာ့ကိုတကယ်ပဲအားနာပါတယ် ဆရာ။ အခုလည်း ငြိမ်းအိမ်ကိုရောက်ဖို့ ဆရာ့အိမ်ကိုကျော်လွန်ပြီး နေ့တကူးတကလို့က်ပို့ရတာလေ။ ဆရာ့ကို ငြိမ်းတောင်းပန်ပါရစေ”

“ဒီခရီးလောက်လေးက ကိုယ့်အတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး ငြိမ်းရယ်”

စကားသံတွေ တိတ်သွားပြန်၏။ မိုးရွာထဲကိုလှမ်းကြည့်နေသည့်ငြိမ်း၏မျက်ဝန်းတို့က ရိဝေဝေ။ အတိတ်ကိုများ သတိရနေလေသလား။ ငြိမ်းရဲ့အတိတ်က ငြိမ်းကို လွမ်းမောဖွယ်ရာတွေကိုသာ ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်ဆိုရင် ပြန်ပြီးတမ်းတမနေပါနဲ့လား ငြိမ်းရယ်...။

“မိုးရွာတာကို ငြိမ်းကြိုက်လားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲဆရာ... သဘာဝတရားကြီးအတိုင်း နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းဆိုတာတွေက သူ့ဟာသူရှိနေတာပဲ။ ငြိမ်းက ဘယ်ရာသီကိုမှ သိပ်အစွဲကြီးမထားပါဘူး”

“ကိုယ်က မိုးတွင်းမှာမွေးခဲ့လို့လားမသိဘူး။ မိုးရွာတာထိ သိပ်နှစ်သက်တယ်ငြိမ်းရဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို မိုးရေထဲထွက်ထွင် ဆော့လွန်းလို့ မေမေက ကိုယ့်ကိုခဏခဏရိုက်တာ... ဒီအရွယ် ရောက်နေတာတောင်မှ တစ်ခါတလေ မိုးရေထဲ ထွက်ရပ်ချင်စိတ် ပေါက်မိသေးတယ်။ အသက်ကိုပဲနေရလို့သာပေါ့”

ငြိမ်းမျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ဇူ လိုက်တာ။ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိအကြိုက်တူနေရတာလဲ။ မောင် လည်း ဒီလိုပဲ မိုးရေထဲလျှောက်ပြေးရတဲ့အရသာကို သိပ်မက်စေ တာလေ။ သူမနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်းပြေးဆော့ခဲ့ကြတာ အိမ် မက်တစ်ခုမှမဟုတ်ခဲ့တာဘဲ။

“ဆရာအသက်က သိပ်မကြီးသေးပါဘူးရှင်... ဆရာက ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်နေရတဲ့လူဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ထိ လူကြီးလိုနေနေရလို့ပါ။ ဒီလောက်တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ဆရာမ မှာ ဒီလိုကလေးဆန်တဲ့အပြုအမူမျိုးရှိနေတာကို ငြိမ်းအံ့သြမိတယ် တကယ်ပါ”

“Thanks ပါငြိမ်း”

“အခုချိန်မှာတော့ မိုးရေထဲဆင်းပြီး မဆော့ချင်လောက်စိ

ဘူးနော်”

သူဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိလေ၏။ စိတ်ချမ်းသာ လိုက်တာနော်။ ငြိမ်းဆီက ဒီလိုပွင့်လင်းရင်းနှီးမှုမျိုးကို သူမက်မက် မောမောနဲ့လိုချင်နေမိတာလေ။ သူ့ကိုတရင်းတနှီးကြည့်၍ မေး လိုက်သည့်ဟန်လေးက အသည်းကို တရွရွဖြင့်ယားသွားစေပါ၏။

“ကိုယ်ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ငြိမ်းရယ်”

“ဆရာလုပ်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ရင်လည်း ငြိမ်းကတားရမှာပဲ။ ခုတောင် ကော်တော်လေးစိုနေတာ၊ တော်ကြာဖျားနာကုန်မှ အလုပ် ပျက်နေမှာလေ”

“ကိုယ်၊ ငြိမ်းရဲ့စကားကိုနားထောင်မှာပါ”

ပြုံးပြုံးကြီးလှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်တာကြောင့် ငြိမ်း၊ ငြိမ် သက်သွားပါ၏။ ဘောင်ကျော်သလို ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ မဖြစ်လောက် ပါဘူးနော်...။ ဆရာနဲ့တပည့်ကြားမှာလည်း စိုးရိမ်သင့်တဲ့စိတ် စေတနာမျိုးတွေရှိတတ်မှာပါလေ။

“ငြိမ်းက စေတနာနဲ့ပြောမိတာပါဆရာ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ငြိမ်းရဲ့... ညီမတစ်ယောက်က အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို စိုးရိမ်ပိုင်ခွင့်၊ တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မျိုး ရှိနေပြီး

သားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာရယ်”

“ဒီနေ့ မိုးတွေအရမ်းသည်းနေလို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုအရင်ဝင်ရအောင်နော်၊ ငြိမ်း။ မိုးနည်းနည်းစဲသွားမှပဲ ငြိမ်းအိမ်ကို ကိုယ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ငြိမ်း Taxi နဲ့ပဲပြန်ပါ့မယ်ဆရာ”

“မဟုတ်တာ... ငြိမ်းကလည်း မှောင်လည်းမှောင်နေပြီ။ တော်ကြာ... အင်း... မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်ပဲလိုက်ပို့ပါ့မယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် (၉)မိုင်လမ်းခွဲထဲသို့ ကားထိုးကွေ့ချလိုက်ပြီး ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့မောင်းကာ တိုက်ခွေခွေရပ်လိုက်လေတော့၏။ အိမ်အတွင်းမှ သူ့မေမေက သူ့ကိုထွက်ကြိုနေလေပြီ။

“သားပြန်တာနောက်ကျနေလို့ မေမေစိတ်ပူနေတာ...။”

ဟော! ဧည့်သည်ပါလာတာကိုး”

“လာ၊ ငြိမ်း... အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

“ငြိမ်းတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေလို့ အိမ်ထဲဝင်ရမှာ အားနာပါတယ်ဆရာ”

“ဘာအားနာစရာရှိလဲ ငြိမ်းရဲ့။ လာပါ...”

ကိုယ်တိုင်တံခါးဖွင့်ပေးနေသဖြင့် သူမ၊ သူနှင့်အတူ အိမ်ထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့ရလေ၏။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော တိုက်အိမ်ကြီးကြောင့် အလိုလိုသိမ်ငယ်စိတ်ဖြစ်လာကာ ငြိမ်းမျက်နှာလေးတစ်မျိုးလေးဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ငြိမ်း... ဒါ၊ ကိုယ့်မေမေလေ”

“သူလေးက... သူလေးက သားပြောပြောနေတဲ့ငြိမ်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေ”

“အို... သမီးလေးက ကျက်သရေရှိရှိနဲ့ ချောလိုက်တာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီနဲ့ခုလိုသိကျွမ်းခွင့်ရတာ ငြိမ်းဂုဏ်ယူပါဦး။ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မေ၊ သားတော်မောင်ကို မျက်နှာပင့်၍တစ်ခုကြည့်လိုက်ပြီး ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။

“မိုးရေတွေလည်း စိုရွှေ့လို့ပါလားသမီး။ လာ... အန်တီအဖေအစားတစ်စုံနဲ့ လဲထားလိုက်ပါ။ ပြီးရင်... ကော်ဖီပူပေး”

သောက်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“နေပါစေ... အန်တီ၊ ရပါတယ်။ ငြိမ်းခဏနေ ပြန်မှာ မို့ပါ”

“သွားလဲလိုက်ပါ... ငြိမ်း၊ ကိုယ်လည်း အဝတ်သွားလဲမှာ ပါ။ မိုးက တော်တော်နဲ့စဲမယ့်ပုံပေါ်ဘူး။ သွားလဲချည်၊ သွား”

ငြိမ်းက အန်တီထုတ်ပေးသည့်အဝတ်အစားတို့ကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင် သူနှင့်အတူ အန်တီကအသင့်စောင့်နေပါလေ၏။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း! ဒါ၊အန်တီငယ်ငယ်တုန်းက အဝတ် အစားတွေသမီးရဲ့... သမီးနဲ့သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ။ ဒီလိုချစ်စရာ ကောင်းတဲ့သမီးလေးမျိုးကို အန်တီလိုချင်နေတာကြာပြီသမီးအဖို့ သားကလည်း ခုထိရှာမလာသေးဘူးသမီးရယ်”

ဖြန်းခနဲရဲတက်သွားသည့်မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်း ခေါင်းထိုး ထားလိုက်၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အန်တီကလည်း ဆရာ့ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်မှန်း ဒီလိုစကားမျိုးကိုမှပြောရတာပါလိမ့်။

“မေမေ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါငြိမ်း။ မေမေက သမီးအဖို့ လိုချင်ခဲ့တာ။ သမီးအရွယ်မိန်းကလေးတွေတွေ့ရင် သမီး၊သမီး”

ပါးစပ်ဖျားက မချဘူး။ ငြိမ်း၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ငြိမ်းနားလည်ပါတယ်... ဘာမှစိတ် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး”

“ရင်ထဲမှာနွေးသွားအောင် ကော်ဖီပူပူလေးသောက်လိုက် ပါသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

ည (၈)နာရီကျော်မှ မိုးနည်းနည်းစဲသွားပါ၏။ သူမ အန်တီကိုနှုတ်ဆက်၍ ဆရာမောင်းပို့သည့်ကားဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေ သည်။ ဒြဲရှေ့ရောက်တော့ မေမေက ဒြဲဝမှာ ဆင်းကြိုနေပါ၏။

“မိုးတွေစိုကုန်တော့မှာပဲမေမေရယ်”

“မိုးကတိတ်နေပါပြီ သမီးရဲ့။ သူ့ဌေးမင်း အိမ်ပေါ်ခဏ လာကတ်တက်ပါဦးလားရှင်”

“ဟာဗျာ! ကျွန်တော့်နာမည်... နောင်လတ်ပါအန်တီရဲ့။ အဲဒီလိုကြီးမခေါ်ပါနဲ့”

“သမီးရဲ့အလုပ်ရှင်မို့ လေးစားသမှုနဲ့ခေါ်မိတာပါကွယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး နာမည်ကိုပဲခေါ်ပါအန်တီ... ကျွန်တော် မှာမင်းပန်ပါတယ်”

“ဆရာ... မေမေနဲ့တွေ့ဖူးချင်တယ်ဆို၊ ခဏလော့ဆင်းလိုက်ပါလား”

ပြောဖို့မလိုပါဘူး... ငြိမ်းရယ်။ နဂိုကတည်းက ငြိမ်းအိမ်လေးပေါ် ကိုယ်ကရောက်ဖူးချင်နေတာပါ။ သင့်တော်၏။ မတော်၏ ချင့်ချိန်နေမိတာနဲ့ မတက်ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

တစ်ထပ်အိမ်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့်ရှင်းလင်းရောင်၏။ ကြမ်းပြင်က သေချာတိုက်ထားတာမို့ ပြောင်လက်တောက်လေသည်။ ဇာအနားကွပ်ထားသည့်အစွပ်နှင့်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်တော့ ငြိမ်းက အထဲဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါ၏။

“ဘယ်ကိုလဲ၊ ငြိမ်း”

“ဆရာဖို့တစ်ခုခု...”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့လေ၊ အခုပဲ ကော်ဖီသောက်တာကို။ ညစာတောင် စားနိုင်မယ်မထင်တော့ဘူး။ အဝတ်တွေလဲ မနေနဲ့နော်။ မေမေဝတ်တော့တာမှမဟုတ်တာ။ ပြန်မထေး”

“အားနာလိုက်တာ”

“မလိုပါဘူး... ငြိမ်းရဲ့။ မေမေအင်္ကျီလေးနဲ့လည်း ကြည့်ကောင်းတာပဲနော်။ ပိုပြီးကျက်သရေရှိသွားတာအမှန်ပဲ”

ငြိမ်းက ဆရာမျက်စောင်းထိုးရှိ ခုံမှာပင် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ အမွန်ကြံကျောက်ကြယ်သီးလေးတွေ တပ်ထားသည့်အင်္ကျီလေးက ခိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်၊ ဘရိုက်တံခံပွင့်လုံချည်နှင့် ငြိမ်းအလှတ ညဘက်မှာတောင် ခပ်မှိန်မှိန်လေး တောက်ပလင်းလက်နေသလိုပင်။

ငြိမ်းမေမေနှင့် တအောင့်မျှ စကားပြောပြီးမှ ထပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်မက်တွေထဲမှာပဲ ပျော်ခွင့်ရခဲ့တာပါ ငြိမ်းရယ်။ လက်တွေ့မှာ ငြိမ်းလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ခွင့် ဘယ်တော့မှရမှာလဲ။ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အပြည့်အဝပျော်ရွှင်ခွင့်ရနိုင်မှာတဲ့လဲ ငြိမ်းရယ်...။

မြတ်နိုးစိတ်နဲ့
မြတ်နိုးစိတ်နဲ့

အနန်း (၁၆)

ကုမ္ပဏီသို့ရောက်ရောက်ချင်း ကျီစယ်ကြသောဝန်ထမ်း
အသီးသီးကိုကတိပေးပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ခင်သက်မွန်နှင့်မစံပယ်တို့၏
စားပွဲတွေနား ရောက်ရှိလာရတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ... ငြိမ်း၊ ဒီလ၊လစာလည်းတိုး၊ ရာထူးလည်း
တိုးလို့ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ။ တို့ကတော့ တခြားဝန်ထမ်းတွေ
ဆို Tea တို့ snack တို့လောက်နဲ့တော့မရဘူးနော်”

“ဟယ်... မမမွန်က ငြိမ်း၊ တခြားလူတွေကိုပြောနေတာ
ခြားသွားပြီကိုး။ စိတ်ချ... မမမွန်နဲ့မစံပယ်ကို ဒီနေ့လယ် ရှယ်

လိုက်ကျွေးမှာပါ”

“ဘာလိုက်ကျွေးမှာလဲ ငြိမ်းရဲ့... မစံပယ်၊ ဒီနေ့ ဟင်း
မကောင်းလို့ ထမင်းချိုင့်ယူမလာဘူးနော်။ အဟုတ်တကယ်လိုက်
စားမှာ။ နောက်မှ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်မသွားနဲ့ဦး”

“ဪ... တကယ်လိုက်ကျွေးမှာပါ မစပယ်ရဲ့။ နီးနီး
နားနား၊ ဒီနားက Resturant မှာပဲလေ။ ကြေးအိုးဆီချက်ကြိုက်
လား”

“ဟာ... ကြိုက်တယ်ကြိုက်တယ်... ဝှတ်ရှယ်ပဲ”

ငြိမ်းက အားလုံးကိုပြုပြင်နှုတ်ဆက်ရင်း အပေါ်ထပ်ရုံးခန်း
တွင်းသို့ဝင်လာခဲ့၏။ (၉)နာရီခွဲမှာ ဦးနောင်လတ်ရောက်ရှိလာလေ
သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဝင်ဝင်လာချင်း သူ့ ငြိမ်းကိုနှုတ်ဆက်
လိုက်ပါ၏။

“Good morning and happy birthday ပါ ငြိမ်း
မွေးနေ့ရှင် ဒီနေ့ဘာကျွေးမှာလဲ”

“ရှင်! ဆရာက ဒီနေ့ငြိမ်းမွေးနေ့မှန်းသိနေတယ်”

“ကိုယ့်မှာ မျက်လုံးတွေပါနေတယ်လေ... ငြိမ်းရဲ့။ ကိုယ့်
ဆီမှာ လက်ခံထားတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ CV Form ထဲက စာလုံးတွေကိုမြင်

နိုင်ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာ ဘာစားချင်လို့လဲဟင်။
ငြိမ်း ဒီနေ့လယ် Lunch Time မှာ မမမွန်နဲ့ မစံပယ်ကို အပြင်မှာ
ဆစ်ခုခုစားဖို့ဖိတ်ထားပါတယ်။ ဆရာ့ကိုပါလိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါ
ဘယ်ဆရာ”

“ဟင်းဟင်း... မစားတော့ပါဘူး ငြိမ်းရယ်။ ဒီနေ့ ကိုယ်
သွားစရာရှိလို့ပါ။ နောက်ကြုံမှပဲစားတာပေါ့။ ငြိမ်းကိုရော မွေးနေ့
ဆတ်ဆောင် ကိုယ်ဘာပေးရမလဲ။ ငြိမ်းဘာလိုချင်လဲ... ပြောပါ”

“ဟင့်အင်း... ငြိမ်း ဘာမှမလိုချင်ပါဘူးဆရာ။ ဆရာ
အေးတဲ့ရာထူးနဲ့လစာက ငြိမ်းအတွက် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပါ
။ ငြိမ်း ကျေးဇူးလည်းတင်၊ ကျေလည်းကျေနပ်ပါတယ် ဆရာ”

“OK လေ၊ ငြိမ်းကျေနပ်ရင်ပြီးတာပါပဲ”

သူလုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်တွေကို လုပ်ဆောင်နေတော့၏။
အခင်းထမင်းစားချိန်မှာ ငြိမ်းက သူ့ထံမှာ ခွင့်တောင်း၍ ဆယ်
နာရီခန့်လမ်းလျှောက်လျှင်ရောက်နိုင်သည့် Restaurant သို့ မမ
တို့နှင့်အတူ ထွက်သွားလေသည်။

စားသောက်စရာတို့ကိုမှာ၍ စကားပြောနေစဉ် ကုတ်ဘူး

အရင်လာချပေးသော waiter လေးက ကုတ်ဘူးများချပေးအပြီး မှာ ငြိမ်းရှေ့သို့ အဖြူရောင်နှင့်ဆီပွင့်လေးနှင့် ကတ်ပြားလေးကိုချ ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟင်! ဒါက”

“အစ်မကို လူတစ်ယောက်က ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါခင်ဗျာ”

“သူ... သူရော”

“သူ့မရှိတော့ပါဘူးအစ်မ”

ငြိမ်း စုတ်တစ်ချက်သပ်မိရင်း နှင်းဆီဖြူလေးကိုကောက် ယူလိုက်၏။

*Fourth Rose,
For Your Happiness.*

စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီ
သင်၏ပျော်ရွှင်ခြင်းအတွက်...

“သင်၏ပျော်ရွှင်ခြင်းအတွက် စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီတဲ့။ ဒီလိုနှင်းဆီပွင့်လေးတွေ ငြိမ်းဆီကို မကြာခဏရောက်ရောက်လာ တတ်တယ်။ ပေးတဲ့လူဟာ ငြိမ်းတို့ကုမ္ပဏီကပဲဖြစ်မှာသေချာတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ မမမွန်ရော၊ ပန်းလာထားတတ်တဲ့လူကိုတွေ့ မိသေးလားဟင်”

“ဘယ်သိမှာလဲငြိမ်းရယ်။ တို့လည်း တို့အလုပ်နဲ့တို့ ရှုပ်နေ တာလေ။ သေချာတာကတော့ ငြိမ်းကိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့အမျိုးသား တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ငြိမ်း၊ အဲဒီလူကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ”

ပန်းပွင့်လေးကိုကြည့်၍ တိုးသဲ့သဲ့လေးပြောလိုက်သည့် ငြိမ်းစကားကြောင့် မစ်ပယ်တို့နှစ်ဦးပြုံးလိုက်ကြလေ၏။ ငယ်ရွယ် သည့်ငြိမ်းရဲ့နှလုံးသားလေး စတင်လှုပ်ခတ်လေပြီဟူသည့်အဓိပ္ပာယ် ပါပါအပြုံးမျိုးနှင့်ပါလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲငြိမ်း၊ ငြိမ်းက ပန်းဆက်သမား ဗျတ္တလေးကို စိတ်ဝင်စားနေလို့တွေ့ချင်လာတာလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍ သူက ငြိမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ဖွင့်ပြောလာရင်တောင် ငြိမ်းက ငြိမ်းမှာသက်ဆိုင်

သူရှိနေနှင့်ပြီးသားလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်ချင်တာပါ”

“ဘယ်လို! ဘယ်လို! ငြိမ်းမှာ သက်ဆိုင်သူရှိပြီးသား ဟုတ်လား။ ထင်မထားဘူးကွယ်။ မစံပယ်တို့က ငြိမ်းကိုအေးအေးဆေးဆေးလေးနေတတ်လို့ ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ငြိမ်းကိုအရိုင်းလေးလို့ပဲထင်မှတ်ထားတာ”

“ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ... မစံပယ်ရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ငြိမ်းပြန်မပြောပြချင်တော့တာအမှန်ပါ။ အတိတ်ဟောင်းဆိုတာ မေ့ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုမဟုတ်ပေမယ့် ငြိမ်းရင်ထဲက နှလုံးသားရဲ့အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှာ သူ့ကိုအပြီးတိုင်နေရာပေးခဲ့ပြီးပြီမို့ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ နောက်ထပ်နေရာမပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့နဲ့ငြိမ်းခွဲခွာခဲ့ရတာမှန်ပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့နဲ့ငြိမ်း ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရနိုင်မယ်လို့ ငြိမ်းယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒီနေ့ကိုပဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ငြိမ်းစောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်နေတာပါ။ လူဆိုတာ... မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေတာမို့ ဆိုရိုးရှိတယ်မဟုတ်လား။ ငြိမ်းလည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်ပဲမို့ အဲဒီခပ်မှိန်မှိန်မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေတာလေ”

မျက်ရည်တို့ဝေသီနေသော မွေးနေ့ရှင်လေးကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမှန်းမသိနိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်ခင်သက်မွန်နှင့် မစံပယ်တို့ သက်ပြင်းကိုယ်စီ တိုးတိတ်စွာချလိုက်မိတော့၏။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကတ်ပြားကလေးကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲထည့်ညှပ်ကာ နှင်းဆီပွင့်လေးကို ယွန်းဘူးလေးထဲသို့ အသာထည့်လိုက်ပါ၏။

လေးပွင့်တောင်ရှိနေပါရောလား။ ဘယ်သူကများ ငြိမ်းကို ပေးနေတာပါလဲ။ နှင်းဆီတွေကိုအိပ်မက်မက်ခဲ့ရတဲ့ ဝိုးတဝါးဖြစ်စဉ်တွေက ဟစ်ဖန်အသက်ပြန်ဝင်လာပါရောလား။

“ဘာလုပ်နေတာလဲသမီး။ ထမင်းစားကြစို့လေ”

မေမေက အခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် သူမလက်ထဲမှနှင်းဆီပွင့်လေးတွေထည့်ထားသည့်ယွန်းဘူးလေးကိုမြင်သွားလေ၏။ တစ်ပွင့်စီကို Plastic ဖြင့် သေချာစည်း၍ ထည့်ထားတာမို့ ပွင့်ဖတ်လေးတွေက ကြွေကျမသွားပါချေ။

“ဘယ်သူပေးထားတာတွေလဲ”

“ငြိမ်းမသိဘူးမေမေ”

“မသိဘဲနဲ့ သမီးဆီ ဒီပန်းတွေရောက်စရာလား”

သူမ စိတ်ရှုပ်သွားမိ၏။ တစ်ခါနာဖူးခဲ့ပြီပို့ သူမအပေါ် မေမေ အစိုးရိမ်လွန်းမှန်းသိနေပါသည်။ စိတ်ဆိုတာက ခက်သား လား... မေမေ။ နှင်းဆီပွင့်တွေရဲ့ရာဇဝင်က ဖျက်ပစ်လို့ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ။

“ငြိမ်းမသိနိုင်တဲ့အချိန်တွေမှာ စားပွဲပေါ်ရောက်နေတာ ပါမေမေ။ ဘယ်သူပေးသလဲဆိုတာကို ငြိမ်းမစုံစမ်းရသေးပါဘူး”

“ဘာမှစုံစမ်းနေစရာမလိုပါဘူးသမီး။ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ ပြင် ဆင်နေတာတွေကိုလည်း ရပ်တန့်က ရပ်ပါ။ သမီးအရွယ်က စိတ်ကို အလိုလိုက်ပြီး ပျော်ရမယ့်အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ အတည်တကျ ဘဝတစ်ခုကိုထူထောင်ရမယ့်အရွယ်ဆိုတာကိုသိထားမှပေါ့”

သူမအလန့်တကြားဖြင့် မေမေကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ! ဘယ်သူ့ကိုများ မေမေတွေ့ထားမိပါလိမ့်။ မောင်ကလွဲ ပြီး ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်နိုင်တာကို မေမေသိနှင့် သားနဲ့လေ။

“မေမေ... မေမေ, ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာ လဲ”

“ဘယ်သူ့ရဲ့မလဲသမီးရဲ့။ မောင်နောင်လတ်ပဲပေါ့”

“ရှင်! အို... မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ... သမီးရဲ့။ မောင်နောင်လတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ရုံနဲ့ သိသာနေတာပဲ။ သမီးအပေါ် အမြတ် တနိုးရှိကြောင်း သူ့မျက်လုံးတွေက ဖော်ပြနေတယ်လေ။ ဒီလောက် အကြင်နာတရားရှိတဲ့မျက်လုံးတွေကို သမီးမဖတ်တတ်ချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးမေမေ။ ဆရာက ငြိမ်းအပေါ်မှာ တကယ့် ကိုရိုးသားပါတယ်”

“...ခါရဝအနေအရပ်ရပ်ကြောင့်ပါ သမီးရယ်။ အချိန်စော နေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘဝကို ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ရွေးချယ်ပါသမီး။ နှလုံးသားကိုဦးစားမပေးပါနဲ့”

သူမ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပါ၏။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဆရာလိုအစစအရာရာပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူနဲ့အဆင့်အတန်းတူညီတဲ့မိန်းကလေးကိုသာ ရွေးချယ်မှာပါ။ သူမ လို့ ဘာမှမရှိတဲ့အညကြပန်းကလေးကို လှည့်တောင်ကြည့်ပါ့မလား။

“ဆရာတို့က အရမ်းကိုချမ်းသာလွန်းပါတယ်မေမေ”

“မေမေသိပါတယ်”

“ဒီလိုလူမျိုးက ငြိမ်းကိုဘယ်စိတ်ဝင်စားမှာလဲ။ သူနဲ့တန်းတူ ချမ်းသာတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲ စိတ်ကြိုက်ရှာပြီး ရွေးချယ်မှာပါမေမေရယ်”

“ဒါက သမီးအထင်လေ။ မေမေက မြင်နေတာကိုပြောနေတာပါ။ သိပ်မကြာခင်မှာ... သမီးကို သူဖွင့်ပြောလာမှာအမှန်ပဲ။ သမီးသိထားဖို့က ဟိုတစ်ယောက်ကိုစိတ်ကစားပြီး ချစ်ခဲ့သလိုမျိုးတော့ မလုပ်မိပါစေနဲ့။ သူ့လိုချမ်းသာတာမှန်ပေမယ့် သူနဲ့မတူညီတဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေ မောင်နောင်လတ်မှာရှိနေတာနော်။ ဒါကို သမီးမေ့မထားမိစေနဲ့”

“အို... ဘာမှန်းသေသေချာချာမသိဘဲ တစ်ဖက်သတ် ထင်မြင်ချက်တွေ မပေးပါနဲ့လားမေမေ။ ငြိမ်းရှက်လို့ပါ”

“မေမေက သမီးရဲ့ နှလုံးသားကို ဦးစားပေးတဲ့အကျင့်မျိုးပျောက်စေချင်တာပါ။ သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေချင်ပါတယ်သမီး။ သူနဲ့သာ လက်တွဲခွင့်ရခဲ့ရင် မေမေ့သမီးတစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာ အမှန်ပဲ”

သူမ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ဘာတွေလဲ။ ခေါင်းရှုပ်လိုက်တာနော်။ မောင့်ကိုသတိရနေတဲ့စိတ်ကူးလေးတွေတောင် ဘယ်အိ

လွင့်ပါကုန်ပြီလဲ။

လွမ်းတယ်... မောင်။

ဒီလိုလသာတဲ့ညတွေမှာ မောင့်ကို နင့်နင့်သည်းသည်း သတိရလွမ်းဆွတ်နေတာအမှန်ပါကွယ်။

မြတ်နိုးစိတ်သည်မှအပ

အဆုံး (၁၇)

မနက်ဖြန် sunday မှာ ဖေဖေဆုံးတာ လေးနှစ်ပြည့်ပြီမို့
ဗုဒ္ဓကိဝန်ထမ်းများကို ဆွမ်းကျွေးမိတ်ကြောင်း လိုက်ပြောပြီးသည်
နှင့် သူမ ရုံးခန်းတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့၏။ လက်ထဲမှ အိတ်နှင့်ထမင်း
အိုင်ကို စားပွဲထက်တင်လိုက်စဉ် စားပွဲပေါ်မှာ ကြက်သွေးရောင်ရင့်
ရင့်နှင့်ဆီပွင့်လေးကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

အို... ဘယ်လိုလဲ! ခုချိန်ထိ ပန်းပေးသည့်လူကိုစုံစမ်း၍
မရသေးသည်မို့ ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်တို့ဖြင့် ငွားငွားစွင့်စွင့်ပွင့်နေ
သောနှင်းဆီထံ လက်လှမ်းသယ်ယူမိပြန်လေသည်။

*Fifth Rose,
For Your Hurt.*

ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီ
သင်၏နာကျင်ခြင်းအတွက်...

သင်၏နာကျင်ခြင်းအတွက်... ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီ
ပါလား။ ဒီနှင်းဆီတွေရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ငြိမ်းရင်ထဲက အကြောင်းအရာ
တွေကို ကြိုသိနေသလိုပါပဲလား။ အို... ပန်းကလေးရယ်၊ မင်း
ဘယ်သူများ လာထားသွားပြန်တာလဲကွယ်။

ချပ်ခနဲပွင့်သွားသောတံခါးသံကြောင့် အခန်းဝကို ငြိမ်း
လှည့်အကြည့် ဦးနှောင်လတ်က ဝင်လာလေသည်။ တည်ငြိမ်စေ
နက်ဟန်ရှိသောမျက်နှာအမူအရာတို့သည် ငြိမ်းကိုမြင်လိုက်ရသည့်
နှင့် ချက်ချင်းပင် ချိုမြဲပြုံးရွှင်သွားလေ၏။

“မင်္ဂလာပါဆရာ၊ မနက်ဖြန်ရုံးပိတ်ရက်မှာ ငြိမ်းတို့အိမ်

ဆွမ်းကျွေးလာဖို့ ဖိတ်ပါရစေ”
“ဘာအတွက်များလဲငြိမ်းရဲ့”
“ဖေဖေအတွက် လေးနှစ်မြောက်ဆွမ်းသွတ်ပါဆရာ”
“အင်း... လာရမှာပေါ့။ ကောင်းပြီလေ၊ ထိုက်လာခဲ့ပါ

ယ်ငြိမ်း”
“ဆရာမေမေကိုပါ ငြိမ်းဖိတ်ပါတယ်နော်”
“မေမေ့ကိုပါခေါ်လာမှာပေါ့ငြိမ်းရဲ့။ စိတ်သာချ၊ ဟုတ်ပြီ
အား။ ဒါနဲ့ငြိမ်း ဒီနေ့စောစောပြန်မှာလား။ မနက်ဖြန်ကိစ္စကြောင့်
လေ”

“ရပါတယ်ဆရာ။ ငြိမ်းတို့ကို အိမ်နီးချင်းတွေဝိုင်းကူလို့
အဆင်ပြေပါတယ်”
“ဒါဖြင့် Foreigner တွေနဲ့ဆုံဖို့ကိစ္စ မဖျက်ဘူးပေါ့နော်”
“မဖျက်ပါဘူးဆရာ။ ငြိမ်းလိုက်မှာပါ”
“OK! ကျေးဇူးပဲငြိမ်း”

သူ့ကိုမော့ကြည့်၍ ပြောနေသော ငြိမ်းကို သူ့ ခပ်စိုက်စိုက်
အားငေးကြည့်နေပြီးမှ သတိဝင်ကာ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး
လည်ခုံပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

ဘယ်လိုလဲ... ငြိမ်းရယ်။ အချိန်တွေကြာလာလေလေ၊ မင်းအပေါ်သိပ်ချစ်နေမိတဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ချွန်းအုပ်မရလေနဲ့ ကိုယ်တော့ကြာလာရင် လူမိခံရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်အနီး အနားမှာထားခွင့်ရနေပေမယ့် ဒီထက်ပိုပြီး နီးစပ်ခွင့်တွေလိုချင်နေတာ ကိုယ် သိပ်များလောဘကြီးနေပြီလား။ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ ငြိမ်းရယ်...။

“ဆရာ”

“...”

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ဖုန်းလာနေပါတယ်။ Mr. Chan တဲ့”

“ဪ... အင်း”

ငြိမ်း၊ လှမ်းပေးလိုက်သည့်ဖုန်းကိုယူ၍ သူ့ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အတွေးလွန်နေတာနဲ့ ငြိမ်းခေါ်သံကိုတောင် မကြားမိပါလား။ သူ့ဒီလိုဖြစ်တာ တစ်ခါမကတော့ပေ။ ငြိမ်းကတော့ သူ့အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားလွန်းနေသည်ဟု ထင်နေမည်သာ သူ့အတွေးထဲဝင်ကြည့်ရင်တော့ ဟင်း... ခက်ပဲခက်ရချေရဲ့။

“ငြိမ်းရေ... အဲဒီအလုပ်ဇယားကို ကေသွယ်ကိုလွဲပေးလိုက်၊ ငြိမ်းဆက်လုပ်မနေနဲ့တော့။ (၁၁)နာရီမှာဆုံမှာမို့ ကိုယ်၊ သူတို့ကို Hotel ပဲချိန်းလိုက်တယ်။ Lunch ပါ တစ်ခါတည်းစားကြတာပေါ့။ သွားဖို့ပြင်ပါငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူမ computer ရိုက်လက်စ File ကိုရပ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့၏။ မမမွန်၏ secretary ကေသွယ်ကိုပေးကာ အပေါ်ကိုပြန်တက်လာခဲ့သည်။ သူမ ချိတ်ဖြင့်ချိတ်ထားသည့် suit ကိုဝတ်၍ပင်နေလေပြီ။

“ပြီးရင်သွားစို့... ငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ Attachecase ကိုဆွဲ၍ထွက်စဉ် ငြိမ်းက သူ့ဘေးမှာ ဆိုက်ရင်း တားလိုက်လေ၏။ အသံတိုးနေတာမို့ ရုတ်တရက် သူ့ကြားမိလိုက်ပေ။

“ခဏလေးပါဆရာ။ ဆရာ Necktie လျော့နေသလား”

“ရော်... ခက်တာပဲ။ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာ မှန်မထားမိတာ

မှားပြီထင်တယ်”

“ငြိမ်းပြင်စည်းပေးပါမယ်ဆရာ။ ကန်တော့ပါနော်”

သူ့အသက်ကိုအောင်၍ ငြိမ်းနေလိုက်ရ၏။ လည်ကုတ်ကို ခပ်ဖွံ့ဖွံ့လေးထိလိုက်သည့်အသိကြောင့် ရင်ခုန်သံက ဒုတ်ခနဲဆောင့် ခုန်သွားသည်။ ငြိမ်းက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်မနေပါချေ။ Necktie ကိုပုံကျစေရန် သေချာစည်းပေးပြီး suit ကိုပါကြည့်ကောင်းအောင် ဆွဲချ၍ ပြင်ပေးလိုက်လေ၏။

“ရပါပြီ ဆရာ”

“Thanks ပါ... ငြိမ်း။ လာသွားကြစို့”

ယှဉ်တွဲလျှောက်လာချိန်မှာ ငြိမ်းလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင် လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရလေ၏။ ပြဿနာပဲ။ ဒီလိုသာဖြစ် နေရင် ရှေ့လျှောက် သူမည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ George Herbert ရဲ့စကားတစ်ခွန်းကို သူ့ကြားယောင်လိုက်မိသည်။ Love and a cough, cannot be hid. [အချစ်နဲ့ချောင်းဆိုးခြင်းကို ဖုံးကွယ် ၍မရ]တဲ့လေ။ အတွေးကြောင့် သူတီးတိုးရယ်လိုက်မိစဉ် ငြိမ်းက တအံ့တဩဖြင့်မော့ကြည့်လေ၏။

“ဘာကိုသဘောကျလို့လဲဆရာ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဆရာကို ငြိမ်းသတိထားမိတယ်နော်။ ဆရာ မကြာခဏ ဝိုင်သွားတတ်တယ်။ လူနဲ့စိတ်မကပ်သလိုမျိုးကြီးဖြစ်သွားတာလေ။ ငြိမ်းခေါ်လိုက်မှ သတိပြန်ဝင်သွားတတ်တာ။ အဲဒါမကောင်းဘူး ဆရာ။ ကားမောင်းရင် အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်နိုင်တယ်။ ရောဂါ တစ်ခုခုလားဆိုတာ ဆရာဝန်လေးဘာလေးပြကြည့်ပါလားဟင်”

သူ့ တဟားဟားဖြင့်အော်ရယ်လိုက်မိ၏။ ကားကိုခပ်မှန် မှန်ပင်မောင်းလာတာမို့ ငြိမ်းအတော်လေးစိတ်အေးသွားပါသည်။

“ငြိမ်းက ကိုယ့်ကိုရူးနေပြီထင်လို့လား”

“အို! အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး”

“ထင်လည်းထင်ချစ်စရာကို... ငြိမ်းရဲ့။ ကိုယ်ကလည်း အတွေးလွန်သွားတတ်တာကိုး...။ ကိုယ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အရမ်းကိုစိတ်ကူးယဉ်တတ်တာငြိမ်းရဲ့။ ဖေဖေကဆို ကိုယ့်ကို အနုညာသမားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်မယ်ထင်ထားတာ။ စီးပွားရေးဘွဲ့ ဆွဲယူပြီး ကုမ္ပဏီလွှဲပေးနိုင်မှာပဲ သူ့စိတ်ချသွားရတာလေ”

သူက ငြိမ်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာလေးလှည့် ဆွဲ၍ကြည့်နေတာကြောင့် သူ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့်

နားထောင်နေမှန်းသိနေပါသည်။

“ဟင်းဟင်း... တကယ်လို့ရှူးနေပြီဆိုရင်တောင်မှ ကိုယ်က ရိုးရိုးအရူးတော့မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ငြိမ်းရဲ့”

“ရှင်!”

“တော်ပါပြီ! ကိုယ့်စကားတွေကြောင့် ငြိမ်းဦးနှောက်တွေ ခြောက်ကုန်ပါဦးမယ်။ ဟိုမှာ Foreigner တွေနဲ့ပြောရဆိုရဦးမှာလေ”

Hotel ရောက်ပြီး စားသောက်စရာတွေ ကြိုမှာထားချိန်မှာ Mr. Chan နှင့် လူနှစ်ဦးရောက်လာလေ၏။ သူနှင့်ငြိမ်း ပြိုင်တူထရပ်၍ ကြိုပြီးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စဉ် Mr.Chan က ‘သူ့အဖို့ သမီးနာမည်လေးပြောပါ’ဟုပြောလိုက်တော့ ငြိမ်းမျက်နှာလေး ချဲ့နီသွားလေသည်။ သူကတော့ ပြုံးချင်သွားသည်မျက်နှာကို မနည်းကုန်ဆည်လိုက်ရ၏။

Singapore မှ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေဆွေးနွေးရင်း စားသောက်ကြတော့ သူက ငြိမ်းပန်းကန်ထဲသို့ စားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်ပေးလေတော့၏။

“စားနော်... ငြိမ်း၊ ရှက်မနေနဲ့။ နားထားတာအများကြီးပဲ။ ပုစွန်တုပ်စားဦးမလား”

“ဟင့်အင်း”

“စားလိုက်ပါ... ငြိမ်းကြိုက်မှာပါ”

သူက တယုတယထည့်ပေးလေတော့ Mr.Chan နှင့် နေသည်နှစ်ဦးက သူ့ပုံစံကိုရိပ်မိသွားချေပြီ။ အပြန်နှုတ်ဆက်ကြီး၍ စိတ်စာမျှော်နေမယ်နော်ဟုပြောသွားသဖြင့် ငြိမ်းမှာ မျက်နှာအသိနားထားရမည်မှန်းတောင် မသိတော့။

ခုကွပါပဲ... ဒီလိုသာတွဲမြင်နေရင် နောက်ကိုသူနှင့်အတူ ဘယ်ပွဲလမ်းသဘင်တွေကို သွားရဲတော့မှာလဲ။

အိမ်ကိုပဲတန်းပြန်တာမို့ တစ်လမ်းလုံးဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်းလိုက်လာသည်။ သူမကို သူ ဘာအနှောင့်အယှက်မှမပေးပါ။ “စိတ်ဆိုးနေပြီလား... ငြိမ်းရယ်။ ဘေးလူတွေပြောတာကို မထောင် ငြိမ်းစိတ်ခုနေရင် ကိုယ့်နှုတ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့တရားဝင် ပြောရဲမှာတဲ့လဲ။”

“ဘယ်လို! ဟယ်... ဒါဖြင့် ငြိမ်းမေမေနဲ့တွေ့ရတော့မှာပေါ့လေ”

“ငြိမ်းက မေမေ့ကိုပီဖိတ်တာကိုး။ မေမေလိုက်ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မေမေ ချွေးမတစ်ခါတည်းတောင်းလိုက်မှပါပဲ”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့မေမေရာ။ ဟိုမှာလူတွေအများကြီး ဂိုဏ်းမှာဗျ”

“ရိုရိုပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီလိုလက်နှေးနေလို့ မင်းခုထိ လူပျိုကြီးဘဝက မကျွတ်သေးတာပေါ့ဖို့နောင်ရဲ့။ တကတည်း... ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ဖွင့်ပြောလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သူများနောက်ပါသွားမှ မင်းပဲ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်၊ ကျန်ရစ်မှာ”

သူစိတ်ညစ်သည့်ကြားမှ ပြုံးဖြစ်ပြန်၏။ မေမေကတော့ ဇွတ်ပါပဲ။ ငြိမ်းကိုမြင်မြင်ချင်း အပိုင်လိုချင်နေတာမှ သူ့ထက်ပိုဆိုးနေလေပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငြိမ်းရုံးလာရဲ့လား။ ဘာရောင်လေး ဝတ်လာသလဲဟု တဖွဖွမေး၍မဆုံးတော့။ ခုလည်းကြည့်။ မနက်ဖြန်ဆွမ်းကျွေးဆိုတာကိုမေ့ထားပြီး သမီးတောင်းသည့်ကိစ္စကိုသာ စဉ်းစားနေလေပြီ။

“ကျွန်တော်၊ ငြိမ်းကိုဖွင့်ပြောပါမယ် မေမေရယ်”

“အဲဒါက ဘယ်တော့မှလဲ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး”

“မေမေစိတ်ချမယ်နော်၊ သား။ မေမေ၊ ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်တာ သားသိပါတယ်လေ”

“ကျွန်တော်ချစ်ဖို့လည်းထားပါဦး မေမေရယ်”

“အမယ်... အဖြစ်ကဖြင့် မရှိဘဲနဲ့များ။ လာလာချည်သေး”

သရယ်မောရင်း ရေချိုးရန် အပေါ်ထပ်ကိုသာ အပြေးတက်လာခဲ့...ဟာ၏။ ငြိမ်းရေ... ငြိမ်းကိုဖွင့်ပြောတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရုံနဲ့တင် ကိုယ် ဒီလောက်ထိစိတ်လှုပ်ရှားနေတာ တကယ်တမ်း ဖွင့်ပြောမယ့်နေ့မှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်မလဲမသိတော့ပါဘူး။

ငြိမ်းရော... ကိုယ်ပြောတဲ့အခါ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာကို ကိုယ်သိပ်သိချင်လှပါပြီကွယ်။

အန်း (၁၈)

အရုဏ်ဆွမ်းတုဉ်းပြီးသည်နှင့် သံဃာတော်တွေ ပြန်ကြွ သွားချေပြီ။ ဧည့်သည်တွေကို ကြာဆံချက်ကျွေးကာ မြဝတီမကြာ ခဏ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကုမ္ပဏီမှဝန်ထမ်းတွေ စုံသလောက် ရောက်လာကြသော်လည်း ဦးနောင်လတ်တို့သားအမိက ခုချိန်ထိ ရောက်မလာသေးပေ။ လမ်းမှာဘာများဖြစ်နေလဲဟု ပူပန်စိတ်က ဖြစ်တည်၏။ တတိတိနှင့်ကုန်သွားသောအချိန်တို့နှင့်အတူ ဧည့် သည်တို့သည်လည်း တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ပြန်ကြကုန်လေပြီ။

“ငြိမ်းရေး... မမမွန်တို့ပြန်ဦးမယ်။ အန်တီမြကိုတော့

နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ။ ငြိမ်းကိုလိုက်ရှာနေတာ။ ငြိမ်းက အိမ်ဝမှာရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မမမွန်, ဆရာတို့မလာသေးလို့ပါ။ ကျေးဇူးပဲနော်”

“ကြည့်ရတာ လူရှင်းလောက်မှပဲလာမယ်ထင်တယ် ငြိမ်းရဲ့။ မစံပယ်တို့ပြန်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်မှပဲ ရုံးမှာတွေ့ကြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မစံပယ်”

ဒေါ်ခင်သက်မွန်တို့ကို ခြံဝထိလိုက်ပို့ကာ လက်ပြန်ဆက်ပြီး ရပ်နေစဉ် ကားဖြူလေးရောက်လာလေ၏။ ငြိမ်းကမေ့တို့ကိုအသံလှမ်းပြုလိုက်ပြီး အန်တီဘက်မှ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“အန်တီနဲ့ဆရာကို ငြိမ်းမျှော်နေတာ ကြာလှပြီ. . . ခုနစ်ရောက်လာတော့တယ်။ ငြိမ်းက ဆရာတို့ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလားလို့စိတ်ပူနေမိတာ”

“တမင်လူရှင်းတဲ့အချိန်ကိုမှန်းပြီးလာခဲ့တာ ငြိမ်းရဲ့။ မေမေက အန်တီနဲ့ဘေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရအောင်လို့တဲ့”

“လာပါ. . . အန်တီ”

ငြိမ်းက အန်တီလက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မေ၏မျက်နှာက ဖိုရသလို ပြုံးရွှင်ကြည်လင်သွားလေသည်။

“ဟော. . . မောင်နောင်လတ်တို့ရောက်လာကြပြီကိုး”

“ဒီမှာထိုင်ပါ. . . အန်တီ။ ဒါငြိမ်းရဲ့မေမေ ဒေါ်ရီရီမြပါ။ မေမေ. . . အန်တီက ဆရာမေမေ, ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မေတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်အစ်မကြီး။ သမီးက ခဏခဏပြောပါတယ်။ သူ့ဆရာသားအမိ, သဘောကောင်းကြောင်းတွေပေါ့”

“ဪ, မမမေတို့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သမီးအကြောင်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှပြောဖြစ်ကြတယ်လေ. . . သမီးလေး ဘယ်လိုလိမ္မာကြောင်း၊ ဘယ်လိုအလုပ်ကြိုးစားကြောင်းတွေပေါ့။ ပြောတဲ့သူက မမောတဲ့အတိုင်း ပြောနေသလို၊ နားထောင်တဲ့သူကလည်း အရမ်းကိုနားထောင်ချင်တဲ့အာသီသတွေနဲ့ နားထောင်ဖြစ်နေတာပေါ့ မြရယ်”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရယ်သံတွေဖြစ်တည်သွား၏။ ငြိမ်းက ကိုယ်တိုင် စားပွဲကိုပြင်ဆင်ပေးရင်း အနားမှာ ယပ်တောင်လေးခပ်

ပေးလျက် ပုံပုံလေးထိုင်နေလေသည်။

“များများစားရမယ်နော် အန်တီ။ အရသာအစပ်အဟပ် တည့်ရဲ့လားမသိဘူး။ ဘာလိုသလဲပြောပါနော်”

“စားပါတယ်သမီးရယ်၊ အရသာလည်းရှိမှရှိ၊ စားလို့လည်း ကောင်းမှကောင်းပါ”

“ပထမ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်မလို့ မမမေရဲ့။ သမီးက လူကြီးတွေနဲ့မတည့်မှာစိုးပြီး ကြာဆံ့ချက်ပဲ ချက်ဖြစ်သွားတာ”

“လူကြီးတွေက ဘယ်နှယောက်များ လာမှာမို့လဲသမီးလေး ရဲ့”

“အမယ်လေး... မများပါဘူးမမမေရယ်။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တင်ပါ။ ကျန်တာ လူငယ်တွေချည်းပဲ။ သူ့ကိုက ပိုကိုပို ချင်တာ”

“မေမေကလည်း... လူကြီးတွေသွေးတိုးမှာစိုးလို့ ငြိမ်းက ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ သမီးကို ခုလိုအလိုက်သိတတ် တာလေးကိုပဲ အန်တီက ချစ်နေရတာလေ”

ငြိမ်းက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးငေးကြည့်

နေသောဆရာကို သတိလှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ အသားဖတ်နှင့် ငုံးဥ တွေကိုဆယ်ကာ ဆရာနှင့်အန်တီတို့ပန်းကန်တွေထဲ ထည့်ပေးလိုက် လေသည်။

“ဆရာလည်းစားလေ... အေးကုန်တော့မှာပဲ”

“ရပါတယ်။ ရ... အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟယ်! သီးကုန်ပြီ”

ငြိမ်းက ဖန်တကောင်းထဲမှ သောက်ရေကိုငဲ့ကာ ဆရာ ထံကမ်းပေးလိုက်၏။

နောင်လတ်၊ သောက်ရေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမျှောချလိုက်ရ သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုယ်က ငေးကောင်းကောင်းနဲ့ငေးနေပြီး ခပ် သောက်လိုက်လို့ သီးကုန်တာမို့ မျက်နှာတောင် နီရဲသွားရလေ၏။ လူကြီးတွေက ရိပ်မိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြမှန်းသိ နေသဖြင့် ပို၍အနေရအထိုင်ရခက်နေသည်။

“မြက အရမ်းကံကောင်းတာပဲနော်။ ဒီလိုသမီးလိမ္မာမျိုး လေးကို မမမေလိုချင်နေတာ”

“မမမေလည်း သားလိမ္မာလေးရှိလို့ ကံကောင်းတာပါပဲ ရှင်”

၂၄၄ မိမိ ဖဿဒါမောင်

“ဟင်းဟင်း... သားကသား၊ သမီးကသမီးမို့ မတူဘူးထေ
မြရဲ့။”

“ဪ... မမမေရယ်။ သားရှိရင် သမီးဆိုတာ အချိန်
တန်တော့ ရလာမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီလေ... မမမေကလည်း အန်တီမေဆိုတဲ့ နာမ်
စားကနေ ဘယ်အချိန် မေမေလို့ပြောင်းခေါ်မလဲဆိုတဲ့ အဲဒီအချိန်
ကိုစောင့်နေတာကြာပါပြီ”

အတိုင်းအဖောက်ညီနေကြသောလူကြီးနှစ်ဦးကြောင့် ငြိမ်း
ခေါင်းလေး အလိုလိုငုံ့ကျသွားတော့သည်။ သူ့မျက်နှာက သကြား
ပုလင်း အရည်ပျော်သလိုပြုံးချိုနေပြီး ငြိမ်းကို မသိမသာအကဲခတ်
နေမိတော့၏။

အို... ရှက်စနိုးဟန်လေးကလည်း တစ်မျိုးလေးချစ်စရာ
ကောင်းနေပြန်ပါရောလား... ငြိမ်းရယ်။

အချိန်တော်တော်ကြာကြာနေပြီးမှ ဆရာတို့သားအမိပြန်
လေ၏။

ခြံဝအထိ ပို့ပေးအပြီးမှာ သံဇကောတံခါးကြားညှပ်ထား
သောအနက်ရောင်နှင့်နှင်းဆီပွင့်လေးကိုတွေ့လိုက်ရပြန်လေသည်။

Sixth Rose,
For Your Grief.

ဆဋ္ဌမမြောက်နှင်းဆီ
သင်၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းအတွက်...

သင်၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းအတွက် ဆဋ္ဌမမြောက်နှင်းဆီ
အို... ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေတာလဲ။ ပန်းလေးကိုဖြုတ်ယူ၍
ခိုင်ခံ့စဉ် မေမေက သူမကိုဆီးကြိုပြောလေ၏။

“သမီး... မောင်နောင်လတ်ဟာ သမီးဘဝအတွက်ရွေး
ချယ်သင့်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဆိုတာကို သမီးသိထားပါ”

သူမ မေမေကိုအံ့ဩစွာမော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ တစ်ချိန်
အဖေမောင်ကို သားလို့တဖွဖွခေါ်ခဲ့တဲ့မေမေတောင် ပြောင်းလဲသွားပြီ
လို့လူစိတ်တွေက ဒီလိုပဲအပြောင်းအလဲပြန်တတ်လေသလား။ ဒါ
အပြင် ငြိမ်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ စိတ်တွေမပြောင်းလဲသေးတာ
လဲ။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မေမေ။ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်
နေမှန်းမသိ။ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါ့မလားဆိုသလိုဖြစ်နေပါပြီ”

“သမီး ဒီလောက်မအပါဘူး။ မမမေပြောသွားတဲ့စကား
ရဲ့အသွားအလာကိုကြည့်ရုံနဲ့ သမီးကိုဘယ်လောက်လိုလားနေမှန်း
သိသာလွန်းပါတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ သမီးမှာ မောင်ရှိနေတယ်လေမေမေ။ မေမေ
မေ့မသွားပါနဲ့”

“မက်ပြီးသားအိပ်မက်ကို ပြန်မမက်ချင်ပါနဲ့တော့ သမီး
ရယ်။ ဘဝဆိုတာ လက်တွေ့ခန်းမှာပဲရှိနေသင့်တယ်။ စိတ်ကူးတွေ
မယဉ်ချင်ပါနဲ့”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်တွင်းသို့လှမ်းဝင်သွားတော့
၏။ သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကိုလေး
ပင်စွာချလိုက်မိသည်။

အိပ်မက်ပြန်မမက်ချင်ပါနဲ့တဲ့... မောင်ရယ်။ ငြိမ်းတို့ရဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုမှမဟုတ်တာဘဲ။ ငြိမ်းဘယ်
လိုများမေ့လို့ရမှာလဲ။ ဒါကို မောင်လည်းသိနေမှာပါနော်။

ငြိမ်းတို့ချစ်ခဲ့ကြတာ အပျော်သဘောမျိုးနဲ့မှမဟုတ်တာဘဲ။

ချစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေဟာ တိုတောင်းလွန်းလှပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့
အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာအထိ စူးနှင့်ဝင်ရောက်ကာ စွဲမက်ချစ်မြတ်နိုး
ခဲ့တာ မောင်လည်း အသိဆုံးပါနော်။ နှလုံးသားကိုယူချင်သလိုယူ၊
ပေးချင်သလိုပေးရအောင် ငြိမ်းတို့က လွယ်လွယ်နဲ့မေ့ပျောက်တတ်
တဲ့သူတွေမှမဟုတ်တာဘဲ။

သူ့အကြည့်တွေက သိသာလွန်းနေတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ငြိမ်းမှာက ရင်ခုန်တတ်တဲ့နှလုံးသားမှမရှိတော့တာလေ။ ငြိမ်းရဲ့
နှလုံးသားကို မောင့်ဆီမှာ အပြီးအပိုင်ပေးအပ်ခဲ့ကတည်းက ရင်ထဲ
မှာ ဗလာသက်သက်ပဲ ကျန်ရစ်တော့တာပါ။ ဒါကို သူ့သိအောင်
ငြိမ်းပြောချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့မောင်ရယ်... ငြိမ်းဘက်က မောင့်အပေါ်သစ္စာ
ရှိရှိနဲ့စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပေမယ့် မောင်ကတော့ ငြိမ်းကို ဥပေက္ခာပြု
ထားရက်တယ်။ မေ့ထားရက်တယ်နော်။ ပြောတော့ဖြင့် ငြိမ်းကို
ထာဝရချစ်နေမယ်တဲ့။ ဒါ၊ မောင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေတဲ့လား။

ခပ်မိန့်မိန့်လရောင်ကိုငေးကြည့်ရင်း အတွေးနယ်လွန်နေ
မိသည်။

ရက်စက်သူက ရက်စက်နိုင်ပေမယ့် ငြိမ်းဆီမှာ မောင့်ကို

ဥပေက္ခာပြုနိုင်စွမ်းရှိမနေတာက အခက်တကားအခက်ဆုံးပါလေ။
ဪ... မောင်ရယ်၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ငြိမ်းတို့ဝေးခဲ့ကြရတာ
သုံးနှစ်ပြည့်ပါတော့မယ်လေ။

အခန်း (၁၇)

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသောဝတ်စုံဖြင့် သပ်ရပ်သားနားနေ
သာဆရာသည် ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုမိုနုပျိုလန်းဆန်းနေပါ၏။
အိမ်ရှင်းစင်ကြယ်နေသောကော်ဖီဆိုင်ရှိ သီးသန့်စားပွဲတွင်ထိုင်နေ
သည်မှာ ဆယ်မိနစ်ကျော်ရှိနေလေပြီ။

အပြင်ဘက်မြက်ခင်းပေါ်မှာချထားသောခုံပို့ လေချိုတို့၏
သွေးစယ်ကိုစယ်မှုကြောင့် ငြိမ်း၏ဆံနွယ်ရှည်တို့က လေထဲမှာလွင့်
နေ၏။ ဒီနေ့မှရွေးချယ်ဝတ်ခဲ့မိသော ငြိမ်း၏ဝတ်စုံမှာလည်း
အပြုရောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်မို့ တိုက်ဆိုင်လွန်းနေပြီလား။

“ကိုယ့်အသက်ကိုယ့်အရွယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောရမယ့်အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ငြိမ်းသိမှာပါ။ ကိုယ်ရှင်းရှင်းပဲပြောချင်တယ်... ငြိမ်းကိုတစ်ဘဝစာ အတွက်ရည်ရွယ်ပြီး လက်ထပ်ပါရစေ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်၊ ငြိမ်းကိုခွဲလမ်းနေခဲ့တာကြာပါပြီ။ ငြိမ်းကိုစတွေ့တွေ့ချင်း ချစ်မိခဲ့တာပါ။ ကိုယ်၊အပိုတွေမပြောတတ်ဘူး။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်အထိ အပျော်တမ်းတောင်မှ ရည်းစားထားခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ စီးပွားရေး၊ အလုပ်၊ ငွေဆိုတဲ့ အရာတွေပဲ ပြည့်နက်နေခဲ့တာ... ငြိမ်းနဲ့တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်သိနားလည်ခဲ့ရတာပါ”

ငုံ့လျှိုးနေသောမျက်ဝန်းနက်များက ဝေဒနာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။ စူးရှသောအကြည့်တို့ဖြင့်ကြည့်နေသည့်ဆရာ မျက်ဝန်းတို့ကို ရဲရဲပင်ပြန်ကြည့်မိလေသည်။

“ငြိမ်းမှာ... ငြိမ်းမှာ”

“ချစ်သူရှိခဲ့တယ်လို့ပြောမလို့လား ငြိမ်း။ ကိုယ်သိပြီးသား အကြောင်းအရာတွေကို ထပ်မကြားချင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ငြိမ်း... ပြောပါရစေ။ ငြိမ်းပြောတာကို ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါဆရာ။ ငြိမ်းတောင်းပန်ပါတယ်။ ငြိမ်းရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို သူတစ်ယောက်တည်းကို အပြီးတိုင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှအစားမထိုးနိုင်ဘူး။ အစားထိုးလို့လည်းမရဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးလုပ်ယူလို့ရနိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ သူ့အလိုလိုသာ ဖြစ်တည်လာခဲ့တာပါ။ ငြိမ်းက မိန်းကလေးမိန်းမကောင်းပန်းပန်တစ်ပွင့်တန်မို့ သူ့ကိုပဲရွေးချယ်ခဲ့တာ။ သူ့ကိုပဲ ငြိမ်းလက်ထပ်ချင်တယ်။ ငြိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။ အကြည့်ကို စားပွဲထက် ကော်ဖီခွက်ဆီမှာသာ မရွေ့ရှားဘဲရပ်တန့်ထားမိသည်။ ငိုချင်လာသည့်စိတ်က အတိုင်းအဆမဲ့ မောင်ရယ်... ငြိမ်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဒီလိုနေ့မျိုးကိုမကြုံချင်လို့ အခါခါဆုတောင်းမိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ငြိမ်းဆုတောင်းတော့ မပြည့်နိုင်ခဲ့ပါလား။

“မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဘယ်သူမဆိုပိုင်နိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိပါတယ်၊ငြိမ်း။ ခုချိန်မှာ ငြိမ်းဟာ လွတ်လပ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ ပိုင်ရှင်အနားမှာရှိနေရင် ကိုယ် ဒီစကားမျိုးပြောမိတာမဟုတ်ဘူး။ စည်းစောင့်ရမယ့်ဆိုတဲ့အသိတရားနဲ့ ကိုယ်နောက်

ဆုတ်မှာအမှန်ပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ငြိမ်းချစ်နေဆဲပါပဲ ဆရာ။ ဒါဟာ ဘယ်တော့မှပြောင်းလဲမသွားမယ့် ငြိမ်းရဲ့သစ္စာပါ”

“ကိုယ်၊ ငြိမ်းကိုနားလည်ပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းလည်းစာနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်ပြောချင်တာကိုတော့ ငြိမ်းကိုပြောရမှာပဲ။ ကိုယ် အတ္တတွေသိပ်ကြီးနေပြီလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတစ်ခါမှ မဝေဖန်မိဘူး။ ဒါအမှန်ပဲ...။ ငြိမ်းရဲ့အတိတ်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ချင်တာ ငြိမ်းရဲ့ပစ္စုပ္ပန်နဲ့အနာဂတ်ကိုပါ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ... အချစ်ဆိုတာ မပါလို့မဖြစ်တဲ့အရာတစ်ခုမှန်း ကိုယ်သိနှင့်နေပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ တမင်တကာပြုစုပျိုးထောင်လို့လည်းရမှန်း ငြိမ်းလည်းသိမှာပါ။ လမ်းပျောက် တွေဝေနေတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ဘဝကို ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အလင်းတွေ ဖန်ဆင်းပေးပါရစေ”

သူမ မျက်ဝန်းတို့ကိုစေ့ပိတ်လိုက်မိတော့၏။ ဘယ်လိုလှုပ်ရမလဲ။ နှလုံးသားက မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှုတို့နှင့်အတူ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်ရိဝေလာတော့သည်။

“ဘဝကို ဦးနှောက်နဲ့ရွေးချယ်ပါလို့ ကိုယ်မပြောချင်ပါဘူး။

မိဘတွေသဘောတူနေလင့်ကစား အဖက်ဖက်က ဖိအားတွေပေးပြီး ငြိမ်းနှလုံးသားကို အကျဉ်းချခံရတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုတော့ ကိုယ်မလိုလားတာအမှန်ပါ။ ငြိမ်းရဲ့ဘဝကို ကိုယ့်အကြင်နာတွေနဲ့အတူ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခွင့်ကိုတော့ ကိုယ်လိုချင်ပါတယ်။ ဝှက်ခဲ့တဲ့ ပဟေဠိတစ်ခုကိုဖြေပေးရင်း ကိုယ်ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိနေတယ်”

ဆရာက သူ၏ကုတ်အဖြူအောက်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ထုတ်လိုက်စဉ်မှာတော့ အဝါရောင်နှင့်ဆီပန်းလေးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်!”

“တစ်သက်တာစောင့်ရှောက်ခွင့်နဲ့ ကိုယ့်ကို ‘ကို’ လို့ နာမ်စားပြောင်းသုံးမယ့်နေ့ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်နေမယ်နော် ငြိမ်း”

ငြိမ်းဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆရာ့ကို တအံ့တကြဲ ငေးမောကြည့်နေမိတော့၏။

Seventh Love Rose,
For My Crazy.

သတ္တမမြောက်နှင်းဆီ
ကျွန်ုပ်၏ရှူးသွပ်ခြင်းအတွက်...

ကျွန်ုပ်၏ရှူးသွပ်ခြင်းအတွက် သတ္တမမြောက်နှင်းဆီ
လား... ဆရာရယ်။

မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပထမအံ့ဩရိပ်ထင်၏။ ပြီးနောက်
ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက်ပျော်တို့ ပေါ်လွင်လာလေသည်။ ထင်ပါတယ်...
စကားကို မေမေ့မျှော်လင့်နေခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ဒီရင်ထဲမှာ
အက်လုလုဝေဒနာကို မေမေ့မြင်နိုင်တာမှမဟုတ်တာဘဲလေ။

“ဘာမှစဉ်းစားနေစရာမလိုဘူး သမီး။ ဘယ်ဘက်ထဲ
လှည့်တွေးတွေး အဖြေဟာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါအမှန်ထက်
ဆုံးနဲ့ အတိကျဆုံးပဲ။ မောင်နှောင်လတ်ကိုရွေးချယ်ဖို့ တစ်ခုတည်း
ပဲသမီး။”

“ဟင့်အင်း မေမေ၊ ငြိမ်းမှာ...”

“တော်ပြီသမီး၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ မေမေလည်း သား
အောင်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တာပါပဲ။ သမီးနဲ့လည်း
သဘောတူခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့... မိန်းကလေးတန်မယ့် ဒူးထောက်
တောင်းပန်နေတာကိုမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သမီး
ဘာကြောင့်စိတ်မနာနိုင်တာလဲ။ မေမေ့နေရာက သမီးဝင်ကြည့်ပေး
ပါ။ မိဘတိုင်းဟာ ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာမျိုးပဲ
ဖြစ်တွေ့ချင်တယ်။ ဒါဟာ မိဘမေတ္တာပဲ။ ပြစ်ချက်တစ်ခုမှ ရှိမနေ
ဘဲမေမေ့သားကို စွန့်ပစ်ရက်တဲ့သူတို့ကို မေမေ့မေ့ထားလိုက်ပြီ
သမီး။ လွမ်းစရာရှိတောင် နာစရာနဲ့ဖြေပါ သမီးရယ်။ သမီးခေါင်း
ထဲမှာထည့်ထားဖို့က မောင်နှောင်လတ်ကိုခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲ။ ဟုတ်ပြီ
သား။ ကဲ... ညဉ့်နက်နေပြီ။ သမီးလည်း အိပ်တော့၊ မေမေလည်း
အိပ်တော့မယ်။”

အခန်းထဲမှထွက်သွားသောမေမေ့နောက်ကျောက အမြင်
အာရုံမှာ မှုန်ဝါးသွားတော့၏။ မေ့ပစ်ရမယ်တဲ့လား။ လွမ်းစရာရှိ
မင်း နာစရာနဲ့ဖြေတဲ့။

မောင်ရယ်... မောင်အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ချစ်ခြင်း

တွေက တစ်ခဏနဲ့ပျက်ပြယ်သွားတာမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ငြိမ်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး မုန်းနိုင်မေ့နိုင်မှာတဲ့လဲ။

လေယူရာနဲ့ယိမ်း ရွှေရင်သိမ်းသစ်အရွယ်လို စိတ်ကစားပြီး ချစ်ခဲ့တာမျိုးမှမဟုတ်တာ။ အရွယ်ရောက်အချစ်စစ်တွေဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမ်းဆည်းသော့ခတ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ အချစ်ဆိုတာ သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားတတ်တဲ့အရာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲတာ။

အနေဝေးလို့ သွေးအေးသွားတယ်လို့များ မောင်ထင်မလား။ အဆက်အသွယ်မရှိနိုင်တော့ပေမယ့် ငြိမ်းနုလုံးသာမက 'မောင်'ဆိုတဲ့ပုံရိပ်တစ်ခုကို ကမ္ပည်းတင်ရေးထိုးထားခဲ့တာ သုံးနှစ်နီးပါးကြာခဲ့ပြီပဲ။

လတ်ဆတ်တဲ့ရင်ခုန်သံတွေကို ယခုတိုင်ကြားယောင်မပျံ့မို့ အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်တွေနဲ့ အိပ်ပျက်ညတွေကို လွှားနေခဲ့တာဟာ... 'မောင်'ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်နီထောင့်တမ်းတမျှော်လင့်နေတုန်းမို့ပါပဲ။

ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်ယှက်နွယ်လာတဲ့အမျိုးသားတွေဟာ ဆီပန်းတွေနဲ့အတူ ငြိမ်းဘဝထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတာ ဖွယ်ရာတိုက်ဆိုင်မှုပါပဲ။ ဆူးခက်တို့ရဲ့ပိုင်ရှင်စစ်၊ နှင်းဆီလို့

ပြတ်သားခြင်းတွေ ငြိမ်းထံမှာရှိမနေတာ အပြစ်လို့ယူဆနိုင်မလား။

ငြိမ်းဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။ နှလုံးခုန်လိုက်တိုင်း တမ်းတမိတဲ့သညာတစ်ခုဟာ 'မောင်'လို့ဆိုရင် မောင်ကို ယနေ့ထိတိုင်မျှော်လင့်နေဆဲပဲဆိုတဲ့ အဓိကသက်သေတစ်ခုပေါ့နော်။

မှန်တင်ခုံပေါ် ဖြန့်ကြဲတင်ထားသော နှင်းဆီခုနစ်ပွင့်ကို ငေးကြည့်နေမိရင်း ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချမိလိုက်တော့သည်။

မောင်ရေ... ငြိမ်းကိုလာကြည့်လှည့်ပါဦး။

ညကတော့ ညဉ့်သည်ထက်ညဉ့်လာပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ကြီးစိုးထားဆဲပင်ဖြစ်၏။

အဖိုး

မြတ်နိုးစိတ်သည်များအပူ

The Love that lasts is the love
that's last.

(Proverb)

အချစ်မှာ..... အဆုံးသတ်တဲ့အချစ်ဟာ နောက်ဆုံးပါပဲ.....

(ဝကားပုံ)

မြတ်နိုးစိတ်သည်မူအပူ

အဆုံး (၂၀)

တန်ပေါင်မှာ ယှဉ်ရပ်နေခဲ့တာကြာချေပြီ။ sunday ကြီး
ဖုန်းဆက်တာခေါ်လိုက်တာမို့ ငြိမ်းချိန်းသည့်နေရာကို သူရောက်
လာခဲ့တာက အလောတကြီးနိုင်လွန်းနေ၏။ ဘာများပြောချင်လို့
မိလိမ့်။ သူပြောခဲ့သည့်စကားတွေကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး အလုပ်ထွက်
ခွင့်တောင်းမလို့လား။ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မဟုတ်ပါစေနဲ့လား... ငြိမ်း
ဇယ်။ ကိုယ်၊ ငြိမ်းနဲ့မခွဲနိုင်လို့ပါ။ မဝေးပါရစေနဲ့နော်။

ရေပြင်ကိုငေးကြည့်နေသည့် ငြိမ်း၏အကြည့်တို့က ရွှေ
အူများခြင်းမရှိပါချေ။ မျက်တောင်တောင်မှခတ်ပါရဲ့လား။ အသက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှုမှန်းတောင်မှမသိရဘဲ ငြိမ်သက်နေပုံက အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ချ ထားသည့်အတိုင်းပင်။

သက်ပြင်းချသံနောက်မှာ တီးတိုးပေါ်ထွက်လာသည့်အသံ က တိုးသဲ့သဲ့မို့ ဘာကိုမှသံသဲကွဲကွဲမကြားလိုက်ရပါချေ။

“ဘာရယ်! ငြိမ်းဘာပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြော ပါဦး”

နှင်းဆီရောင်ဖြာနေသောမျက်နှာလေးသည် ပို၍ငဲ့ကျ သွားပြီး တုန်ခါနေသည့် တိုးလျလျအသံတို့သည် သူမနှုတ်ခမ်းဖွင့် ဟစဉ်မှာ တိုးသက်စွာပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဆရာကို... ဆရာကို... ငြိမ်းလက်ခံပါတယ်လို့ပြော လိုက်တာပါ”

“တကယ်... ဒါတကယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လားငြိမ်း။ ကြည့်စမ်း! ကိုယ်ထင်မှတ်မထားတဲ့အချိန်မှာ ငြိမ်းဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြား ရတာ ကိုယ့်အတွက် shock ပဲ။ ဟား... ဒီမှာ... ကိုယ့်ရင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး။ ရင်ထဲမှာဘာတွေဖြစ်နေလဲလို့။ ငြိမ်း... ငြိမ်းရယ်။ ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ ပြောမပြတ်တအောင်ပဲ၊ သိလား”
အေးစက်စက်လက်အစုံကိုဆွဲယူ၍ ရင်ဘတ်နှင့် ထိကပ်

လိုက်စဉ် တဒုတ်ဒုတ်နှင့်အခုန်မြန်နေသောရင်ခုန်သံကို စမ်းသပ်မိ လေ၏။ အို... သူဟာ... ငြိမ်းကို တကယ်ပဲမြတ်နိုးနေတဲ့သူပါပဲ လား။

“ငြိမ်း”

“ရှင်”

“ကိုယ်၊ ငြိမ်းကိုကတိပေးပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် ငြိမ်း ဘယ်တော့မှစိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး၊ သိလား။ ဒါ၊ယောက်ျားကတိ ပါ... ငြိမ်း။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငြိမ်းကို ရိုးမြေ တုစောင့်ရှောက်သွားမှာကို ငြိမ်းယုံပါ”

“ငြိမ်း... ငြိမ်းယုံပါတယ် ဆရာ”

တုန်ရီလှိုက်မောလာသော ရင်နှင့်ဖွဲ့သီခိုတွဲလာသည့်မျက် ချည်တို့ကို ထိန်းချုပ်မျှိုသိပ်ရင်းပြောလိုက်မိ၏။ မြတ်နိုးစွာဖြင့် ငေး ဩည့်နေသော သူ၏အရည်ရွှန်းလဲ့နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ကို ရင် ဆိုင်ရဲသဖြင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံထားမိလေသည်။

“ငြိမ်း... ကိုယ်၊ ငြိမ်းဆီက တစ်ခုခွင့်တောင်းချင်တယ်။ ဒီလိုတောင်းဆိုလို့ ကိုယ့်ကိုအခွင့်အရေးသမားလို့ မယူဆစေချင် ဘူး။ ကိုယ်၊ရင်တွေတအားခုန်ပြီး ငြိမ်းကို... ငြိမ်းကို... အင်း

ကိုယ့်စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်... ငြိမ်းရယ်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါ”

သူက ငြိမ်းကိုခပ်ဖွဖွပိုက်ထွေးလျက် ငြိမ်းနဖူးလေးကိုညင်သာစွာ နမ်းရှိုက်လေ၏။ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးလို့က်ပိုသောခံစားမှုဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ခိုဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲမှာ မောင့်ကိုနှင့်နင့်သီးသီးသတိရနေမိတော့သည်။

“အို! ကိုရယ်”

သူက သဘောတကျဖြင့်ရယ်မောရင်း စကားတွေကိုဆက်ပြောနေလေ၏။ ငြိမ်းနားထဲမှာတော့ မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။ မောင်ရယ်... ငြိမ်းသစ္စာမဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒီနေ့ဟာ မောင့်ကို ငြိမ်းစောင့်နေတာ သုံးနှစ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့ပါ။ ဒီအချိန်ထိ စောင့်ခဲ့တာတောင် မောင့်ဆီက ဘာတစ်ခုမှထူးခြားမလာလို့ ငြိမ်းသူ့ကိုရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ။ ငြိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ... မောင်ရယ်။

“ကိုယ်တို့အမြန်ဆုံးစေ့စပ်ကြရအောင်နော်။ စေ့စပ်ပွဲကိုတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲလုပ်ကြတာပေါ့... မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ Hotel ကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ စီစဉ်ကြတာပေါ့နော်။ Dinner ပွဲလည်း ကိုယ်လုပ်ပေးမှာပါ။ စေ့စပ်ပွဲနေ့မှာ ငြိမ်းအဖြူလေးဝတ်

ရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ အဝါနုလေးရွေးမယ်နော်။ ငြိမ်းက အဝါလေးနဲ့ဆို ပိုပြီးလိုက်တယ်။ Dinner ဝတ်စုံကို ခဲရောင်လေးပဲရွေးကြတာပေါ့။ ငြိမ်းသဘောကျရဲ့လား”

လက်တွေက အလိုလိုတင်းကျပ်လာလေ၏။ အရှိန်ဖြင့်ပြောနေသည့်သူ့စကားတွေကို ရပ်မသွားစေလိုပါ။ သူ့စိတ်ချမ်းသာသလို ဆက်ပြောနေပါစေတော့။

“လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ လိုက်နေရမှာနော်။ ငြိမ်းရဲ့မေမေကိုပါခေါ်ပြီး အတူနေကြရအောင်။ မေမေနဲ့အန်တီကလည်း နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးကြပြီးသားပဲဟာ။ ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။ မေမေကလည်း ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်နေတာ။ ကိုယ်နဲ့တောင်မှ ငြိမ်းကိုလုရင်း စကားများမိကြသေးတယ်သိလား”

“ငြိမ်း... အိမ်ပြန်ချင်ပြီ၊ ကို”

“sorry... ငြိမ်း။ ကိုယ် အရာအားလုံးကိုမေ့သွားတာခွင့်လွှတ်ပါ။ အချစ်က ကိုယ့်ကိုညှို့ယူဖြားယောင်းနေတာကြာခဲ့ပြီကိုး”

သူက လက်တွေကိုလျှော့ပစ်လိုက်သော်ငြား လုံးဝတော့တွတ်မပေးသေးပါချေ။ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူမမျက်နှာကိုကြည့်၍ မဝသလို တစ်မိမိမိဖြင့်ကြည့်မဆုံးတော့ပေ။

ရင်ခုန်ရမည့်အစား စိတ်အိုက်ညစ်ညူးလာစိတ်တို့က ဘာကြောင့်များပါလဲ။ ဖြစ်သင့်ပါသလား။ ဒါ၊ သူမရွေးချယ်လိုက်သည့် လူတစ်ယောက်ပါလေ။

“ငြိမ်း”

“ရှင်”

“ကြာပါတယ်ကွယ်၊ အခုပဲ စေ့စပ်ပွဲဝတ်စုံသွားဝယ်ကြစို့နော်။ ဒါမှ ငြိမ်းစိတ်ကြိုက်ရမှာလေ”

“အို... အစောကြီးရှိသေးတာကို၊ ကိုကလည်း”

“မစောတော့ပါဘူးငြိမ်းရယ်။ ငြိမ်းဆီကအဖြေကို ကိုယ်စောင့်နေရတာ ဆယ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသလိုပဲ”

ပိုရန်ကောဟု မပြောရက်ပါချေ။ သူစိတ်ချမ်းသာရင် ငြိတော့ပါပဲ။ ငြိမ်းအပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ကာချစ်နေသည့်သူ့ချစ်ခြင်းတွေက မောင့်ထက်မပိုရင်တောင်မှ လျော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။

မောင်ရယ်... ချစ်သူအသစ်တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲက နေပြီး ရည်းစားဦးကိုသတိရတမ်းတနေတာ ငြိမ်းအတွက် တရားမျှတမှုရှိပါ့မလားဟင်။

“သွားကြရအောင် ငြိမ်းရယ်”

နဖူးမှဆံစလေးတွေ နွေးခနဲဖြစ်သွားတာကိုသိပါ၏။ လက်ဝါးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ သူ့ဆွဲခေါ်ရာဆီပါခဲ့ရတော့သည်။ ကားစီးရသည့်အရသာက ခါတိုင်းလို ရင်ကိုမငြိမ်းချမ်းစေသလိုပင်။ အတွေးလွန်တတ်သည့်သူက သူမဘက်ကို မကြာခဏလှည့်ကြည့်တတ်တာမို့ သတိပေးရပြန်လေ၏။

“ကို... ကားကိုကြည့်မောင်းဦးလေ”

“မောင်းနေတာပါပဲ ငြိမ်းရဲ့”

“ကိုမျက်လုံးတွေက ငြိမ်းဘက်ကိုပဲ ရောက်ရောက်နေပြီး တော့များ၊ ဂရုစိုက်မောင်းပါ... ကိုရယ်။ အန္တရာယ်များလွန်းလို့ သတိပေးနေရတာပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးငြိမ်းရယ်။ ချစ်လွန်းလို့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လို့ပါ”

သူက၊ သူမလက်ကိုဆွဲယူ၍ လက်ဖမိုးလေးကိုဖျတ်ခနဲနမ်းခိုက်လိုက်လေ၏။ သူမက လက်ကိုပြန်ရုတ်လိုက်ရင်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

“ကြည့်ပါလား”

“ချစ်လို့ပါငြိမ်းရယ်။ သိပ်ပြီးမတွန့်တိုပါနဲ့”

“ငြိမ်းပြောတာ ကားမောင်းနေတာကိုနော်... ဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေမှန်းလည်းမသိပါဘူး”

“အဲဒါပဲ... အဲဒါပဲ, အဲဒါလေးတွေကိုပဲ ကိုယ်ကချစ်နေ
ရတာပါငြိမ်းရယ်။ ကဲ! ရောက်ပါပြီ... ဆင်းကြစို့”

Ladies' Fashion Shop ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး
အတွင်းသို့ဝင်လိုက်ပါ၏။ Customer အချို့၏ ငေးခနဲကြည့်လိုက်
ကြသည့်အကြည့်တို့ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရသည်။ မကြည့်
ဘဲနေနိုင်မှာလား။ သူက လက်မောင်းကြားထဲမှာ သူမလက်ကိုညှစ်
၍လျှောက်နေသည်ကို ရှက်စိတ်ဖြင့်ရုန်းလိုက်ချင်ပေမယ့် သူမ၏
တွေအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ သူမ, မလိုလားပါဘူး

“ရွေးနော်... ငြိမ်း, ရိုးရိုးလေးနဲ့ဆန်းတာမျိုးလေးရွေး
ငြိမ်းနဲ့လိုက်ဖက်မှာလေ”

- “ငြိမ်းမှမရွေးတတ်တာ, ကိုရဲ့”
- “ပုလဲလုံးလေးတွေ သီထားတာလေးလည်းလှတယ်”
- “ဟင့်အင်း... လည်ပင်းကျယ်တယ်”
- “ဒါဖြင့် ဟိုဆီးကွင့်လေးတွေထိုးထားတဲ့ဂါဝန်လေး
သူလည်းလှတာပဲ”

“မျက်စိရွှပ်စရာကြီး... ကိုရဲ့”

“ဟောဗျာ... တစ်ဆိုင်လုံးမကြိုက်ရင်တော့ဒုက္ခပဲ”

အရောင်းစာရေးမလေးနှစ်ယောက်က ရယ်လိုက်ကြလေ
၏။ သူပုံစံက စိတ်ကောက်နေသည့်ကောင်မလေးကို ချော့မော့ယူယူ
နေပုံပေါက်နေပြီကိုး။

“ခဏလေးနော်, ဦး... အတွင်းဘက်ထဲမှာချိတ်ထားတဲ့
ဝတ်စုံလေးယူလာပြမယ်။ အဲဒါက အောက်နားလေးရယ်၊ လက်
ဖောင်းကောက်ရယ်မှာပဲ ဘော်ကြယ်လေးတွေထိုးပေးထားတာ။
ယဉ်ပြီးလှတာမို့ ဒီမကြိုက်မှာပါ”

“ကဲကဲ... ယူလာပြပါဦး, သမီးရယ်။ တော်သေးတာပေါ့၊
မမနဲ့ ဦးလို့ခေါ်ပေလို့သားပဲ။ ဘာနဲ့မမဆိုရင်တော့ ဘာတစ်ခုမှ
မဝယ်ဘဲပြန်တော့မှာ”

“အဟင်း... အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ရပါဘူးဦးရဲ့။ မမက ဦး
အတော်လေးကိုလိုက်ဖက်လွန်းပါတယ်”

“အင်း... ဈေးတော့မဆစ်ရတော့ဘူးထင်တယ်”
တီးတိုးရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
မိန့်နောက်နားမှာ ချိတ်ထားသည့်ဂါဝန်ဖြူလေးကိုယူ၍ပြလေ၏။

လည်ပင်းလည်း အနေတော်၊ လက်ဖောင်းလေးကလည်းခပ်ပြေပြေ
ပဲဖောင်းထားပြီး ဘော်ကြယ်လေးတွေက အနားသားတွေမှာပဲ ခပ်
ကြဲကြဲရှိနေတာမို့ ဆန်းသလိုနှင့်ရိုးရှင်းလှပါသည်။

“ကြိုက်လား ငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တော်လိုက်တဲ့ကလေးမလေးပါလား။ ငြိမ်းအကြိုက်တို့
ကွက်တိမှန်းနိုင်တယ်။ ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးမယ်နော်”

“မယူပါရစေနဲ့ဦးရဲ့။ သမီးတို့က ဦးတို့စုံတွဲဝင်လာထ
တည်းက ကြည့်နေကြတာပါ။ မမက သိပ်ချောတာပဲနော်”

“ကဲ! ကိုယ်ထုခန့်ရတော့မလား... ငြိမ်း”

“ကိုနော်... ကလေးတွေရှေ့မှာ”

သူက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ကောင်မလေးတွေအထူ
အညီဖြင့် ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက်မှာတော့
Restaurant တစ်ခုမှာ နေ့လယ်စာကျွေးလေသည်။

“ငြိမ်းကိုစားစေချင်လို့သာ ကိုယ်လိုက်ကျွေးရတာ။ ကိုယ်ထု
ငြိမ်းချက်ကျွေးတဲ့ဟင်းတွေကိုပဲ လျှာပေါ်မှာစွဲနေတာကွ”

“နောက်တော့မှ ကိုကိုချက်ကျွေးပါ့မယ်”

“ငြိမ်းပင်ပန်းမှာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ပါဘူး”

“အိမ်ရှင်မဆိုမှတော့ အိမ်ရှင်မတာဝန်ကျပွန်ရမှာပေါ့
ကိုရယ်”

“အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ချင်ပြီပေါ့လေ”

“ကိုနော်... ငြိမ်းကို စ,စရာထင်နေလား”

“ဟင်းဟင်း၊ ချစ်လို့ကြည်စယ်တာပါငြိမ်းရယ်။ မကောက်
လိုက်ပါနဲ့။ တော်ပြီ... ကိုယ်မစတော့ပါဘူး”

သူက သူမဆံပင်လေးတွေကိုသပ်တင်ပေးရင်း ချောရှာပါ
သည်။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ ဒီလိုမျိုးစိတ်ကောက်သူက မောင်ဖြစ်
နေပြီး ချောရသည့်သူက ငြိမ်းရယ်လေ။

အန်း (၂၀)

ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်ကို သတိလက်လွတ်ငေး
မောနေမိ၏။ မိုးစက်မှုန်တို့နှင့်အတူ လေပြင်းတို့က တဖျတ်ဖျတ်
တိုက်ခတ်နေလေသည်။ မိုးညတွေတိုင်းမှာ ပျော်ဝင်အိပ်မောကျ
ခြင်းမရှိခဲ့တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒီလိုနဲ့... မနက်ဖြန်ပေါင်း
များစွာကိုရင်ဆိုင်ရဦးမည်သာ။

မကြာခင်မှာ ကြုံတွေ့ရတော့မည့်စေ့စပ်ပွဲအတွက် 'ကို'
ဝယ်ပေးထားသည့်အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးက မှန်မီရုံထဲမှ သူမကို
လှောင်ပြောင်နေသယောင်၊ ပျော်နိုင်မှာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း...

နုလုံးသားမဲ့စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရွှေလျားရှင်သန်ရဦးမည့်အနာဂတ်ကို ကြိုတွေးရင်မောနေမိ၏။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒုန်းခနဲမြည်သံကြောင့် မေမေ၊ ပြတင်းပေါက်ပိတ်အိပ်ဖို့ မေ့နေပြီမှန်းရိပ်မိလိုက်သည်နှင့် အခန်းကူးလာခဲ့၏။ သံဇကာ၊ ကာထားသောပြတင်းမှတစ်ဆင့် တံခါးကိုဆွဲစေ့ပိတ်လိုက်သည်။ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသောမေမေ့ကို စောင်ထူထူခြုံပေးရင်း မေမေ့ပါးလေးကိုခပ်ဖွဖွမွှေးနှိုက်မိ၏။

မေမေ့ကို ရှေ့ဆက်ပြီး ဘဝအမောတွေနဲ့ရင်မဆိုင်စေချင်ပါဘူး။ မေမေ့စိတ်ချမ်းသာရင် ငြိမ်းလည်း ထပ်ထူဝေမျှခံစားနိုင်ရမှာပေါ့။ သမီးအလိမ္မာလေးဖြစ်စေချင်ခဲ့သလို ခုလည်း ငြိမ်းတာမေမေ့ရဲ့သမီးအလိမ္မာလေးပါပဲလေ။

အခန်းတံခါးရွက်ကိုစေ့ပိတ်လိုက်ပြီး ညင်သာစွာလျှောက်လှမ်းလိုက်စဉ် အိမ်ရှေ့သစ်သားတံခါးမှ အသံလိုလိုကြားလိုက်ရ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံလေးလား၊ သို့တည်းမဟုတ်... အညွှန်နေသူအတွက် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာအသံတစ်ခုလား။

ဝေဝေဝါတွေးလိုက်မိပေမယ့် ခြေလှမ်းတို့က တံခါးဝအနီးမှာ အလိုလိုရပ်တန့်သွားရလေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

သေချာပါတယ်၊ ဒါ၊ တံခါးခေါက်သံပါပဲ။ ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သူများပါလိမ့်။ နံရံထက်မှ နာရီကိုမော့ကြည့်စဉ် ည(၁၁)နာရီကျော်နေလေပြီ။

ဘယ်သူလဲ... ‘ကို’များလား။ ဟင့်အင်း... ‘ကို’က ဒီလိုအချိန်မတော်ကြီး ငြိမ်းဆီကိုလာမယ့်သူမှမဟုတ်တာပဲ။ ရုတ်တရက်ကြက်သီးတွေပြန်းခနဲထသွားလေ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်ကောင်းလား။ တော်ကြာအန္တရာယ်ပြုနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ ဒီတိုချိန်တိုတိုဖြင့် တံခါးကိုငေးနေစဉ် နောက်ထပ်တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲလို့မေးနေတယ်လေ”

“မောင်ပါ”

“ဟင်! ”

ဘုရားရေ... နားကြားများလွဲနေရောသလား။ တဒိတ် ဒိတ်တိုးဆောင်ခုန်လာသောရင်ခုန်သံတို့ဖြင့် တံခါးကလန့်ကိုဆွဲချ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်တာကာလက အမြတ်တနိုးရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည့်မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဘုရား... ဘုရား... မောင်... ငြိမ်းရဲ့မောင်အစ်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ငြိမ်း... သိပ်အံ့ဩနေလားဟင်။ မောင်၊ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ လာခဲ့ရတာငြိမ်းရဲ့။ ဒီမှာကြည့်စမ်း... မောင့်ခြေထောက်တွေ အရင်လိုပြန်ကောင်းသွားပြီသိလား။ ငြိမ်းရဲ့ရင်ခုန်သံတွေထိ အနီးကပ်ဆုံးမှာ နားထောင်ဖို့ ငြိမ်းဆီကို အမြန်ဆုံးမောင်ပြန်လာခဲ့တာလေ”

မောင်က သူ့ကိုယ်သူတစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်ပြီး စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောနေလေ၏။ မိုးရေတိုရွဲရွဲစိုနေသည့်မောင့်ကို နှုတ်ခမ်းအစုံဖွင့်ဟလျက် တမေ့တမောငေးနေမိတော့သည်။

ဒါ... အိပ်မက်လား။

“ငြိမ်း... မောင်လေ... ငြိမ်းရဲ့မောင်အစ်ပါ။ ဒါ၊ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ... မယုံရင် မောင့်ကိုစမ်းကြည့်ပါလား”

မောင်က ငြိမ်းလက်တို့ကိုမယူ၍ မောင့်မျက်နှာကိုထိကိုင်စမ်းသပ်စေ၏။ အေးစက်စက်အထိအတွေ့တို့သည် လက်ဖျားမှ တစ်ဆင့် ရင်တွင်းသို့တိုင် အပူငွေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲစီးပျောသွားတော့သည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ... ငြိမ်းအသက်ထက်မက၊ မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့တဲ့မောင်ပါပဲ။

“အို... မောင်... မောင်”

ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မောင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလိုက်မိတော့သည်။ မောင်က အလွမ်းတွေပြည့်နှက်သိပ်သည်းလာသည့်ခွန်အားတို့ဖြင့် ငြိမ်းကိုတင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေ၏။

“ငြိမ်းရယ်... မောင်လွမ်းနေရတာ ကြာလှပြီ။ တစ်နေ့မှ အလို့မရခဲ့ဘူး။ မောင့်ဦးနှောက်ထဲမှာ ငြိမ်းနဲ့နီးခွင့်ရဖို့ကိုပဲအမြဲ ဆွေးနေခဲ့တာ။ ခုမှပဲ မောင့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတော့တယ်... ငြိမ်း၊ ငြိမ်းရော မောင့်လိုပဲမဟုတ်လားဟင်”

မောင့်ကိုပင့်မော့ကြည့်လျက် ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညိတ်
ပြလိုက်မိ၏။ မောင်က သတ်လက်လွတ်ပျော်လွန်နေရာမှ သတိဝင်
သွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေဝဲကြည့်လိုက်ပြီး ငြိမ်းကိုဖက်
ထားသည့်လက်တို့ကိုဖြုတ်လိုက်ပါ၏။

“ညဉ့်နက်နေပြီ၊ မောင်ပြန်တော့မယ်။ နောက်မှမောင်၊
ငြိမ်းကိုလာတွေ့မယ်။ ငြိမ်းစောင့်နေနော်၊ မောင်သွားပြီ။ ငြိမ်း
အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ”

ဖျက်ခနဲ ညာဘက်ပါးပြင်ထက် ပင့်သက်နွေးနွေးလေးဖြစ်
ထွန်းစေကာ မျက်စိရှေ့မှ မောင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

အမှောင်ထုထဲသို့လိုက်လံရှာဖွေကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။
ဖြန်းခနဲတိုးဝင်လာသောမိုးစက်တို့ကြောင့် တံခါးကိုစေ့ပိတ်ကာ
ကျောမှိုကပ်လိုက်၏။

အိပ်မက်များလား... ဟင့်အင်း... ရင်ဘတ်နှင့်လတ်
မောင်းမှာ ခိုတွဲနေသည့်ရေစက်တို့နှင့်အတူ ယခုတိုင် လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်ခံစားလိုက်ရသော ပါးပြင်ထက်မှမောင့်ကိုယ်သင်းနဲ့သင်း
သင်းလေးဟာ အိပ်မက်မဟုတ်တဲ့ အဓိကသက်သေတွေပဲမဟုတ်
ပါလား။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ဘယ်လိုပြန်ရောက်မှန်းပင် မသိလိုက်ပေ။
ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်စဉ် ရှေ့တည့်တည့် ဗီရိုမှန်ထဲမှမြင်နေရသည့်
ဝတ်စုံဖြူလေးကြောင့် သူမနှလုံးသားထဲမှ စူးအောင့်သွားရတော့
သည်။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... တစ်ဖက်မှာက စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့အထိ
ဧတိပေးပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်။ အခုတော့ သူမ၏နှလုံးသားက အနီးဆုံး
သို့ပြန်ရောက်လာပါရောလား။

ကတိကိုဖျက်ပစ်လိုက်ရင် 'ကို' အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ
တွေအလယ်မှာ 'ကို' မျက်နှာပျက် အရှက်ရရှာမှာပေါ့။ သူမကရော၊
ဧတိကိုလွယ်လွယ်နဲ့ပေးပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ပြန်ဖျက်တတ်တဲ့မိန်းမလို့
မျက်နှာပျက်ရမှာအမှန်ပါပဲ။

ဒါဖြင့် မောင့်ကိုစွန့်ပစ်ရမှာလား။ ဟင့်အင်း... ဘယ်လို
မှမဖြစ်နိုင်တာ။ မောင့်ကိုစွန့်လွှတ်ရဖို့အတွေးလေးတွေးမိရုံနဲ့တောင်
ငြိမ်းရဲ့နှလုံးသားတွေ တစ်စစီကြော့မလိုခံစားနေရတာ။ မောင်နဲ့
အကယ်ပဲဝေးရရင်တော့ ငြိမ်းတော့ သေသွားမှာအမှန်ပါပဲ။ ဒါဆို
ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။

ဗီရိုထဲမှ ဂါဝန်ဖြူလေးကိုထုတ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်တွေ

တပေါက်ပေါက်ကျလာတော့၏။ မောင်ရယ်... ဒီလိုဖြစ်နေမယ့် အစား ငြိမ်းသေသွားတာကမှ ပိုကောင်းပါဦးမယ်လေ။

တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်နံ့ကပ်မက်မက်ငိုကြွေးနေမိ၏။ ည(၂)နာရီလောက်မှာ ခြေသံကြားလိုက်ရတာမို့ မေမေတစ်ရေးနိုးပြီမှန်းသိလိုက်ပါသည်။

“သမီးဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခုထိမအိပ်သေးဘူးလား”

“မေမေ”

အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်၍ဝင်လာသည့်မေမေက ခုတင်ထက်မှာ ဂါဝန်ကိုင်၍ငိုနေသည့်သူ့မကိုမြင်သွားလေ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အင်္ကျီတော့ကြေကုန်တော့မှာပဲသမီးရယ်”

“မေမေ... ငြိမ်း... ငြိမ်း... ဆရာ့ကိုလက်မထပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဘာ! ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်။ နင်ရှူးနေပြီလား... ငြိမ်းရဲ့။ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာပဲ စေ့စပ်ပွဲလုပ်တော့မှာ။ ခုမှဘာစိတ်ကူးတွေထဖောက်ရတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ”

“စေ့မှမစေ့စပ်ရသေးတာပဲမေမေ။ ပွဲပျက်သွားတာမို့မှ”

မဟုတ်တာ။ ခုနေပြောလိုက်ရင် သူတို့ဘက်က...”

“တော်စမ်း! ငြိမ်းနော်... မေမေမွေးထားတဲ့သမီးက မေမေ့ကို လူပုံအလယ်မျက်နှာမပြရဲအောင် လုပ်ချင်တာလား”

မေမေက သူမအနီးသို့ရောက်လာပြီး လက်ထဲမှဂါဝန်ကို ယူ၍ ဗီရိုထဲပြန်ထည့်လိုက်လေသည်။

“မောင်... မောင်လာသွားတယ်မေမေရဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုနပဲ ငြိမ်းဆီကို မောင်လာသွားတာပါ”

“ငြိမ်း... သမီး၊ ညည်းဦးနှောက်တွေ ကောင်းပါသေးတယ်နော်”

မေမေက သံသယမျက်ဝန်းများဖြင့် သူမကိုကြည့်နေလေသဖြင့် မေမေ့ရင်ခွင်ထဲသို့ပြေးဝင်လိုက်မိသည်။ ရှူးနေရင်၊ ရှူးသွားတာတောင်မှ ပိုကောင်းဦးမှာပါ... မေမေရယ်။

“အိပ်မက်တွေမက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့။ သောက်ရေအေးအေးလေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်ချည်”

“ငြိမ်းတကယ်ပြောနေတာပါမေမေ။ မယုံရင် ဧည့်ခန်းကို သွားကြည့်လိုက်ပါ။ မောင်ကိုယ်ကကျခဲ့တဲ့ရေတွေ ခုချိန်ထိရှိနေ

တုန်းပါပဲ။ မောင်... မောင်ခြေထောက်တွေပြန်ကောင်းသွားပြီ
မေမေ”

ဒေါ်ရီရီမြ ဧည့်ခန်းသို့ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့၏။ အစစ်
ပါပဲ။ တံခါးဝအရှေ့မှာ ရေတိုက အကွက်လိုက်၊ ဒါဖြင့် သမီးပြော
နေတာအမှန်တွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့... မဖြစ်ပါဘူး။ ကိစ္စတွေအားလုံး
စိစဉ်ပြီးနေပြီပဲဟာ။ လွယ်လွယ်နဲ့ဖျက်ပစ်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“သူ့ရောက်လာတာ ထားလိုက်ပါတော့သမီး။ သမီးနဲ့ သူ
နဲ့က တရားဝင်စေ့စပ်တဲ့အဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။
သားနောင်နဲ့က ဒီပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာရော၊ ကုမ္ပဏီတွေ
ကအစ လူသိရှင်ကြားသတင်းတွေ ထွက်နေပြီးသားပါ။ ကလေး
အတွေးနဲ့ မိုက်လုံးကြီးဖို့မစဉ်းစားပါနဲ့။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်
တာကို လေးလေးနက်နက်ဆုံးဖြတ်ပါ။ မေမေသဘောတူထားတဲ့
သားနောင်ကိုငြင်းဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သမီးခေါင်းထဲမှာ
မြမြမှတ်ထား”

မေမေက အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်သွားလေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ပိုင်၍ကျန်နေခဲ့တာ အချိန်တွေအကုန်မြန်တာကိုပင် မသိနိုင်တော့။
ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရမယ်တဲ့

လား။ ဦးနှောက်က စေခိုင်းနေတာကို နှလုံးသားက နာမှမနာခံချင်
တာပဲ။ အချစ်တစ်ခုသေသွားတာက ဘဝတစ်ခုသေသွားတာထက်
ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားတာကို မေမေမှမသိနိုင်တာလေ။

မြတ်နိုးစိတ်သည်မုဒ္ဒာ

အန်း (၂၂)

မနက်စောစောရောက်လာသည့် 'ကို' ကို တအံ့တဩဖြင့်
ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေက ငြိမ်းကိုအဝတ်အစားလဲစေ၍ 'ကို'
နှင့်အတူ အပြင်သို့ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ဝှက်သလို
မြူးစေ့မျက်နှာဖြင့် 'ကို'က ငြိမ်းကိုကားပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ... ကို”

“အင်း... တစ်နေရာကိုပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့ညီအရင်းလိုချစ်ရ
တဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ချိန်းထားတယ်။ သူက ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာ
ခင်ထားတာလေ”

“အဲဒါနဲ့ ငြိမ်းနဲ့ ဘာများပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ကို”

“သူနဲ့ငြိမ်းကိုမိတ်ဆက်ပေးချင်လို့လေ။ ပြီးတော့ ကိုယ့် ဇနီးလောင်းလေး ဘယ်လောက်ချော၊ ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုတာ ကြားထားတာမို့ ငြိမ်းကိုခုလိုခေါ်လာရတာပေါ့”

“ကိုကလည်းလေ”

တီးတိုးညည်းညူမိရင်း အာရုံကို လမ်းမထက်ပို့ထားလိုက် ၏။ ကားက လေဆိပ်ဝင်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်သောကြောင့် ငြိမ်း ကိုကိုမေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။

“ကိုမိတ်ဆွေက ဘယ်ကနေလာမှာလဲ”

“အင်္ဂလန်ကနေ ဒီမနက် Flight နဲ့ပြန်လာမှာလေ”

“ဪ”

“ငြိမ်းနေလို့ကောင်းရဲ့လား၊ မျက်နှာက သိပ်မရွှင်ဘူးထင် တယ်”

“ညက ကောင်းကောင်းအိပ်လို့မရလို့ပါ၊ကို”

“ဟုတ်လား! ကိုယ်သူနဲ့ခဏပဲတွေ့မှာပါ။ သိပ်မကြာဘူး၊ စကားပြောရုံလေးပဲ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား... ငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငြိမ်းဘာမှမဆက်မပြောတော့ဘဲ ‘ကို’ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ပါလာရင်း စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ‘ကို’က နာရီ ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ငြိမ်းကိုစောင့်နေစေကာ အောက်ထပ် သို့ဆင်းသွားလေသည်။

Waiter လေးလာချပေးသွားသည့် Ice Coffee မှ ပိုက် တံလေးကို လက်ဖြင့်အသာလှုပ်ကစားနေမိသည်။ (၁၀)မိနစ်ခန့် အကြာမှာတော့ ငြိမ်းနောက်နားမှ ခြေသံဖွဖွတို့ကိုကြားလိုက်ရလေ ၏။

“ညီ... ဒါ၊ကိုယ့်ဇနီးလောင်းပေါ့။ နာမည်က ငြိမ်းတဲ့၊ ငြိမ်း... ဒါ၊ကိုယ်ပြောတဲ့ညီပဲ၊ တေဇာအောင်တဲ့”

ဆုံစည်းမိသောမျက်ဝန်းနှစ်စုံတွင် အံ့ဩမှင်တက်မှု၊ မယုံ ကြည်နိုင်မှုတို့ဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ကွက်ခနဲပျက်သွားသောမျက် နှာတို့ကို အသီးသီးပြင်ဆင်ကာကွယ်လျက် ဟန်ဆောင်အပြုံးတို့ကို ပေါ်လွင်စေလိုက်ကြပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဘယ်လိုလဲညီ။ ညီကောင်မလေးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ငြိမ်း... ”

ဘယ်သူကပိုချောသလဲ”

သူက ပန်းရောင်သန်းနေသော ငြိမ်း၏မျက်နှာထက်မှ အကြည့်ကိုလွှဲလျက် ဟန်ဆောင်ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ကိုနောင်ရဲ့ငြိမ်းက ပိုချောတာပေါ့ကိုနောင်”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငြိမ်း... စကားလေးဘာလေးပြောဦးလေ။ ဘယ်နှယ်ခေါင်းကိုငုံထားရတာလဲ”

“ငြိမ်း... ငြိမ်း... ခေါင်းနည်းနည်းမူးလာလို့ပါ”

“တော်တော်အနေရဆိုးနေသလားငြိမ်း”

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့... ညီကောင်မလေးရော”

“ကျွန်တော်၊ သူနဲ့သေချာချိန်းမထားဘူးကိုနောင်။ သူ ဒီကိုလာချင်မှလာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်ကတော့ သူလာတဲ့အထိစောင့်နေမှာပါပဲ”

ခိုတွဲဝေသီလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်ဖြင့်ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလျက် ငြိမ်း၊ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတော့၏။

အို... 'ကို'နဲ့မောင်ဟာ အရမ်းကိုရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေပါရောလား။ ဒီလိုမျိုး ဘယ်အချိန်ထိ ငြိမ်းဟန်ဆောင်တင်းထားနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ညီ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ တည်းရမယ်နော်။ ခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကန်ပေါင်မှာ သွားစောင့်ရဦးမယ် ကိုနောင်။ နောက်မှပဲ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်။ ကိုနောင်အိမ်ကို ကျွန်တော်ရောက်ဖူးတာပဲ”

“ငြိမ်း... ငြိမ်း... ပြန်ချင်ပြီ”

“ဆေးခန်းပြချင်လား... ငြိမ်း။ သိပ်မူးနေလား”

“အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး။ ဆေးသောက်ပြီး တစ်ရော့လောက်မှေးလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ! ညီကိုယ်သွားနှင့်ပြီနော်။ အိမ်မှာပဲပြန်ဆိုကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုနောင်”

နှုတ်ပင်မဆက်နိုင်ဘဲ ထထွက်သွားသောငြိမ်း၏ကျောပြင်ကိုလိုက်လံငေးကြည့်နေရင်း သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်၏။

၂၂ ❀ ဖေသုဒ္ဓါဟင်

ထင်မထားဘူး။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ဆိုတွေ့ရမယ်လို့ လုံးဝကိုထင်မထားမိတာ။ ငို... ငြိမ်းရယ်၊ မောင်... မောင်တော့ နောက်ကျခဲ့ရပြီလား။

စူးနှင့်နက်ရှိုင်းစွာကြည့်နေမိသောအကြည့်တို့တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၏ရင်ထဲမှ ကြေကွဲရိပ်ကိုဖော်ပြနေ၏။ အင်းလျားကန်ပေါင်မှ လေနှုတ်အေးတို့က နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်အပူကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့။ တိတ်ဆိတ်နေသောအခြေအနေကို သူက စတင်ဖောက်ခွဲချေဖျက်လိုက်လေသည်။

“ငြိမ်းသိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ရပါဘူးမောင်”

“မောင်လို့ခေါ်နိုင်သေးတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ တိုင်းတစ်ပါးကနေ ပြေးလာခဲ့တဲ့လူကို အမောမပြေစေဘဲ ရင်ဝကိုစားနဲ့ ထိုးစိုက်ခံရသလို မောင်အခံရခက်တယ်ငြိမ်းရဲ့”

“ငြိမ်း... ငြိမ်း... ရှင်းပြပါရစေ”

“ဘာကိုရှင်းမှာလဲ၊ မောင့်ချစ်သူက တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှယောင်ယမ်းပြီးတောင် ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပဲ။ အခုတော့... အခုတော့”

“ငြိမ်းပြောတာကို ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါလား မောင်ရယ်”

အင့်ခနဲရှိုက်၍ စီးကျလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်မိ၏။ မောင်က တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်လေသည်။

“မောင့်ကို ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ရည်ရွယ်ပြီးချစ်ခဲ့တာပါဆို။ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းဘက်က သစ္စာပျက်မသွားဘူးဆို။ အဲဒီစကားတွေကိုပြောခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ငြိမ်း... ငြိမ်း... မောင့်ကို သုံးနှစ်အထိစောင့်ဆိုင်းခဲ့ပါတယ်”

“ဪ! တာဝန်ကျေရုံပေါ့၊ ဟုတ်လား။ တေဇာအောင်... မင်းအတွက် ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှရနိုင်မှာလဲ။ တကယ်ဆို မင်းဆိုင်ကယ် Accident ဖြစ်ကတည်းက တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးသေသွားသင့်တာကွ။ ခုတော့... တောက်!”

“အို... နိမိတ်မရှိတာတွေမပြောပါနဲ့မောင်ရယ်”

သူ့အကြည့်တွေက စူးရှပြင်းထန်စွာဖြင့် ငြိမ်းထံရောက်လာလေ၏။ စိတ်ထင်တိုင်းပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်းအောင့်အည်းထားရသည်။ ခုတော့ဖြင့် သူစိမ်းတွေလိုပြန်ဆုံရတယ်လို့။

“မောင့်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စမ်းပါငြိမ်းရဲ့။ မောင်ဖန်တီးခဲ့သမျှကိစ္စရပ်တွေဟာ... ငြိမ်းတစ်မျက်နှာတည်းကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်းအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့တာပါ။ အနှစ်နှစ်အလလတည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့မောင့်ဘဝ၊ ခုတော့... သွားပြီ၊ ရေစုန်မျောပြီကွ”

“ငြိမ်း... ငြိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီလိုပြောလိုက်ရုံနဲ့ပြီးရောလား... ပြောစမ်းပါ... ကိုနောင်ကို မင်းဘယ်လိုအကြည့်မျိုးနဲ့ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ။ မောင့်ထက်သူက ဘာများပိုပြီးသာနေလို့လဲ။ ရင်ခုန်ခြင်းမရှိဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းပျော်နိုင်မှာတဲ့လားဟင်”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ခါယမ်း၍ မေးလိုက်တာ မို့ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်သွားရလေ၏။ မောင်ရယ်... ငြိမ်းကို တစ်ခါတည်းအသေသာသတ်သွားပါတော့လား။

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့... မောင်ရယ်။ ငြိမ်း

တောင်းပန်ပါတယ်။ ငြိမ်းဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပေးပါဦး။ အရာရာလွန်ခဲ့ပြီးမှ ခေါင်းခါလို့မရတော့ဘူး။ ငြိမ်းက မိန်းမသားပါမောင်ရယ်။ တစ်ပွင့်သာ ပန်ချင်ခဲ့သူပါ”

“မောင့်ကို မျက်ရည်တွေနဲ့ မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့ငြိမ်း။ မောင်လိုချင်တာ နှစ်သိမ့်ဆုမဟုတ်ဘူး။ ပထမဆုရမှန်းသိလျက်နဲ့ သူများကိုပေးလိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး မောင်မလိုလားဘူး။ မောင့်ဘဝမှာ လိုချင်တာမှန်သမျှ မရခဲ့ဘူးဆိုတာလုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ မောင်ရပြီးသား ပထမဆုကိုပဲ မောင်ပြန်လိုချင်တယ်။ ဒီပွဲမှာ မောင်မရှုံးချင်ဘူး ငြိမ်း။ တေဇာအောင်ရဲ့ဘဝမှာ အရှုံးတွေထပ်ပြီးမရပါရစေနဲ့”

မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ထိုင်ချလိုက်ကာ ဒူးပေါ်မျက်နှာအပ်၍ သဲသဲမဲမဲငိုကြွေးလိုက်မိတော့သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငြိမ်းဘာလုပ်ရမလဲ။ တစ်ဖက်က မေမေ့စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်။ ဒီတစ်ဖက်မှာက ငြိမ်းရဲ့အမြတ်နိုးဆုံးချစ်သူ၊ ဘယ်သူ့ကိုအလေးပေးရွေးချယ်ရမှာလဲ။ အို... ငြိမ်းတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲလေ။

ညရောက်တော့ အခန်းထဲဝင်လာသောမေမေက အရာရာကို ပိုင်နိုင်စွာဆုံးဖြတ်ချက်ချရင်း သူမကိုအမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့ပါ၏။

“ဘာမှတွေဝေစရာမလိုဘူး... သမီး။ အစစအရာရာ စနစ်တကျစီစဉ်ပြီးသားအစီအစဉ်ကို သမီးကြောင့်တော့ မပျက်စီးပါစေနဲ့လို့ မေမေပြောချင်တယ်။ နေရာတကာမှာ စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားမပေးရဘူး။ သမီးရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ဆက်လျှောက်ဖို့စဉ်းစား။ လူပုံအလယ်မှာ မေမေ့ကိုအရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းနဲ့ မျက်နှာပျက်အောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့။ အနှစ်နှစ်အလလက လုံခြုံစွာထိန်းသိမ်းလာတဲ့ သမီးရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့ ရေစန့်မျောအောင် ဖျက်ဆီးဖို့လုံးဝ မကြိုးစားပါနဲ့။ ကဲ! စောစောအိပ်တော့။ စေ့စပ်ပွဲမှာ သမီးရဲ့အပြုမူ မျက်နှာကိုပဲ မေမေမြင်ချင်တယ်သမီး”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော မေမေ့ကိုလိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တို့က အတားအဆီးမဲ့စွာဖြင့်ကျလာလေတော့သည်။ ကံကြမ္မာရယ်... ဘယ်လိုများစိစဉ်ပေးလိုက်ရတာလဲ။ စေ့စပ်ပွဲမှာ ရှိနေမယ့် မောင့်မျက်နှာကို သူမဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြေမ့အက်ကွဲသလို နာကျင်နေမိ၏။

အိပ်ရာထက် ခန္ဓာကိုယ်ကိုပစ်လွှဲချလိုက်ရင်း မောင့်အမည်ကိုသာ တသသရေရွတ်နေမိတော့သည်။ မောင်ရယ်... ငြိမ်းတော့... ငြိမ်းတော့... ဒီခံစားချက်ဝေဒနာတွေကိုထွေးပိုက်ရင်း အသက်ရှူခြင်းတွေ ရပ်တန့်သွားချင်တော့တာပါပဲ။

မြတ်နိုးသည့်မှအသု

This better to have loved and lost than never
to have loved at all

(Alfred, Lord Tennyson)

တစ်ခါမှမချစ်ခဲ့ဖူးတာထက်စာလျှင် ချစ်ခဲ့ပြီးမှ
အချစ်ရှုံးရတာက ပိုပြီးတော့ကောင်းပါတယ်.....

(အဲဒီရက်လေးတင်နီဆင်)

မြတ်နိုးစိတ်သည်မှအပ

အန်း (၂၃)

“ဘယ်သူမှားတာလဲ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...
ဘယ်သူကမှန်သလဲ... အော့”

လက်ထဲမှကိုင်ထားသောဖန်ခွက်ထဲမှ Rum နီနီတို့ကိုလှည့်
ပတ်ကြည့်နေလျက်ရေရွတ်နေစဉ် အခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်လာ
လေ၏။

“ညီ... ဟာ! ဘာလို့ဒါတွေသောက်နေရတာလဲ။ အောက်
မှာဧည့်သည်တွေစုံနေပြီ။ မင်း၊ ဒီလိုမူးနေလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဪ... ကိုနောင်။ ကျွန်တော်၊ ကိုနောင်အတွက်ပျော်

လို့ပါ။ ဖျော်လွန်းလို့ပါကိုနောင်ရဲ့... အော့... မများပါဘူး။ နည်း... အော့... နည်းလေး အစပျိုးကြည့်တာပါ... အော့”

“ဟာကွာ... အစပျိုးတဲ့လူကလည်းမှန်နေပြီ။ ခဏနေအောက်ကိုဆင်းခဲ့နော်။ ကိုယ်၊ ငြိမ်းကိုဆင်းကြိုနှင့်မယ်”

“OK... ကိုနောင်၊ OK... ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်၊ အော့”
နောင်လတ် ခေါင်းကိုခါယမ်းလျက် သက်မကိုချလိုက်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့၏။ အိမ်မှအကြိုလွှတ်လိုက်သောကားက ဆင်ဝင်အောက်သို့ လျှောခနဲထိုးစိုက်လာသဖြင့် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။ သူဝယ်ပေးသောဝတ်စုံဖြင့် အလွန်တရာမှ လှပနေသောချစ်သူကို မြတ်နိုးစွာကြည့်လျက် ခပ်တိုးတိုးချီးမွမ်းလိုက်မိ၏။

“ငြိမ်း... ဒီနေ့အရမ်းလှနေတယ်”

ခပ်တည်တည်လေးဖြစ်နေသောမျက်နှာထက်မှာ ရှက်ပြုံးတစ်ခုဖြစ်ထွန်း၏။ နောင်လတ်က ငြိမ်းလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ဧည့်သည်များရှိရာသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

လူကြီးအနည်းငယ်နှင့် အသိမိတ်ဆွေအနည်းငယ်ရှေ့မှာ စကားတွေပြောဆိုကြပြီး စေ့စပ်လက်စွပ်များကို တစ်လှည့်စီစွပ်ဖူး

လိုက်သည်နှင့် လက်ခုပ်သံတွေဝေစည်သွားလေ၏။ ဝေသီလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မိစဉ် အပေါ်ထပ်ရှိလှေကားထိပ်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ်ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

စေ့စပ်ပွဲအောင်မြင်ပြီးစီးကြောင်းကြေငြာလိုက်သဖြင့် တီးလိုက်သောလက်ခုပ်သံတို့ ပြီးစီးသွားသော်ငြား စည်းချက်မညီဘဲ ပေါ်ထွက်လာသည့်လက်ခုပ်သံကြောင့် အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ စုပုံရောက်ရှိသွားတော့၏။

“ဖြောင်း! ဖြောင်း! ဖြောင်း!”

၊ ဒိမ်းယိုင်နေသောခန္ဓာကို အနိုင်နိုင်ထိန်းလျက် ခပ်ထေထေမဲ့ပြုံးကို ပြုံးထားသည့်လူသည် ဟန်ချက်ညီအောင် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးဖြင့် မြင့်မားသောလှေကားထက်ဆီမှ တဒုန်းဒုန်းလိမ့်ကျလာလေတော့၏။

“ဟာ!”

“အမယ်လေး! မောင်သေပါပြီ”

ရုတ်တရက် ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့ကာ မောင်ရှိရာဆီပြေး၍ ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပိုက်မိသည်။ မောင့်ဦးခေါင်းမှာတော့ သွေးစိမ်းနီနီများ။ အရူးတစ်ယောက်လိုအော်ဟစ်ငိုယိုရင်း မောင့်ကိုနှုတ်ဖျား

မှတတုတ်တုတ်ဖြင့်သတိလက်လွတ်ခေါ်နေမိသည်မှာ ငြိမ်းရယ်လေ...။

“မောင်... မောင်ရေ၊ ကယ်ကြပါဦး... မောင့်ကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ မောင်သာ ဒီတစ်ခါတစ်ခုထပ်ဖြစ်ရင် ငြိမ်း ရင် ကျိုးရမှာ။ ငြိမ်းရင်တွေကွဲကုန်ပြီမောင်ရဲ့။ မောင်ရေ... မောင်၊ ငြိမ်းခေါ်နေတယ်လေ၊မောင်”

မှင်တက်ငေးမောနေသောပရိသတ်အလယ်မှ အရင်ဆုံး သတိဝင်သွားသူက... ဒေါ်ရီရီမြပင်။ သမီးရှိုရာဆီသွားလျက် တားဆီးရန်ပြင်ဆင်လိုက်၏။

“သမီးမိုက်... သမီးမိုက်... ဒီလောက်အတန်တန်တားနေလျက်က”

“မတားပါနဲ့အန်တီ၊ ငြိမ်းကိုမတားပါနဲ့”

နောင်လတ်က ငြိမ်းတို့နှစ်ဦးရှိရာဆီလှမ်းလာကာ တေဇာအောင်၏လက်ကိုစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ပုံမှန်ခန့်နေသည့်သွေးခွန်နှုန်းတို့ကြောင့် ပူပန်စိတ်နည်းသွားရပါသည်။

“ကို... ကို... မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး။ မောင်... မောင် သေသွားပြီလားဟင်”

“ငြိမ်းစိတ်ကိုထိန်းပါ၊ သူ့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သတိလစ်သွားတာ။ ငြိမ်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်နော်။ စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ငြိမ်းရဲ့...”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မောင်ဟာ ငြိမ်းရဲ့ချစ်သူပါ။ ငြိမ်း၊ မောင့်ကိုအသက်လိုချစ်ခဲ့တာ... ငြိမ်း... ငြိမ်း... မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ မခွဲပါရစေနဲ့”

“ဪ... ငြိမ်းရယ်”

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟော! ညီသတိရလာပြီ”

ငြိမ်းက မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖြင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ဖယ်လိုက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားသောမောင့်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ စေ့ပိတ်ထားသော မောင့်မျက်ဝန်းတို့ ဖြည်းညင်းစွာပွင့်လာလေသည်။

“အို! မောင်... မောင်... သတိရလာပြီ။ မောင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“အင်း... ကိုနောင်၊ ကိုနောင်... ကျွန်တော်ကြောင့် ပွဲပျက်သွားပြီလား။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူက ငြိမ်းရင်ခွင်ထဲမှ ကျုံးထလိုက်၏။ ရိပ်ခနဲမူးနောက် သွားသောခေါင်းကိုလှမ်းစမ်းမိတော့ ချိုစောင်းမှာ ပေါက်သွားသည့် ဒဏ်ရာကိုစမ်းမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကိုနောင်။ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“အို! ”

“နေဦး... ညီ။ မင်းမသွားနဲ့ဦး”

နောင်လတ်က သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကိုင်ဆွဲ၍ တားဆီးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လက်မှာစွပ်ထားသည့်စေ့စပ်လက်စွပ်ကိုချွတ်၍ သူ့လက်မှာစွပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“တကယ်ဆို မင်းတို့ ကိုယ့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသင့်တယ်”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ညီ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ကိုယ့်ကြောင့်နဲ့တော့ မကွဲကွာစေချင်ပါဘူး။ ညီပျိုနဲ့တဲပန်းတစ်ပွင့်ကို ညီလက်ထဲကိုယ်ပြန်ထည့်လိုက်ပါတယ်ညီ”

“ဗျာ... ကိုနောင်, တကယ်... တကယ်ပြောတာနော်”

ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်လိုက်သည့်သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်း မျက်ရည်လည်ရပြန်၏။ ဝမ်းနည်းမှု၊ ဝမ်းသာမှုတို့ ယှဉ်ပြိုင်ဖြစ်ပေါ်နေသောခံစားချက်တို့ဖြင့် သူမကိုချစ်မြတ်နိုးကြသည့်အမျိုးသားနှစ်ဦးကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားထက်... ပိုပြီးနက်နဲတဲ့ စကားလုံးမျိုးရှိရင် ကျွန်တော်သုံးချင်ပါတယ်ကိုနောင်”

“ရပါတယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး, ညီ”

နောင်လတ်က သူ့လက်ဖဝါးထဲသို့ ငြိမ်း၏လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ရပ်ထားသည့်ကားဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကိုတက်စေပါသည်။

“ငြိမ်း”

“ရှင်”

“ငြိမ်းမှတ်မိလား... တစ်ခါက ကိုယ်ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်တော့မှငြိမ်းစိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးဆိုတာကို ငြိမ်းတော်မိသေးရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်၊ ကတိတည်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ငြိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အရာအားလုံး အတွက် ဆရာကို ငြိမ်းတစ်သက်လုံး သတိတရနဲ့ကျေးဇူးတင်အမှတ် ရနေမှာပါဆရာ”

“ကောင်းပါပြီညီမလေးရယ်။ ကဲ! သွားကြတော့”

လက်ကလေးတပြုပြင်ထွက်သွားသောကားနောက်မှ ဇီး နီလေးကွယ်ပျောက်သွားလေမှ မေမေက သူ့ပခုံးကိုလာရောက်ဆုပ် ကိုင်လိုက်လေ၏။ နောင်လတ်၊ မေမေ့ကိုပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး မေမေ့ ပခုံးထက်၌ မျက်ရည်ကျနေမိတော့သည်။

“မေမေ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်က မှန်ပဲ တယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်... သားရယ်၊ မှန်ပါတယ်။ သိပ်ကိုမြင့်မြတ် တဲ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်သားအတွက် မေမေ့ဂုဏ်ယူပါတယ်။ မေမေ့ ဂုဏ်ယူပါတယ်သားရယ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မေ၊ သားလိမ္မာလေး၏ကျောပြင်ကို နှစ်သိန် ပတ်သပ်ပေးလျက် သားနှင့်အတူ ကျိတ်၍ငိုရွှိုက်လိုက်မိပါတော့ သည်။ ။

လေးစားလျက်...

မေ ၂၅/၂၀၀၈
1st October 2008
PM 3:48

“ ဝရီသတ်ချားထံမှပေးစာ ”

သျှင်လွန်းငယ်

မမသဒ္ဓါမောင်

ခင်မင်ရင်းနီးစွာနဲ့ 'သဒ္ဓါ' လို့ခေါ်ပါရစေနော်။ 'ငယ်' က 'သဒ္ဓါ' ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'သဒ္ဓါ' ဆီကို စာရေးချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လက်က မရောက်ခဲ့ဘူး။ အခု 'သဒ္ဓါ' ရဲ့ 'သဲနုငယ်' ကိုဖတ်ပြီး မရေးဘဲကို မနေနိုင်လို့ ရေးလိုက်ရတာပါ။ 'ငယ်' ဖတ်နေကျစာအုပ်ဆိုင် က အစ်မကြီးက 'ငယ်' ကို 'မမသဒ္ဓါမောင်' ရဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖူးလားလို့မေးတယ်။ 'ငယ်' က "ဟင့်အင်း" လို့ဖြေတော့ "ဖတ်ကြည့်ပါလား။ အရမ်းကောင်းတယ်" ဆိုပြီး 'သဒ္ဓါ' ရဲ့စာအုပ်လေးတစ်အုပ် လက်ထဲကို လာပေးတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ 'ရွှေရင်ခုန် တအံ့ငွေ့နွေးဆီ' တဲ့စာအုပ်ကလေးပဲ။ အစကနေ အဆုံးထိတိုင် လက်ကမချချင်လောက်အောင်ကိုပဲ စွဲဆောင်အားကောင်းနေတယ်။ အဲဒီနောက် 'သဒ္ဓါ' ရဲ့တွေ့သမျှစာအုပ်မှန်သမျှကို မလွတ်တမ်းအားပေးခဲ့ပါတယ်။ ထွက်သမျှစာအုပ်အားလုံးထဲမှာ 'သဒ္ဓါ' ရဲ့ 'သဲနုငယ်' ကိုအကြိုက်ဆုံးပဲ။ 'ငယ်' ကလည်း အဲဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုး 'ကိုကြီးနဲ့ညီမလေး' ကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ထက် အစ်ကိုဖြစ်သူက ကိုညီညီမလေးအပေါ်ထားတဲ့သံယောဇဉ်မျိုး စာနာမှုမျိုး ဖေးမမှုမျိုးတွေပေါ့။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလက်တွေ့ခံစားဖူးတော့ 'သဲနုငယ်' ဆိုတဲ့စာအုပ်လေးကို အရမ်းပဲရူးသွပ်သွားခဲ့မိတယ်ဆိုရင် 'သဒ္ဓါ' ယုံမလား?

'သဒ္ဓါ' ရေ အဲဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုး များများရေးပါနော်။ အားပေးနေပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကလေးကိုလည်း အပိုင်ဝယ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်။ 'ငယ်' ဘဝနဲ့ထပ်တူကျတဲ့စာအုပ်ကလေးကို ထာဝရအမှတ်တရအနေနဲ့ပေါ့နော်။ 'သဒ္ဓါ' ရော 'ငယ်' ရဲ့ခင်မင်မှုနဲ့အားပေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုရဲ့လား? အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်စာနဲ့အတူ 'သဒ္ဓါ' ရဲ့ဇာတ်ပုံကလေးကိုပါ မျှော်နေမယ်နော်... .

'သဒ္ဓါ' ကို အရမ်းချစ်တဲ့ 'ငယ်'

သျှင်လွန်းငယ်

အောင်မင်လာလမ်းသွယ် (၁)
လက်ပံတန်းမြို့၊ မကွေးတိုင်း

သို့

‘မမသဒ္ဓါမောင်’...

‘ဂျိန်းဖောမြေ’က ညီမတစ်ယောက်က ‘မမသဒ္ဓါမောင်’ရဲ့စာအုပ်တွေကို ကြိုက်လွန်းလို့ ပထမဆုံးစာရေးလိုက်တာပါ။ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

‘မမသဒ္ဓါမောင်’ရဲ့စာအုပ်များစွာထဲမှာ ‘ပါးပါးလေးနဲ့ဆတ်ဆတ်လေးနဲ့’ ‘သဲနုငယ်’ နှစ်အုပ်ပဲ ဖတ်ရသေးတယ်။ အရင်းခံစားရတယ်။ အရမ်းကြိုက်တယ်။ စွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဘယ်စာရေးဆရာကိုမှစာမရေးခဲ့ဖူးဘူး။ ‘မမသဒ္ဓါမောင်’ရဲ့စာအုပ်ကိုတွေ့မှ ကြိုက်သွားတယ်။

‘သဲနုငယ်’စာအုပ်မှာ ‘သဲနုငယ်’ နေရာကနေ အရင်းခံစားရတယ်။ ‘အလတ်’ဆိုတာမျိုးက အမြဲတမ်းလစ်လပ်သွားတာပါ။ အရာအားလုံးကို အကြီးဆုံးနဲ့အငယ်ဆုံးတွေကပဲ ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ sorry ပါနော်။ ခံစားချက်တစ်ချို့ ပါသွားမိတယ်။

‘မမသဒ္ဓါမောင်’... ညီမအရင်းလိုခင်ပေးပါနော်။ ‘မမသဒ္ဓါမောင်’ရဲ့အသက်၊ မွေးနေ့၊ ဓာတ်ပုံ (sign ထိုးပေးနော်) ပြီးရင် ‘မမသဒ္ဓါမောင်’ရေးခဲ့တဲ့ဝတ္ထုတွေထဲက အကြိုက်ဆုံးတစ်အုပ်လောက် ရချင်ပါတယ်။ ခံစားချက်ချင်းတူတဲ့ ချစ်ခြင်းမွေ့ကဗျာလေးတွေကိုရော အရာအားလုံးပါပဲ။

ညီမလေးတောင်းဆိုတာများရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ‘မမသဒ္ဓါမောင်’အရမ်းနှစ်သက်မိတဲ့အတွက်ကြောင့် အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းထားချင်လို့ပါ။

မေသက်နိုင်
မြို့ဦးရပ်ကွက်၊
ပိုးကောင်းမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

မင်္ဂလာပါ...

ကျွန်မက 'မမသဒ္ဓါ' ရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ပထမဆုံးရေးတဲ့ မိတ်ဆက်စာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။

'မမသဒ္ဓါ' ရဲ့စာအုပ် (၁၇)အုပ်အထိ အားပေးပြီးသွားပါပြီ။ အကောင်းဆုံးရုပ်လို့ ပြောလို့မရအောင်ဘဲ 'မမ' ရဲ့စာအုပ်တွေက ကောင်းပါတယ်။ စာအုပ်ဆုံးသွားရင် မိတ်ဆက်စာတွေပါတယ်လေ။ သူတို့အများစုက 'သဲမြညွှာ' စာအုပ်ကိုအရမ်းကြိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ဖတ်ချင်နေတာ ဖတ်ခွင့်ကိုမကြိုဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဆိုင်မှာပေးတော့လည်း ဒီစာအုပ်က တင်ဖြစ်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးတဲ့။ တစ်ချို့ဆိုင်မှာ လည်း ငှားပြီးတော့ ပျောက်သွားပြီဆိုပြီး လျော်ကြေးပဲလာပေးတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့မဖတ်ဖြစ်ဘူး။ 'သဲမြညွှာ' စာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ပေးဖို့ လို့ တောင်းဆိုပါရစေ...

'မမသဒ္ဓါ' ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ပြန်စာကို အမှတ်တရသိမ်းထားချင်လို့ ပေးပါနော်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စာအုပ်ငှားအုပ်ပါ လက်ဆောင်တောင်းချင်ပါတယ်။ ပေးနိုင်မလားဟင်။ 'မမသဒ္ဓါမောင်' (၂၀၁၀)မှာ စာများများရေး နိုင်ပါစေလို့ဆုတောင်းလျက်...

ကေသီ

အရှေ့စု (၅)လမ်း

မိုးညှင်းမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

သို့

'မမသဒ္ဓါမောင်'...

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ 'မမ' လို့ခေါ်မယ်နော်၊ ညီမလေး မိတ်ဆက် စာ တစ်ခါမှမရေးဖူးဘူး။ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်...

ညီမလေးနာမည်က 'ငုဝါ' လို့ခေါ်တယ်။ မှတ်ထားနော် 'မမ'၊ ညီမလေး အခု ပထမနှစ် (ဥပဒေ)တက်နေပါတယ်။ 'မမ' ရဲ့စာအုပ်တွေက စွဲဆောင်မှုအရမ်းရှိတယ်။ 'မမ' စာအုပ်ကိုကိုးကွယ်ပြီးရင် လက်ထဲက ပြန်မချချင်တော့ဘူး။ 'မမ' ရဲ့စာအုပ်ကို 'ငြိုးသူ့ရင်မှာ' ကစပြီး ဖတ်ရတယ်။ 'ရုန်းထွက်ခွင့်' နဲ့ 'မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်းခိုင်' ကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ 'မမ' ရဲ့စာအုပ်တွေကိုဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးမှုကိုခံစားရတယ်။

'မမ' ဦးထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ညီမလေး ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ညီမလေးကတော့ 'မမ' ကို အရမ်းခင်မိနေတယ်။ ညီမလေးကို 'မမ' ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ လိပ်စာလေး ပေးပါနော်။ 'မမသဒ္ဓါမောင်' ဆိုတာ 'မမ' ရဲ့နာမည်အရင်းလား? 'မမ' ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ညီမလေး မျှော်နေမယ်နော်

'မမ' ရဲ့ထာဝရအမာခံပရိသတ်

ညီမလေး ငုဝါလွင်

(၂)ရပ်ကွက်၊ တာဝတိံသာလမ်း

ပုဂံတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

သို့

‘မေသဒ္ဓါမောင်’...

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ ‘မေ’ လို့ခေါ်မယ်နော်...

သားနာမည်က ‘ထွဋ်အောင်ဝေ’ လို့ခေါ်ပါတယ်။ သားက အခု

(၈)တန်းတက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ သားက ဝတ္ထုဖတ်တာ ပျင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ တစ်နေ့မှာ သားက ပျင်းလို့ဆိုပြီး ‘မေ’ ရဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်တာ အရမ်းကောင်းတော့ စာအုပ်ကိုလက်ကနေတောင် မချချင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ‘မေ’ ရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ သီချင်းလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတော့ ပိုတောင်ကြိုက်သေးတယ်။

‘မေ’ ရဲ့စာအုပ်တွေက စွဲဆောင်မှုလည်းရှိတယ်။ ‘မေ’ ရဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်တာ (၃)အုပ်ရှိပြီ။ ပထမဖတ်ရတာကတော့ ‘ရုန်းထွက်ခွင့်’ ပါ။ သားဖတ်ပြီးတဲ့စာအုပ်နာမည်တွေက ‘ရုန်းထွက်ခွင့်’ ‘မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်ဆိုင်’ နဲ့ ‘ဦးသူရင်မှာ’ တို့ဖြစ်ပါတယ်။ ‘မေ’ ရဲ့စာအုပ်တွေက အကုန်လုံးကောင်းပါတယ်။

‘မေ’ ကို တစ်ကားလုံးမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ အကောင်းဆုံးစာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့ သား ဒီစာလေးထဲကနေ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

သားကို ‘မေ’ ရဲ့စာတိုပုံနဲ့ အော်တိုလေး ထိုးပေးလိုက်ပါနော်။

‘မေ’ ရဲ့စာတိုပုံကို သားမျှော်နေမယ်နော်။ သား ဖိတ်ဆက်စာမရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်...

‘မေ’ ရဲ့ထာဝရအမာခံပရိသတ်

ထွဋ်အောင်ဝေ

DREAM Guitar Shop

အင်းစိန်ခုံးတံတားအောက်

အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

'မမ'ကိုခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် စာရေးပြီး မိတ်ဆက်ပါရစေခင် ဗျာ။ ကျွန်တော်က 'မမ'ကိုအမြဲတမ်းအားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တစ် ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ဖတ်ရတာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်။ စာအုပ်ဖတ်ရင် ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ဖြစ်ရလောက်အောင်ကို ဖတ်ဖြစ်တာ ပါ။ တကယ်ပြောတာပါနော် အထူးသဖြင့် 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေပေါ့။ တစ်ခါ တစ်လေကျရင် အိမ်ကမသိအောင် ခိုးဖတ်ရသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကိုပဲ ကျွန်တော်ဖတ်ဖြစ်တာပါ။

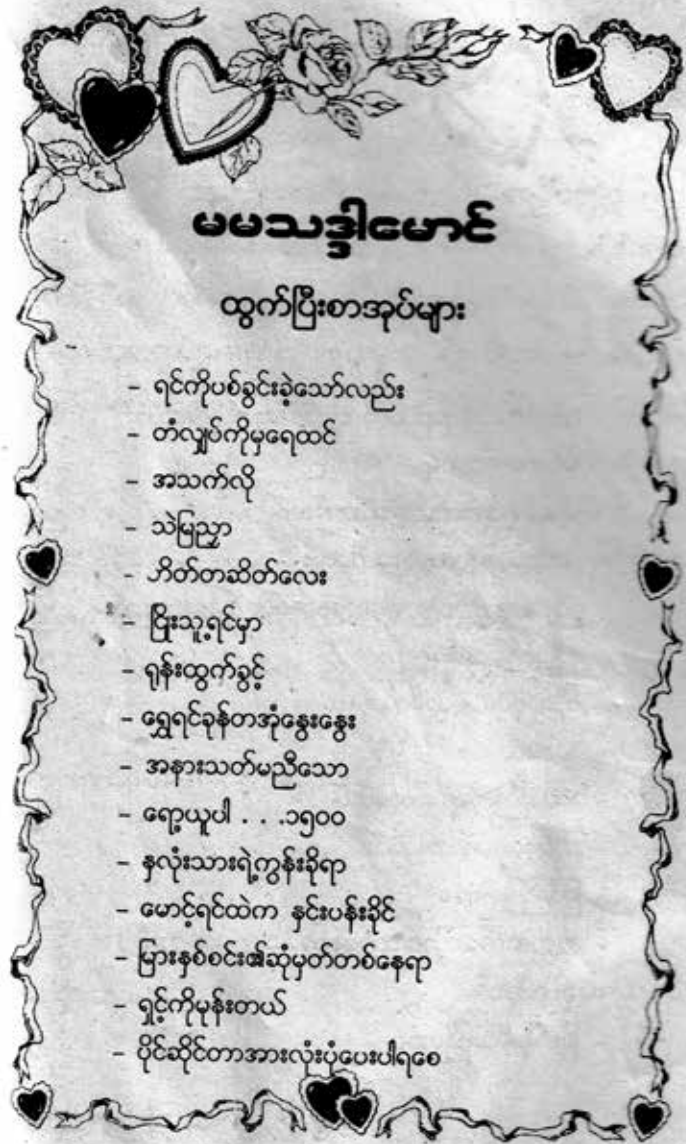
ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကပြောတယ်၊ 'မမ'ရဲ့ 'ရင်ကိုပစ် ခွင်းခွဲသော်လည်း' စာအုပ်ကိုအရမ်းကြိုက်တာပဲတဲ့။ အဲဒီစာအုပ်ကို မိမိယို ဇာတ်လမ်းလေး ရိုက်ပါလားလို့ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ 'မမ'ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်၊ ပို့ပေးပါနော် 'မမ'...

မမကိုထာဝရအားပေးတဲ့ပရိသတ်

စုစုလှိုင်

ရဲရဲရမ်း ကျောက်ဆည်မြို့၊

မန္တလေးတိုင်း။

မမသဒ္ဒါမောင်

ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ရင်ကိုပစ်ခွင်းခွဲသော်လည်း
- တံလျှပ်ကိုမှရေထင်
- အသက်လို
- သဲမြညှာ
- ဟိတ်တဆိတ်လေး
- ပြီးသူ့ရင်မှာ
- ရုန်းထွက်ခွင့်
- ရွှေရင်ချန်တအုံနွေးနွေး
- အနားသတ်မညီသော
- ရှေ့ယူပါ . . . ၁၅၀၀
- နှလုံးသားရဲ့ကွန်းခိုရာ
- မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်းခိုင်
- မြားနှစ်စင်း၏ဆုံမှတ်တစ်နေရာ
- ရှင်ကိုပုန်းတယ်
- ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံးပုံပေးပါရစေ